VP MAGAZIN

nr.3

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 3 - Aprilie 2014

România
Pitorească
Grădina Zoologică
Oradea

Expediții şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expedițiile RA
Capitolul 11

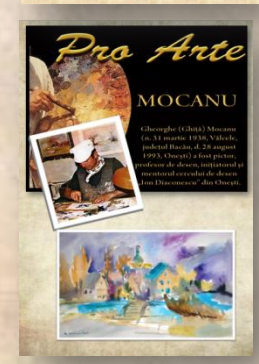

ProArte
Acuarelele lui
Ghiță Mocanu

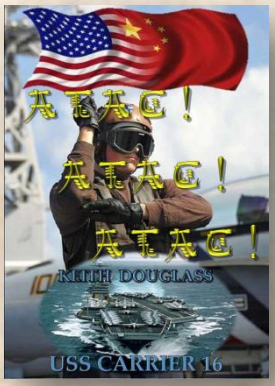

Keith Douglass
Atacă! Atacă! Atacă!
Partea II

IN MEMORIAM
Marcel Luca
Atac cu Spitfire la
Binderdaal

Special
Sergiu Someşan
Planeta Ieftină

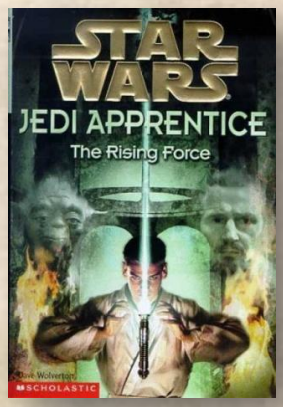

Dave Wolverton
Ascensiunea
Forței
Capitolul 14

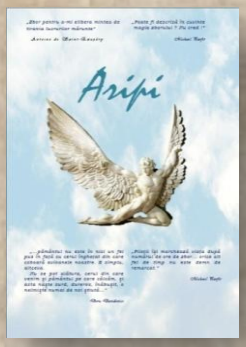

Aripi
Doru Davidovici
Culoarea Cerului
-fragmente-

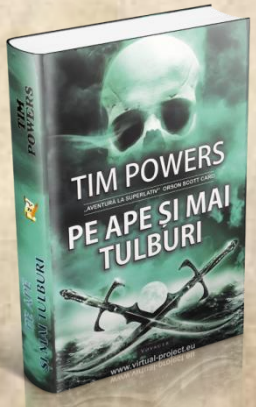

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 7-8

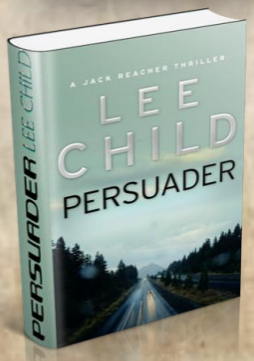

Lee Child
Persuader
Capitolele 6-7

VP Magazin

GRĂDINA ZOOLOGICĂ - ORADEA

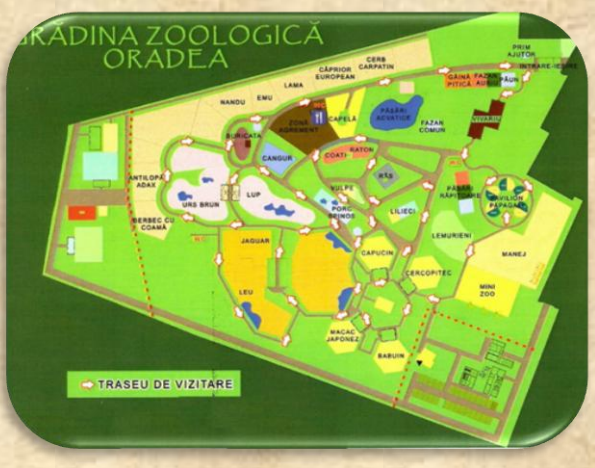

A fost inaugurată în data de 01.05.1960 şi se întindea pe o suprafaţă de 37.000 mp, fiind populată cu animale şi păsări, prin grija Ocoalelor Silvice, care au avut sarcina de a recolta de pe teren exemplare tinere de animale, pe care să le crească în spațiile amenajate ale Grădinii Zoologice din Oradea.

În anii ’60, existau aproximativ 150 de exemplare, dar treptat, pe lângă speciile sălbatice din fauna României, prin donații din partea crescătorilor pasionați din regiune, au fost introduse specii exotice de păsări, în mod special varietăți adaptate la clima temperată.

Începând cu anii 1968-1970 s-au făcut investiții cu scopul de a popula Grădina Zoologică cu specii noi de animale şi păsări reprezentative, de pe întreg mapamondul.

În anul 2010, Consiliul Local al Municipiului Oradea a alocat încă 37.000 mp de teren pentru extinderea Grădinii Zoologice.

În perioada 2011-2013 s-au efectuat ample lucrări de modernizare, aducându-se Grădina la standarde europene.

Actualmente, Grădina Zoologică funcționează cu o activitate de agrement şi educație. Poziția este una deosebit de favorabilă, într-un mediu natural de excepție, cu arbori seculari din diverse specii, dar şi cu plantații recente de arbori şi arbuşti.

Grădina Zoologică se situează în partea de sud-vest a municipiului Oradea, în parcul Reday, pe strada Matei Basarab numărul 1, în vecinătatea parcului Bălcescu şi a stadionului Tineretului.

În prezent, grădina deține un efectiv de peste 700 de exemplare de animale şi păsări din specii reprezentative, de pe toate continentele. Majoritatea sunt perechi care se reproduc în habitatul ocupat, în incintă. Pentru redotarea şi refacerea efectivelor sunt practicate schimburile de animale cu alte grădini zoologice din țară şi străinătate.

VP MAGAZIN

Pro Arte

MOCANU

Gheorghe (Ghiță) Mocanu (n. 31 martie 1938, Vâlcele, județul Bacău, d. 28 august 1993, Onești) a fost pictor, profesor de desen, inițiatorul și mentorul cercului de desen „Ion Diaconescu” din Onești.

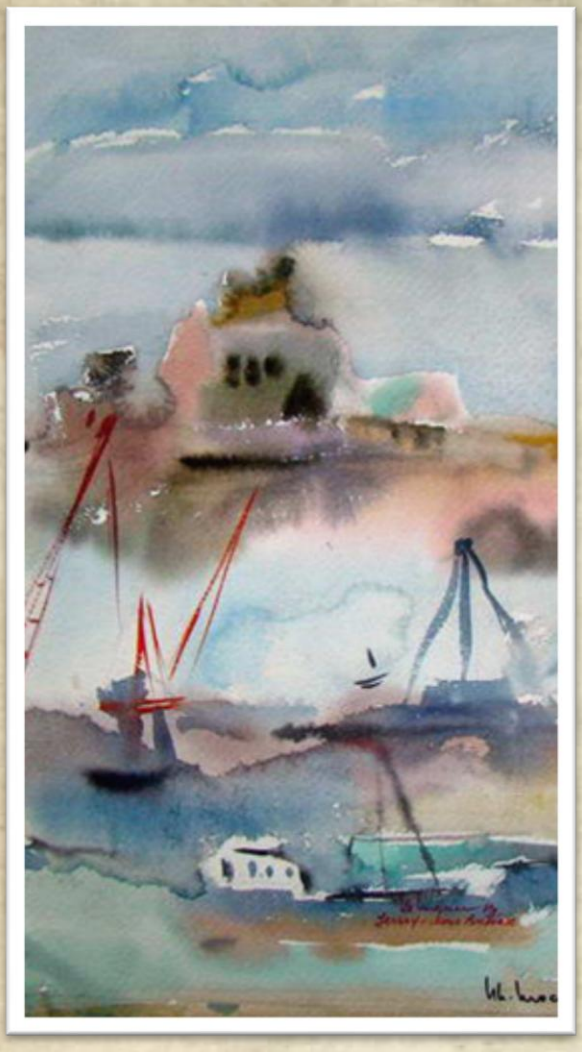

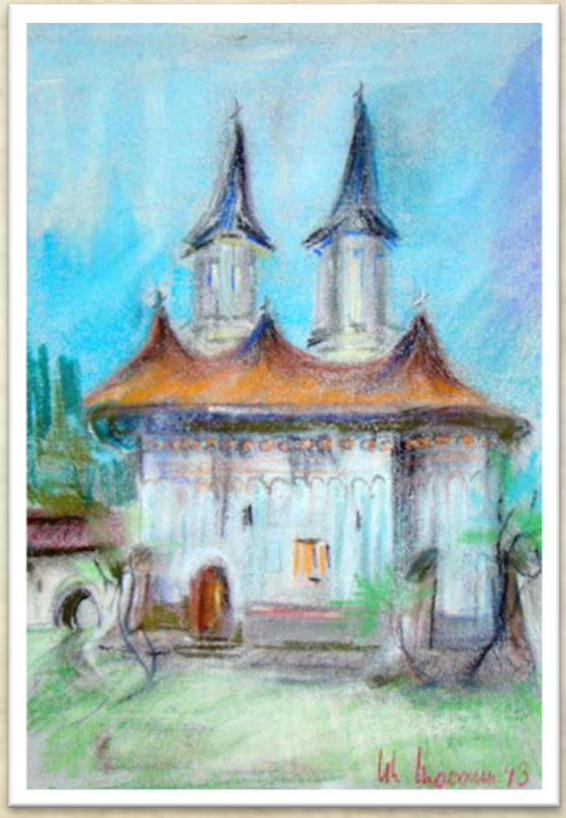

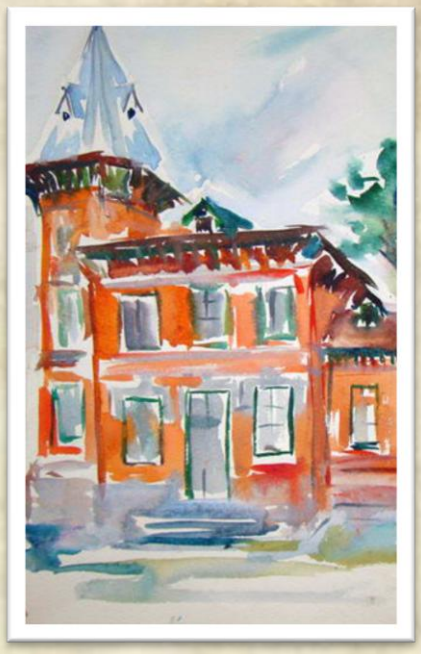

„CÎTE DORURI, CÎTE VISE,
CÎTE SUFLETE UCISE
S-AU PORNIT SĂ MĂ PETRECĂ-N
CRINGUL GALBEN DE MESTEACĂN.
N. LENAU.

MARCEL LUCA

ATAC CU SPITFIRE LA BINDERDAAL

IN MEMORIAM

MARCEL LUCA

ATAC CU SPITFIRE LA BINDERDAAL

Partea Întâi

I

Aflați la căderea nopții belgiene cam pe la jumătatea distanței dintre Antwerp şi Breda olandeză, pe Autostrada 14, neliniştiți şi de semnele unei furtuni de vară iminente, Alexander Wallace şi nepoata sa Wanda Dexter s-au hotărât să poposească la un motel, plantat strategic lângă o benzinărie din lanțul Schell.

După ce şi-au asigurat maşina, o decapotabilă închiriată Ford-Capri 2300GT şi au reținut două camere, s-au instalat în mica braserie cu orar non-stop, la o măsuță lipită de peretele de sticlă prin care puteau observa, panoramic, traficul rutier.

Localul, neaşteptat de cochet, aproape gol, rezona intim cu acordurile pline de viață ale formației *ABBA*, care își etala vestimentația pastelată pe ecranul unui televizor color, suspendat într-un colț al încăperii.

— Doamne, cât de mult îmi place cântecul ăsta, *Waterloo!* exclamă tânăra femeie, marcând ritmul melodiei cu vârful degetelor pe fața de masă albă, apretată. Ştiai unchiule că-i hitul absolut în Europa, după ce-au luat premiul întâi, anul ăsta, la Eurovizion? Chiar acasă, în Anglia, la Brighton!

— Serios? răspunse distrat bărbatul trecut puțin de cincizeci de ani, blond, cu ochi albaştri-cenuşii, cu trăsături aspre, colțuroase. Presupun că anul 1974 i-a surprins într-o conjunctură fastă din punct de vedere astrologic! adăugă zâmbind, urmărind cu privirea un inel din fumul mentolat de țigaretă Salem, pe care îl lansase cu succes, o clipă mai devreme.

Wanda, zveltă, cu părul auriu, cu breton şi tăiat drept deasupra umerilor, cu ochii albaştri-standard ai familiei, cu un aer de adolescență remanentă la cei aproape treizeci de ani ai săi, spicuieşte cu voce cântată din lista-menu:

— *Waterzooi*!...

— Tocană suculentă de pui sau peşte! o lămureşte unchiul.

— *Anguilles au vert*...

— Anghilă în sos de verdeață!

— *Moules aux frites*...

— Midii fierte în abur cu cartofi prăjiți! Draga mea, cartofii prăjiți, sau frituur, cum le zice în limba flamandă, să nu-i consumi ca pe o simplă garnitură! Belgienii se laudă pur şi simplu că sunt inventatorii lor! Mda, au inclus cartofii prăjiți în brandul național...

O ospătăriță foarte tânără, bondoacă, pistruiată şi cu părul roşcovan strâns în „coadă de cal", îi servi în tăcere şi cu gesturi precise, punându-le în față nişte porții uriaşe de moules aux frites şi o sticlă de vin Saucerre.

Alexander Wallace mai făcu un comentariu de cunoscător:

— S-ar fi cuvenit, în semn de respect pentru cutumele țării, să alegem şi una dintre cele peste trei sute de mărci de bere pe care le fabrică belgienii! Vreo bere brună, sau măcar o blondă Stella Artois... Dar dacă am ales totuşi un vin indigen, sper că patronul locantei nu va socoti că am făptuit o blasfemie!...

Mâncară în tăcere în timp ce frumoasele zeițe ABBA, Agnetha şi Frida, împreună cu Bjorn şi Benny, partenerii lor virtuozi, se unduiau pe ecranul televizorului Telefunken, în consonanță cu ritmurile trepidante ale altui şlagăr în suiş abrupt, *Honey, Honey*...

Dincolo de peretele de sticlă ploaia se dezlănțuise torențial. Traficul nocturn de pe autostradă se desfăşura cu intermitențe, mai numeroase fiind uriaşele automarfare, care ridicau de sub şirul de roți trene lichide prelungi, irizate în lumina suspendatelor lămpi fluorescente, gonind neobosite spre sau dinspre marele port Anvers.

După ce fata bondoacă şi pistruiată sfârşi de adunat farfuriile golite în bună parte, îşi aprinseră amândoi câte o țigare, cu privirile pierdute dincolo de geamul aburit, pe care se scurgeau aplatizate de viteza căderii, stropii grei de ploaie.

După un calup de spoturi publicitare care îndemnau copiii să-şi convingă mămicile să le cumpere puzzle-ul de ciocolată Mapamond, spre a le fortifica cunoştințele de geografie, iar pe adulți să nu rateze promoțiile de piscine gonflabile Exotique, emisiunea de ştiri TV de la ora unsprezece, începu prin a face o febrilă trecere în revistă a reacțiilor principalelor personalități politice ale lumii, la incredibila evoluție a scandalului Watergate: demisia Preşedintelui Statelor Unite, Richard Nixon.

— Unchiule, chicoti Wanda transfigurată de o evidentă satisfacție, care îi deconspira, cumva, simpatiile stângiste la modă printre tinerii universitari. Cretinului ăstuia de Nixon, cu veleitățile lui de conspirator, a doua bombă a secolului – demisia unui preşedinte american – i-a explodat sub fund aproape în mod aniversar: prima, cea pe bune de la Hiroşima, s-a întâmplat la 6 august 1945, astalaltă azi, în 8 august 1974, la proporții mediatice asemănătoare pentru contemporani!...

— Ei bine, draga mea, s-ar prea putea ca poimâine, în 10, la festivalul de aerostate de la Binderdaal, o altă bombă să răvăşească opinia publică, într-o măsură în care toate paradigmele existenței noastre în timp şi spațiu să fie date peste cap!

— Mă sperii, râse nepoata, în timp ce desfăşura pe masă harta rutieră după care scotocise în geanta de voiaj aflată pe un scaun alăturat. Uite, m-ai momit în excursia asta pe continent, traversând Canalul cu feribotul de la Hull la Oostende, am străbătut Belgia val-vârtej prin Gent şi Anvers, urmează să tăiem Olanda prin Breda, Utrecht, Amersfoort şi Zwolle, după care

capătul de linie e un festival de baloane cu aer cald! Poate mi-ar fi plăcut mai curând un festival pe la Veneția, sau măcar unul de film, la Cannes sau la Berlin…

— Exact, mormăi bărbatul. Totuşi, nu te-am momit cum spui, ci te-am rugat să mă însoțeşti într-o călătorie de mare însemnătate pentru mine şi care, dacă raționamentele mele sunt corecte, ar putea să te aducă mai aproape de adevărul dispariției lui Cyril…

— Păi, tata a fost doborât într-o luptă aeriană, cu o lună înainte de a mă naşte, chiar pe lângă Bindervillul ăsta…

— Binderdaal!

— Aşa! Doar că nu s-au găsit urme materiale, de niciun fel, după război. De parcă ar fi căzut într-un deşert fără margini şi nu într-o zonă locuită…

— Într-adevăr, eu însumi am cercetat arhive şi am vorbit cu oameni ai locului sau cu foşti militari germani dislocați în zonă, la vremea aceea, dar n-am aflat nimic despre soarta lui. Ca să-ți dai seama ce m-a îndemnat să te asociez în expediția asta, am să-ți relatez, cu amănunte pe care m-am ferit să le mai comunic şi altora, cu excepția unor ofițeri de informații militare, spre sfârşitul războiului, istoria ultimei misiuni de luptă pe care am executat-o sub comanda lui Cyril Dexter, tatăl tău, pe-atunci un tânăr chipeş de douăzeci şi opt de ani, pe care din păcate nu ai apucat să îl cunoşti…

II

Două câte două, avioanele de vânătoare *Spitfire* IX B ale escadrilei 216 „Fox”, decolau în dimineața mohorâtă din 16 noiembrie 1944, de pe aerodromul de campanie de lângă orăşelul belgian Hechtel.

Forța ascensională a motoarelor Rolls-Royce înscria cu repeziciune pe deasupra lizierei de pădure care mărginea pista de zbor cele douăsprezece aparate, care s-au regrupat rapid, dincolo de capătul ei, cu uşurința rutinei, în formația de luptă alcătuită din trei patrule a câte patru avioane.

La manşa maşinii sale de atac, purtând indicativul de apel radio Fox Red Two, *Flying Officer* Alexander Wallace, îl seconda conştiincios, pe partea dreaptă, pe vărul său *Flight-Lieutenent* Cyril Dexter, energicul *Squadron Leader* al escadrilei.

Se strecurau printre cumuluşii răzleți dar masivi, de culoare alb-lăptoasă pe margini şi cu pântecele cenuşiu burduşit de precipitații iminente, aflați pe la şase sute de metri, urcând până la înălțimea de marş de nouă mii de metri, dincolo de plafonul de cirrostratus, desfăşurat ca o pânză albă cu străluciri sidefate, aproape transparentă, de unde au luat cap-compas spre raionul de întâlnire cu armada de bombardiere britanice şi americane.

Pentru Alexander Wallace şi camarazii lui briefingul de pregătire a misiunii, susținută cu două ceasuri mai înainte de *Wing Commanderul* Aloys Graham şi un ofițer de informații necunoscut, în frigurosul *Intelligence Room* improvizat într-un hambar prăpădit, fusese un detonator al imaginației fiecăruia dintre ei.

În esență, sarcina lor era de a asigura, alături de alte 1300 de avioane de vânătoare aliate, *Tempest*, *Typhoon* şi *Spituri* englezeşti şi *Thunderbold* şi *Mustanguri* americane, escortarea dincoace de Canalul Mânecii a 1188 de bombardiere grele britanice şi 1204 americane, care aveau misiunea de a lovi fortificațiile şi concentrările de forțe germane dintre râurile Maas şi Rin, în vederea sprijinirii ofensivei terestre declanşate spre est de Grupul de armate 21 al Mareşalului Montgomery, în nord şi Armatele 1 şi 9 ale generalului Bradley, în sud.

Wing Commanderul Aloys Graham, un bărbat uscățiv, la vreo patruzeci de ani, cu părul rar, şaten, pieptănat fără cărare peste cap, cu nasul prelung instalat deasupra mustației arătoase, îngălbenite de tutun şi cu bărbia proeminentă, le-a prezentat în stilul lui egal, flegmatic, itinerarul şi obiectivul operațiunii la care aveau să ia parte.

Pe harta mare desfăşurată pe un panou din spatele său, le indică traseul marcat de un şnur roşu, fixat cu pioneze în punctele: Baza aeriană „Fox” de la Hechtel, oraşul Venraij, ca zonă de

contact cu falangele de bombardiere, Maashees, punctul de desprindere de coloana principală a grupului de şaptezeci de Liberator şi Fortărețe Zburătoare, cu viraj spre nord pe cursul râului Maas până la Saint Agatha, traversarea Rinului la Zevenaar, apoi, de la Rheden, tot spre nord, urmând traseul râului Ijssel, până la Binderdaal, ținta finală situată între Zwolle şi Kampen, după care urma, firesc, întoarcerea pe o rută oarecum mai lineară.

Şi-au notat cu toții cu maximă concentrare orarul fiecărei etape, altitudinile de zbor, frecvențele şi codurile radio, apoi au privit cu interes spre maiorul necunoscut, reprezentant al serviciilor de spionaj militar, un bondoc cu ochelari rotunzi pe un nas roşu, butucănos, care începuse să-şi dreagă glasul.

— Domnilor, începu el cu voce joasă, dar surprinzător de catifelată pentru un om cu fizionomia unui straşnic băutor de bere, trebuie să vă atrag atenția de la bun început că misiunea dumneavoastră nu este una dintre cele cu care v-ați obişnuit în ultimele săptămâni. După cum observați, de-asupra localității Maashees, un „calup" de şaptezeci de bombardiere americane se desprinde de coloana principală şi virează spre nord, urmând în cele din urmă firul râului Ijssel, incercând să ia prin surprindere apărarea antiaeriană şi să lovească decisiv instalațiile vizate în perimetrul zonei Binderdaal, de unde ni se expediază încă blestematele de bombe zburătoare!

Maiorul îşi drese glasul şi, plimbând o baghetă prin apele Mării Nordului de pe hartă, continuă:

— S-a mai încercat distrugerea acestui obiectiv de trei ori la rând, ruta de atac traversând insulele Frisice, dinspre nord-vest spre sud-est, dar de fiecare dată eşecul a fost total, Flakul nemțesc fiind peste măsură de eficient. De fapt, informatorii noştri din rezistența olandeză susțin că, pe lângă bateriile de 37 şi 20 de milimetri pe afeturi duble sau cvadruple, ar mai exista prototipul unei instalații antiaeriene cu efect de-a dreptul devastator. După cum vi s-a arătat, o țintă principală este centrala electrică, chiar dacă de obicei astfel de structuri de infrastructură civilă sunt pe lista uzuală de interdicție la atac, însă se pare că acel prototip misterios de armă funcționează prin alimentarea directă cu un mare volum de energie electrică. Oricum, trebuie să reuşim, cu orice preț, pentru a elimina definitiv şi din această zonă, ultimile rampe de lansare a bombelor reactive V-2, care chiar în aceste zile lovesc portul Anvers, de-abia cucerit de noi, atât de necesar pentru aprovizionarea trupelor combatante…

L-au înconjurat cu toții, zgomotoşi, pentru a studia îndeaproape cele mai recente fotografii ale cercetării aeriene.

Alexander Wallace aruncă o privire fugară la cronometru şi după ce îşi potrivi mai bine masca de oxigen pe față, scoase butonul de siguranță al armelor şi reverificând contactul colimatorului, îi privi aproape superstițios reticulul strălucitor.

Dedesubt, pe la 7500 de metri, desprinse deja de coloana nesfârşită a armadei aeriene care îşi continua drumul spre vest, cele şaptezeci de bombardiere se înscriseseră, printr-un viraj larg, acoperind cursul râului Maas, în traiectoria planificată spre nord.

În valul frontal, încastrate parcă aripă-n aripă, purtând fiecare aproape şase tone de bombe, zburau familiarele cvadrimotoare B-17, supranumite pe bună dreptate „Flying fortress", datorită puterii de foc a celor treisprezece mitraliere Colt de calibrul 50, orientate spre toate direcțiile. Înaintau parcă fără grabă la viteza lor de 480 km pe oră, vârstând ochiurile de cer senin cu trenele albe şi groase de condensare, urmate în formație la fel de compactă de redutabilele B-24 „Liberator".

După aproape 165 de km de zbor fără vreun semn de alertă din partea inamicului, se apropiau de obiectiv încredințați cu toții că misiunea începuse sub cele mai bune auspicii şi că surpriza atacului va determina un efect nimicitor.

Brusc, dar conform orarului, Cyril Dexter comandantul escadrilei Fox suspendă tăcerea-radio, ordonând largarea rezervoarelor suplimentare de combustibil.

Cu trei minute înainte ca primele *Fortărețe zburătoare* să înceapă survolul perimetrului-țintă, şeful patrulei galbene, amplasată în dreapta formației de luptă, le ridică instantaneu, tuturor, nivelul de adrenalină, urlându-le în căşti:

— Atenție, Fox leader, opt nemțălăi ne cad în cap de la ora trei!

Într-adevăr, un stol de *Messerschmitt* 109 K, fără să pară a-i lua în seamă, cobora abrupt spre bombardierele impunătoare care defilau netulburate spre obiectiv.

Aproape suprapunându-se, vocea tărăgănată, inconfundabilă, a comandantului se făcu, din nou, auzită:

— *Hullo*, Fox albastru şi galben degajează şi atacă hunii de la ora nouă! Fox Roşu mă urmează pentru interceptarea altui grup inamic dedesupt, la ora unu. Vânătoare liberă! Executarea!

Venind aproape din față, mai jos, pe la vreo şapte mii de metri, mascate cu intermitență de o puzderie de coloane de nori ca nişte turle strălucitoare de zăpadă pufoasă, şase siluete familiare de *Focke Wulf* 190, supranumitele „bot-lung", se strecurau apropiindu-se hoțeşte de marile cvadrimotoare.

Alexander Wallace în sincronizare perfectă cu vărul său Cyril, la fel ca şi ceilalți doi coechipieri care îi urmau, acționă cu o lovitură puternică palonierul stâng şi împingând în față manşa, se înscrise într-un picaj vertiginos. Cu tunurile dezăvorâte, cu degetul crispat nervos pe declanşator, cu puțin înainte de a deschide focul, văzu cum germanii degajează dintr-o dată lateral, la dreapta şi la stânga şi ridicându-se la lumânare, parcă sprijinindu-se în trenele alburii de la vârful aripilor, par corolele unei flori imense care se deschide spre a fi văzută numai de spectatori privilegiați.

— *Hullo*, băieți! Acționăm în celulă, perechi, foc de voie! După ei!…

Glasul *Squadron Leaderului* răsunase din nou, cu un ton perceptibil de exaltare, în timp ce îşi înscria aparatul într-un cabraj maxim pentru a lua din nou înălțime.

Cu manşa proptită acum în burtă, Wallace urca cu ochii pe profundorul avionului Fox Red One, care printr-un *immelmann* impetuos tocmai se fixase în spatele unui Bot-lung pe care îl perforă cu o salvă scurtă a tunurilor sale de 20 mm, trimițându-l în vrie învăluit de scânteieri de glicol aprins şi fum negricios.

— Atenție, Fox Red Two, ai în spinare un bandit! se auzii vocea nervoasă a numărului patru din patrula roşie.

Aproape instantaneu, tănărul *Flying Officer* văzu un snop de trasoare portocalii căutându-l razant pe deasupra cockpitului, aşa că folosind un procedeu verificat, glisă puternic pe aripa dreaptă, redresă şi cu o voltă energică, ajunse din pradă, vânător. Apăsând cu satisfacție butonul multiplu, concentră tirul celor două tunuri şi patru mitraliere asupra avionului inamic, spulberându-i aripa stângă chiar la încastrarea cu fuselajul şi prăvălindu-l spre pământ într-o vrie fără speranță.

Cu inima încă bătându-i cu putere, Alexander Wallace aruncă o privire în jur şi constată cu surprindere că rămăsese singur, radioul făcînd auzite doar ecouri de interjecții, înjurături înfundate şi crâmpeie de conversație repezită.

Dedesubt, lateral în stânga, prea puțin afectate în geometria ordinii de zbor de atacurile sporadice ale aviației germane, bombardierele americane tocmai intraseră sub focul intens al artileriei antiaeriene de la sol, ale cărei amplasamente erau la rândul lor atacate în picaj de noile avioane *Tempest* şi de *Beaufighter* de asalt, care căutau de fapt, cu precădere, țintele „Noballs", numele de cod al rampelor de lansare a bombelor zburătoare V-2.

Pe zgomotul de fond al descărcărilor electrostatice, în căştile radio se auzi, tensionată, chemarea comandantului Dexter:

— *Hullo*, Fox Red Two, sunt încolțit de doi nemțotei insistenți şi cobor pe curs doi-doi-zero! Asigură-mi asistență… Fox Red Two, cobor pe curs doi-doi-zero!…

Trezit ca de-un duş rece, vărul rătăcit preluă capul-compas ordonat şi începu o nouă coborâre vertiginoasă, baleind încordat cu privirea spațiile libere dintre norii altocumulus alb-cenuşii, sub formă de rulouri sau lentile aproape translucide.

L-a zărit la timp pentru a-şi calcula perfect unghiul de atac asupra unuia dintre cei doi urmăritori, pe care l-a „executat" impecabil cu perechea de tunuri, lovindu-l lateral în capota motorului. Parcă scuturat de o mână nevăzută, silueta elegantă a avionului *Focke Wulf* 190, cu spinarea lui vopsită în verde-măsliniu şi burta galbenă, execută cîteva zig-zag-uri dezordonate, apoi se prăvăli pe spate, însemnându-şi căderea printr-o volbură de fum negricios.

Vocea îngrijorată a *Squadron Leaderului* se făcu din nou auzită:

— Alex, am probleme cu direcția! Guvernez cu greu aparatul! Cred că Frankenstein hitleristul mi-a lovit ampenajul vertical! Dacă poți, sprintează şi ia-l de pe mine!

— *Voila, my lord, les jeux sont fait accompli, rien ne va plus!*

În timp ce-şi proba umorul englezesc cu o replică în franceza exersată în trecerile sale prin câteva cazinouri înainte de război, Wallace tocmai executa o voltă spre dreapta care îl aducea la vreo trei sute de metri în flancul vânătorului german, de unde îşi dirijă tirul incandescent al trasoarelor celor patru mitraliere deopotrivă asupra crucii negre tivite cu alb de pe fuselajul svelt, a carlingii strălucitoare şi a capotei galbene a motorului , care explodă aproape instantaneu. Rămăşițele aparatului se prăbuşiră înveşmântate într-o trenă turbionară de flăcări şi fum.

Cu fruntea asudată în ciuda temperaturii scăzute, îngrețoşat de mirosul de cordită şi de metal oxidat, învingătorul se alinie în stânga comandantului său, care continua să piardă din înălțime, manevrându-şi *Spitul* cu evidentă dificultate, însemnându-şi traiectoria cu o dâră diafană de fum albicios de glicol scuipat de tobele de eşapament.

— Mulțumesc, Alex! se făcu auzit *commanderul* Dexter. Asigură-mi protecția până depăşim perimetrul obiectivului. Dacă dincolo de el nu mă pot redresa, trebuie să mă abandonezi… Uite că începe circul!…

Într-adevăr, în jurul lor începură să înflorească exploziile negre ale artileriei antiaeriene grele de 88 mm, iar ei coborau în acelaşi timp, inexorabil, spre plafonul de acțiune a Flakului german automat de 37 şi 20 mm, care înălța un baraj dens de trasoare portocalii sau roşii spre bombardierele americane ce tocmai îşi deschideau trapele din pântece, funeste ca o legiune de cutii ale Pandorei.

Zburau amândoi într-un tandem descendent care-i apropia de intravilanul orăşelului Binderdaal, depăşind pe latura stângă cotul râului Ijssel care se îndrepta spre nord-vest, apoi din nou spre nord, învăluind ținta principală, centrala electrică cu înaltu-i coş de fum, de care se apropia valul devastator de foc al covorului de bombe lansate din cer.

O lăsaseră deja în urmă, sâcâiți la cei două mii de metri la care se aflau de proiectilele AA cu autodistrugere de 37 mm, când Alexander Wallace observă cum dintr-un punct situat lângă obiectivul principal, țâşneşte translucidă dar vizibilă într-o nuanță de albastru-imperial, cu striații lenticulare verzui, o structură scânteietoare, pulsatilă, de formă conică, ce cuprinde în căuşul ei cvadrimotoarele, iar spre marginile sale, pe ei înşişi.

Surprins, pentru o mai bună vizibilitate, glisă pe-o aripă virând puțin la stânga, observând stupefiat cum, în urma lor, falanga de bombardiere, pe măsură ce atinge un anume aliniament, se învăluie într-o mantie ca de arc voltaic, după care dispare cu desăvârşire de pe cer. Revenind la cursul inițial, alături de vărul său aflat în dificultate, Alexander îi comunică încercând să-şi stăpânească tremurul vocii:

— Cyril, dacă nu ne mişcăm mai repede, am dat-o dracului!

— E-n regulă! Mai prind ceva viteză dacă coborâm în picaj moderat spre 500 de metri …

Depăşind centura nordică a bateriilor AA, cu speranța că nu sânt angajați pe o traiectorie care să-i poarte pe deasupra unei Flaktrap, cum numeau ingenioasele capcane antiaeriene germane, treceau acum peste terenuri agricole înzăpezite, parcelate de numeroase canale de irigație, pe firul cărora străluceau în lumina difuză a după-amiezii, fâşii de apă înghețată, apropiindu-se de limita translucid-perlată a spațiului controlat de fenomenul insolit generat de la sol.

Chiar înainte de-a atinge limanul, *Flying Officerul* observă cu nelinişte cum de jos, dinspre punctul de lansare, mărindu-şi mereu dimensiunea, se înalță ca un dop prin apă, una din lentilele de lumină verzuie, care învăluindu-i fulgurantă, le-a transmis preț de o fracțiune de secundă, senzația năprasnică a unei descărcări electrice la nivelul fiecărei celule din trup.

Buimăcit, pătruns de o imensă oboseală, cu muşchii mâinilor şi picioarelor svâcnindu-i dureros şi necontrolat, Alexander Wallace îşi descleştă cu greutate ochii încercând să se regăsească. Îi închise aproape instantaneu când întorcând capul spre dreapta, incandescența albă a soarelui îl orbi pentru câteva clipe, fixat între orizont şi zenit, pe un cer azuriu, nesfârşit,

marcat pe alocuri, la mare înălțime de nori cirrus, ca nişte bucle de păr albe, cu străluciri sidefate.

Dedesupt, se desfăşurau netede între canalele rectangulare de apă fânețe şi păşuni de un verde crud, pe care păşteau paşnic grupuri mici de vaci bălțate sau se mişcau purtându-şi cositoarele tractoare vopsite în culori pastelate.

După apeluri repetate prin radio către comandant rămase fără răspuns, pilotul numărul 2 al patrulei roşii i se alătură acestuia la câțiva metri distanță, cerându-i prin semne cu mâna restabilirea contactului audio. Printr-o pantomimă destul de elocventă, Cyril îl lămuri că radioul e mut şi pentru el şi că deocamdată misiunea lui este de escortă şi protecție deasupra aparatului său.

Alexander observă în față, dincolo de transversala unui mare canal colector, în unghiul pe care acesta îl făcea cu firul râului Ijssel, desfăşurându-se spre nord-vest, acoperişurile de ardezie ale orăşelului Binderdaal. La verticala lui pluteau, îndepărtate, la diferite înălțimi, mai bine de două duzini de baloane de baraj, a căror ciudățenie aparentă era faptul că aveau forma unor lacrimi uriaşe şi viu colorate şi nu pe cea familiară de cârnat zugrăvit în culori mohorâte de camuflaj.

„Vulpea” zburătoare Red Two se dezmeticea pe măsură ce secundele se scurgeau, apropiindu-se de marginea sudică a localității. Percepea fără să găsească o noimă, că soarele de dimineață care-i strălucea în plexiglasul postului de pilotaj nu era acelaşi din pragul înserării de acum câteva minute, că peisajul terestru împodobit de-o exuberantă vegetație estivală l-a înlocuit pe ce-l acoperit de zăpadă spulberată, pe care îl survolase de la decolarea de pe înghețatul aerodrom de campanie belgian.

În față, pe traiectoria obligată de zbor a *Spitului* rănit în luptă se desfăşura o perdea de pădure, dincolo de care puteau spera să afle un teren acceptabil pentru o aterizare forțată, prea periculoasă până acum din pricina rețelei dense de canale de irigare în care aparatul putea capota, fără vreo speranță de a nu se face fărâme.

Hotărât să facă o cercetare prealabilă, cu riscul de a-l lăsa cîteva minute fără vreo protecție, Alexander îşi atenționă vărul prin semne energice făcute cu mâna înmănuşată, potrivit codului uzual folosit în timpul zborurilor cu consemn de tăcere-radio şi împingând energic maneta de gaze, mări viteza fără a lua înălțime, în speranța de a fi observat cât mai târziu de observatorii de la sol.

Pe punctul de a depăşi pădurea de foioase observă cum înaintea lui se deschide un larg câmp înierbat, în spatele căruia se disting un şir de clădiri joase, prelungi, o construcție cu două niveluri şi un turn de control familiar oricărui pilot, secondat de un catarg înalt pe care flutura alene o pungă de vânt, în fața cărora se aşterneau, orientate diferit, două piste albe de beton, cu câteva bretele înguste între ele şi spre cîteva hangare metalice.

Între piste şi liziera pădurii, tocmai se ridica maiestuos, un balon impunător, vopsit în roşu-cardinal, pe care era inscripționat deslușit, cu litere albe, italice, sintagma „Spirit of Germany”. Sub el, la sol, se agitau mai multe personaje, mişcându-se de colo-colo şi fluturându-şi brațele.

„Să fi câştigat nemții războiul?” Întrebarea nerostită îi trecu prin minte lui Alexander, acceptând astfel pentru o clipă, fără să conştientizeze, că traversează, cumva, un timp care nu-i aparține, în care n-are ce căuta. „Dar de ce oare xenofobii de hitlerişti ar scrie matricola unui aerostat în limba engleză?”

Trecu la înălțime mică, aproape în razmot, ca pentru un atac la sol pe lângă nacela balonului, surprinzând secvențial figurile alarmate a celor doi aeronauți, îndreptându-se temerar şi nesăbuit spre clădirea principală a ceea ce părea a fi un aeroport.

Parcă pentru a-i veni în întâmpinare, din furnicarul de oameni care mişunau în jurul aerogării se desprinse o maşină decapotabilă, condusă de o femeie, alături de care un bărbat, ridicat în picioare, ținea pe un umăr o instalație îndreptată în mod evident spre el.

Chiar dacă nu avea lungimea temutelor lansatoare germane de grenade antitanc, *Faustpatronen*, în noile circumstanțe în care timpul părea că o luase razna, aviatorul britanic acceptă fatalist ideea că avea de-a face cu o sculă perfecționată, mai sofisticată.

Cu toate că ştia că îşi epuizase mai devreme toată muniția în duelurile marțiale dintre el şi redutabilele *Focke Wulf* 109 „Bot-lung”, dezăvorî cu iuțeală siguranțele armelor, aprinse colimatorul şi, de amorul artei, fixă reticulul fosforescent pe silueta bărbatului din automobil.

Alexander Wallace trăia, în joacă, clipa de grație a unui participant la o ruletă rusească atunci când apăsă butonul de declanşare a focului şi auzi, ca răspuns, culasele mitalierelor clămpănind, armând în gol. Nu mai zăbovi în postura periculoasă pe care şi-o asumase inutil, şi înainte ca să încaseze o lovitură adevărată de răspuns, execută o voltă energică spre dreapta schimbând direcția la 180 de grade, iar după ce se înşurubă într-un tradițional tonou al victoriei, reîntorcându-se desupra pădurii de stejari, începu să-şi caute prin văzduhul senin vărul şi comandantul.

Îl localiză mai repede decât se aşteptase, după coloana de fum care se înălța alene, dintr-un punct aflat chiar la poalele pădurii proptite în digul înalt al canalului colector.

Trecu îndurerat de două ori pe deasupra epavei, pe care un grup de bărbați echipați cu salopete kaki o acopereau cu zăpadă carbonică, pentru a surprinde pe pelicula fotomitralierei fuselajul contorsionat, cu aripile frânte, ca şi cele trei autospeciale grupate la baza taluzului abrupt, pentru a certifica la Bază sfârşitul tragic al *Squadron Leaderului* escadrilei 216 „Fox”, *Flight-Lieutenent* Cyril Dexter, apoi, luând impetuos înălțime, puse cap-compas pe nefasta centrală electrică, pe care o intuia, inexplicabil, ca fiind cheia revenirii lui într-o realitate recognoscibilă.

Chiar dacă devenise aproape insesizabil în spectrul vizibil, hotarul pe care îl traversase cu mai puțin de un sfert de ceas mai devreme, îi provocă cu aceeaşi intensitate senzația atroce de durere absolută, multiplicată cu suma miliardelor de celule ale trupului său.

Vlăguit peste măsură dar deja conştient că e totuşi întreg, aşa cum era țintuit în chingile scaunului de pilotaj, Alexander Wallace, în nevoia imperioasă de a afla realmente pe ce lume se află, găsi resursele necesare pentru a înclina uşor avionul şi a putea privi mai lesne peisajul pe care îl survola.

În dreapta lui se întrevedeau printre dârele vălurite de ceață, încă diafană, porțiuni din structura intactă a centralei electrice, rezemate parcă de coşul de fum. În jurul ei, pe o rază de cîteva sute de metri solul părea nederanjat, acoperit fiind de porțiuni răzlețe de zăpadă. La relativ mică distanță, spre sud, se vedeau craterele imense, încă fumegânde, din zona pe care apucaseră să o lovească bombardierele şi de care nu putuseră trece, anihilate de arma miraculoasă a germanilor.

Prin negura înserării care se îndesea grăbită şi de bancurile mari şi dense de stratus ce se fugăreau pe la vreo două mii de metri, strălucii surprinzător de stingheră, rafala de trasoare multicolore a unei mitraliere AA cvadruple. Cele patru gheare luminoase greblară preț de zece secunde plafonul cenuşiu de nori, la întâmplare, apoi se ascunseră.

Alexander oftă uşurat când verificând radioul, constată că radiofarul, care-i asigura automat capul-compas pentru întoarcere, funcționează fără probleme.

Călăuzit de firul nevăzut, cu ultimul gallon de combustibil, cu luminile de poziție aprinse, scuipând scântei roşii din eşapamente, ateriză în cele din urmă pe pista înghețată, străjuită de torțele prietenoase de balizaj ale aerodromului de campanie de lângă orăşelul belgian Hechtel.

III

Cu ochelari imenşi de soare şi cu o pălărioară albă în stil safari ocrotindu-i creştetul blond, Wanda conducea cu o concentrare sporită nervosul Ford-Capri, fiind mai puțin familiarizată cu tracțiunea pe spate a maşinii şi străduindu-se să strunească ce-i 125 de cai-putere ai motorului de 2300 cmc, la limita de 120 de kilometri pe oră impusă de legea rutieră olandeză.

Goneau sub cerul splendid de vară pe Autostrada 28, care unea, aproape rectlinie, Harderwijk de Zvolle, unde urmau să înnopteze, înaintea Festivalului aeronautic de la Binderdaal.

Alexander Wallace şi el cu ochii ocrotiți de ochelari fumurii şi cu o pălărie uşoară de paie de orez, cu fason de melon, trasă pe frunte, părea că dormiteză, aşa cum stătea cu ceafa lipită de tetiera îmbrăcată în piele maronie. Ascultând freamătul continuu al aerului care se scurgea peste maşina dacapotată, îşi amintea de fiorul primelor zboruri cu planoarele fără cockpit, pe care le executase pe când era student la Cambridge.

— Unchiule Alex, m-am tot gândit după istorisirea ta de ieri, la o chestie…

Unchiul interpelat mormăi, înăbuşindu-şi cu discreție un căscat:

— S-auzim!…

— Dacă am priceput eu bine, mâine dimineață ar trebui să ne aşteptăm la sosirea ta, tocmai din iarna anului 1944, deasupra câmpului de aviație de la Binderville…

— Binderdaal!

— Aşa cum zici, Binderdaal! Mă tot întreb, dacă nu e vorba de o poveste fantastică pe care ți-ai fabricat-o în circumstanțe mai speciale…

— Wanda!…

— Iartă-mă, cu toate că mă mir de mine însă-mi, aproape că te cred! Dar, de unde poți fi sigur că evenimentul ăsta se întâmplă mâine şi nu peste o săptămână, peste un an, sau peste zece?! Că doar nu te-a informat nimeni atunci, prin radio sau altfel, în ce moment calendaristic precis, te afli? Că survolezi tocmai dimineața zilei de 10 august 1974?…

— Corectă observație! o aprobă zâmbind bărbatul. Uite care mi-a fost raționamentul: În mod evident, ne-am trezit, cumva, şi eu şi tatăl tău, plasați miraculos în viitorul timpului din care decolasem. De la bun început am fost surprins de existența micului aeroport. El nu figura pe aerofotogramele pe care le consultasem la briefingul de pregătire a misiunii de luptă! El a fost construit ulterior, prin 1956, ca parte a unei mici baze NATO, de tranzit pentru militarii americani. Din 1962, terenul a fost închiriat, în această perioadă, pentru organizarea unui festival de aerostate cu aer cald… Cu timpul, mi-am dat seama că ce văzusem eu atunci, cum ți-am povestit, departe, aflate în zbor pe deasupra oraşului, nu erau baloane de baraj folosite în timp de război ca obstacole antiaeriene, ci baloane civile cu aer cald…

Tânăra îl întrerupse bătând cu palma înmănuşată în volan:

— M-am prins şi de raționamentul tău cu privire la datare! Ai luat ca reper balonul inscripționat cu sloganul „Spirit of Germany”!…

— Evident! An după an am urmărit lista celor înscrişi la manifestarea asta. De fapt, ştiam de cei doi germani din Mannheim care şi-au construit balonul cu pricina, din revistele de profil, încă de acum doi ani. Acum şi-au anunțat participarea, aşa că mâine le vom vedea lansarea, printre ultimii, din pricina vreunei defecțiuni pe care n-au cum s-o anticipeze… Dar eu, adică noi, ştim ce este scris, ca să zic aşa…

Automobilul cu profil aerodinamic, înveşmântat în culoare turcoaz, îi purta neabătut în lungul panglicii de beton a autostrăzii, care tăia rectiliniu câmpia plicticoasă prin netezimea ei. Din difuzorul radioului fixat pe BBC, vocea joasă, învăluitoare, a longevivului comentator politic Tony Nettles, relata nişte picanterii de la ceremonia de depunere a jurământului de către noul Preşedinte american, republicanul Gerald Rudolph Ford Jr., dar când a trecut la analiza situației politice din Portugalia, după răsturnarea lui Salazar în urma Revoluției Garoafelor Roşii din 25 aprilie, Wanda închise aparatul şi-i aruncă o privire fugară unchiului său:

— Mă întreb ce fel de invenție probau nemții acolo, lângă centrala aia electrică… N-ai făcut ceva săpături pe tema asta? N-am auzit nici măcar în treacăt că pe undeva, cuiva, i-ar fi trecut prin cap să anticipeze măcar, proiectul unei maşinării care să genereze fenomene atât de paradoxale!…

Fostul pilot din aviația regală îşi aprinse îngândurat o țigaretă Salem cu bricheta electrică a maşinii, încercă să lanseze fără succes un rotocol de fum albastru, apoi clătină afirmativ din cap:

— Cercetări am încercat eu să fac, dar m-am izbit mereu de obstacolul secretului militar. Toate documentele de arhivă privitoare la operațiile militare, de spionaj sau sabotaj efectuate în zona de război Binderdaal, sunt inaccesibile, ba mai mult, unele se pare că au fost transferate americanilor… Prin ’47, l-am dibuit, făcându-l să creadă că ne-am întâlnit întâmplător, pe

maiorul de la MI5 care ne făcuse prezentarea obiectivului înaintea misiunii de luptă din 16 noiembrie ’44. Ne-am încercat rezistența la băutură într-un pub din Est-End, până am reuşit să aflu că după Eliberare, împreună cu o echipă de investigatori militari şi câțiva oameni de ştiință, a participat la o minuțioasă cercetare la fața locului. N-au aflat nimic concret. De la câțiva supraviețuitori din Rezistență care încercaseră să se apropie de țintă, fără rezultate notabile, au aflat doar că neamțul care era Dumnezeul obiectivului era un foarte tânăr colonel SS, Dr. Ernst Neumann şi că instalația misterioasă fusese demontată după atacul nostru şi transportată, după alte relatări coroborate, pe un submarin staționat în apele costiere, lângă Lemmer, care s-a îndreptat apoi spre o destinație, bineînțeles, necunoscută…

La un kilometru de intersecția cu Autostrada 50 care venea dispre sud, cu puțin înainte de Zvolle, unde aveau rezervare pentru noaptea următoare la un hotel, Wanda opri într-o parcare pustie, opri motorul şi coborî pentru a-şi aprinde o țigare şi a-şi mai dezmorți picioarele.

— Unchiule Alex, spuse ea rezemîndu-se de pilonul unei reclame de țigări Camel care străjuia un capăt al parcării, măcar ai văzut filmul pe care l-ai făcut acționând fotomitraliera de care vorbeai? Spuneai că ai înregistrat avionul tatei în locul în care a căzut şi pe cei ajunşi în preajma lui…

Alexander Wallace sări tinereşte peste portiera maşinii şi începu să-şi facă vânt cu melonul din paie de orez:

— N-am reuşit să ajung la el. Se pare că e unul din materialele transferate cu prioritate la americani!

Se întorse către port-bagaj şi-i aplică câteva lovituri uşoare cu dosul palmei în tabla încinsă de soare, după care i se confesă încântat nepoatei:

— Dar am adus cu noi o cameră de filmat, din cea mai nouă generație, cu un teleobiectiv ca o țeavă de tun! Mă voi filma pe mine cu treizeci de ani în urmă! De fapt, mă voi prezenta la întâlnire mai tânăr ca tine, Wanda! Un puşti-aviator de douăzecişitrei de ani!…

Zorii zilei de sâmbătă 10 august s-au întrezărit peste câmpul de aviație limitrof bazei NATO de la Binderdaal, surprinzând trează mulțimea de oameni care mişuna pregătind cele peste şaizeci de aerostate multicolore pentru lansare.

Cele mai multe luaseră deja poziția verticală, menținute astfel de rafalele scurte de făcări care țâşneau prin ajutajele aparatelor de încălzit, fiind strunite în tendința lor de ascensiune de cablurile de ancorare.

Pe pista de beton din fața Aerogării, Alexander Wallace purtând pantaloni albaştri evazați şi o cămaşă în carouri cărămizii, stătea în picioare în maşina sa decapotabilă şi privea printr-un binoclu Carl Zeiss, un suvenir din timpul carierei militare, spre punctul de start al aeronauților din Mannheim. Aceştia, împreună cu o mică echipă tehnică se agitau în jurul anvelopei uriaşe care zăcea pleoştită la pământ.

Spre orele unsprezece, când toate celelalte baloane pluteau deja pe deasupra oraşului, traversându-l spre nord-vest, Spirit of Germany îşi află resursele de vitalitate care îl verticalizară în toată maiestuozitatea lui.

Wanda Dexter îşi netezi maşinal gulerul răsfrânt al bluzei albe de in, asociate cu o fustă plisată scurtă, verde-mandarin, care-i punea în tulburătoare evidență picioarele lungi şi bronzate, şi vizibil emoționată, se adresă unchiului în timp ce rotea cheia de contact, trezind automobilul la viață:

— Nu ştiu, domnule Fleight-Lieutenent, dacă greşesc, dar mi se pare că eroii noştri legendari porneau la luptă cu îndemnul *Cu Dumnezeu înainte*!…

— Ai dreptate, Wanda, ăsta e momentul! Uite-i că se ridică… Cu Dumnezeu înainte, încetişor, cap-compas: balonul nemților!

În momentul în care Fordul Capri sfîrşea de traversat a doua pistă de zbor, în fața lor, dinspre orizontul bordat de liziera pădurii, îşi făcu apariția mărindu-şi profilul frontal un avion monomotor, care-şi trimitea spre ei fulgerările intermitente ale luminii solare reflectate de plexiglasul carlingei.

— Uite-mă! Punctualitate de gentleman! Opreşte să filmez! răcni Wallace cu exaltare, ridicându-se în picioare şi săltându-şi, din poală pe umăr, aparatul de filmat.

Încadră cu uşurinţă avionul care se apropia şi reglă cu febrilitate teleobiectivul, până ce putu distinge cu claritate surprinzătoare chipul pilotului care se apleca concentrat spre un dispozitiv, despre care el ştia că e aparatul de ochire al armelor de bord.

Îşi privea emoţionat chipul de acum trei decenii, bucuros că nu-l acoperise atunci cu masca de oxigen, lăsând-o să-i atârne într-o parte, înduioşat de concentrarea cu care ştia că îl fixează ca ţintă pe el, cel de acum, chiar dacă era conştient că-şi folosise muniţia în totalitate, riscând cu inconştienţa tinereţii într-un exerciţiu de frivolă ruletă rusească…

Şi-a văzut crisparea din ochi a momentului în care a acţionat declanşatorul armamentului, apoi a simţit cum o lovitură năprasnică îi sfâşie pieptul, doborându-l în scaunul maşinii, a auzit ţipătul ascuţit al Wandei, acoperit imediat de urletul motorului în forţaj al *Spitului* care îşi înşuruba elicea în văzduh, ridicându-se chiar deasupra lor într-o voltă care îl răsturnă pe spate, schimbându-i direcţia spre orizontul din care venise. Cu ochii întredeschişi anevoie urmări avionul executând un tonou impecabil al victoriei, după care s-a îndepărtat pierzându-se într-un punct, undeva pe deasupra pădurii.

Două ambulanţe medicale, una civilă olandeză a organizatorilor Festivalului şi una a bazei NATO îşi făcură apariţia aproape simultan. Mai hotărâţi, paramedicii americani l-au stabilizat expeditiv pe bărbatul aflat în stare de inconştienţă şi l-au transportat apoi în spitalul din incinta unităţii militare.

Wanda Dexter a aşezat cu grijă aparatul de filmat în cutia sa specială aflată în portbagaj şi ignorând cu feministă bărbăţie petele de sânge care se uscaseră pe scaunul din dreapta, s-a suit la volan şi a luat urma ambulanţei.

Spre seară, unul din doctorii care-i operaseră unchiul a trezit-o din gândurile care o cotropiseră peste măsură pe o banchetă a unei foarte aseptice săli de aşteptare şi a condus-o într-o rezervă de reanimare, spunându-i că pacientul şi-a revenit pentru moment, dar se află într-o stare foarte gravă, următoarele douăzeci şi patru de ore fiind decisive.

Alexander Wallace zăcea cu ochii închişi pe un pat metalic foarte înalt, legat cu cabluri şi furtunuri de diferite aparate. Chipul îi era emaciat şi palid, cu trăsăturile accentuate, mai colţuroase.

Tânăra luă un scaun din dreptul unei măsuţe de colţ şi aşezându-l lîngă pat, se aşeză tulburată, simţind că o podidesc lacrimile. Când i-a cuprins între palme mâna dreaptă, parcă alertat instantaneu de emoţia ei profundă, el a şi-a ridicat pleoapele grele de pe ochii albaştri-cenuşii şi a privit-o câteva clipe, încercând să zâmbească.

— Wanda, draga mea, ai văzut?… Am fost punctual la întâlnire ca un veritabil gentleman englez!

— Da, unchiule Alex! chicoti printre lacrimi tânăra femeie. Ai fost mai punctual decât cel mai de vază membru al Reform Clubului din Londra, Mr. Phileas Fogg, care locuia în anul 1867 în casa de la Savillerow, unul dintre cei mai frumoşi şi mai însemnaţi boieri din înalta societate a gentlemanilor, cum mărturiseşte însuşi domnul Jules Verne!…

Bărbatul îi strânse uşurel, abia simţit, mâna, mulţumindu-i în tăcere pentru amintirea zilelor din copilăria ei, în care îi citea dramatizând cu măiestrie Ocolul Pământului în 80 de zile.

După un moment de ezitare, ea îndrăzni să spargă tăcerea:

— Totul s-a petrecut atât de repede… Ştii de fapt ce s-a întâmplat, unchiule?

— O eroare stupidă!… Eu ştiam că magaziile de muniţie ale mitralierelor sunt golite… Şi totuşi, la capătul uneia dintre benzi, mai exista un glonţ nenorocit, ultimul dintr-un şir de proiectile lung de opt metri, care a percutat în mod fatal!

— Doamne-Dumnezeule! Ne găsim parcă înscrişi într-un scenariu fixat între repere implacabile…

Alexander Wallace oftă fulgerat de o durere care îi străbătu încinsă inima, închise ochii şi rosti aproape silabisind:

— De fapt, Wanda, şti ce e mai greu de înţeles, în toată treaba asta? Chiar dacă eu sfârşesc acum şi aici, mai devreme tocmai mi-am luat zborul cu *Spitul* meu, după un tonou de onoare, către alţi treizeci de ani de viaţă, la finalul cărora, dacă nu intervin nişte perturbări pe ici – pe

colo, vom reveni amândoi la Festivalul de baloane de la Binderdaal!... La revedere Wanda, draga mea...

Pe ecranul unui monitor începu să curgă o linie verzuie continuă, iar pe undeva, dincolo de uşă, începu să ţârâie insistent o sonerie. O echipă de bărbaţi si femei în halate albastre năvăliră în încăpere începând procedeele de resuscitare.

Într-un târziu, un medic costeliv, se apropie pe hol de Wanda Dexter şi i se adresă cu privirea mioapă plecată în jos, spre ochelarii rotunzi, pe care-i ştergea cu un pansament de tifon:

— Domnişoară, ne pare rău... Am făcut tot ce omeneşte era posibil...

Tânăra răspunse cu voce răguşită că înţelege şi este recunoscătoare, apoi se întoarse brusc şi porni cu paşi hotărâţi spre ieşire.

Trebuia grabnic să developeze o bobină de film de 16 milimetri.

Partea a doua

CANCELARIA REICHULUI, Ianuarie 1944

IV

Cercetând documentaţia destul de consistentă moştenită de la unchiul ei, Wanda Dexter a avut surpriza să recunoască, în mod neaşteptat, un nume care dacă la început îi părea vag familiar, dintr-o dată s-a transformat într-o revelaţie.

În fapt, era vorba de cópii după stenogramele interogatoriilor luate unui anume *feldwebel* Otto Repka imediat după război, într-unul din lagărele de denazificare, aflat la Wilmersdorf, în sectorul britanic al Berlinului occidental. Acesta relata, printre altele, despre relaţionarea lui cu un prizonier olandez, Martin van Rooijen, care susţinea cu îndărătnicie că avionul din care fusese capturat, un biplan civil cu utilizări agricole, a decolat din localitatea Binderdaal la 8 august 1974 şi că nu înţelege cum a fost doborât de germani la 16 noiembrie 1944.

Făcând apel la memoria-i „de elefant”, bine exersată prin formaţia sa profesională de istoric, Wanda şi-a amintit de faptul că a doua zi după „incidentul” de la Festivalul baloanelor cu aer cald de la Binderdaal, presa olandeză semnala dispariţia misterioasă, în timpul unui zbor de rutină, a unui tânăr pilot de 28 de ani, Martin van Rooijen, mister care nu se elucidase nici după zece zile de la declanşarea lui, moment la care ea a părăsit Olanda pentru a se reîntoarce acasă, la Londra.

Fără să se lase descurajată de provocarea aproape imposibilă reprezentată de încercarea de a da de urma subofiţerului Otto Repka, desigur dacă mai era în viaţă, ea a apelat la colegi ai lumii academice din Germania Federală, pentru a face diligenţele necesare pe lângă Ministerul de Interne de la Bonn sau asociaţii ale veteranilor de război.

Şi, în mod surprinzător, răspunsul neaşteptat de rapid, a venit la mijlocul lunii aprilie 1980. Cel căutat locuia acum în Hamburg, era propietarul unui restaurant, era sănătos şi activ la cei 66 de ani ai săi şi era, probabil, abordabil dacă înţelege, de la bun început, că nu e obiectul vreunei vânători de vrăjitoare naziste.

Nerăbdătoare, Wanda s-a hotărât pentru un prim telefon de tatonare.

Herr Otto Repka a răspuns binevoitor doamnei doctor în istorie, fiind gata să dea orice interviu despre experienţele sale de combatant şi credea că nici nu este necesar ca dumneaei să facă vreo deplasare în Germania de Vest, deoarece el va vizita Londra în cursul lunii următoare,

cu prilejul Expoziției mondiale de filatelie, la a cărei participare germană are şi domnia sa o contribuție modestă.

S-au înțeles şi iată că exact la mijlocul lui mai, un mesaj transmis de la recepția cunoscutului Portobello Hotel, a fixat o întâlnire în spectaculosul restaurant de pe malul Tamisei, Oxo Tower.

Herr Otto Repka era un bărbat voinic, cu părul grizonat dar încă destul de bogat, cu ochi albaştri străjuiți de sprâncene stufoase, cu un nas acvilin puternic deasupra unei guri mari, ale cărei buze care schițau un zâmbet permanent, vădeau o dantură îngrijită. Ochelarii cu rame subțiri de aur şi costumul elegant, gris-fer, aproape imperceptibil şifonat, îi dădeau un aer firesc de om de afaceri.

A aşteptat-o în holul de la intrare, s-au recunoscut imediat şi a condus-o cu deferență la lift, ajungând în cele din urmă să fie instalați la o masă de unde aveau perspectiva splendidă a Tamisei secvențională la est, în amonte, de Blackfriars Bridge, iar la vest, în aval, de Waterloo Bridge, între care se mişcau ambarcațiuni ce-şi împleteau ca într-o broderie măiastră siajele argintii.

Şi-au primit băuturile şi după o primă degustare din paharul cu vin alb, Wanda, foarte chic în ținuta ei deux-pièces de culoare crem, a exclamat pe un ton apreciativ:

— Vă descurcați foarte bine în limba noastră, Herr Repka!

— O, danke, Frau Dexter! O anumită uşurință de a mă apropia de limbile străine am avut-o încă din copilărie, iar preumblările mele aproape permanente prin alte țări, ca adult, m-au făcut să stăpânesc, acceptabil, nu mai puțin de şapte idiomuri în afară de germană: franceză, italiană şi română, rusă şi sârbă, engleză şi olandeză...

— Doamne, se minună ea, dar care este, totuşi, elementul motivant...

— Negoțul, afacerile, Frau Dexter! Înainte de război, tatăl meu avea o afacere legată de desfacerea ustensilelor de bucătărie. Cum pe atunci locuiam în Emdem, la nici douăzeci de kilometri de frontiera olandeză, ne-am deschis sucursale pe teritoriul vecin, de la Groningen şi Emmen, în nord, până mai spre sud, la Deventer şi Arnheim şi acolo am deprins limba locului, iar pe celelate, după război, făcând achiziții de antichități în țările din Europa Centrală...

— Picturi, covoare, mobilier?

— Foarte rar! Lucruri mai banale, dar pe la noi, în Occident, foarte rare: felinare, lămpi cu petrol, fiare de călcat cu cărbuni, maşini de cusut, gramofoane, instrumente muzicale străvechi şi altele. Când mi-am decorat primul restaurant cu astfel de obiecte am avut aşa un succes, încât am deschis şi această linie de afaceri, care e foarte rentabilă...

Wanda Dexter îşi aprinse o țigaretă mentolată, lungă şi subțire, îşi clătină capul ca pentru aşi reechilibra pletele de un blond strălucitor pe umeri, sugerând subliminal faptul că interludiul se sfârşise şi se adresă bărbatului, privindu-l cu gravitate în ochi: - Dear Herr Repka, v-aş fi profund recunoscătoare dacă mi-ați relata despre felul cum l-ați cunoscut pe Martin van Rooijen, atunci, spre sfârşitul războiului...

Acordurile vioaie dar discrete ale unei formații de jazz răsunau, ca de undeva de departe, inducând atmosferei din jur o notă de mister şi nerăbdare. Cel interpelat îşi aruncă o privire distrată spre vălurile diafane de ceață ce porneau să se înfiripe deasupra Tamisei, odată cu înserarea, apoi, cu mâinile împreunate pe fața albă de masă şi cu ochii fixați meditativ pe paharul aproape plin din fața sa, începu să-şi depene povestea:

— Cu toate că eu eram fedwebel în trupele de feldgeandarmerie, fără nicio explicație, am fost detaşat pe lângă detaşamentul de tehnicieni şi militari care îl însoțeau pe colonelul SS Dr. Ernst Neumann. Acesta, deşi foarte tânăr, era un eminent savant, care tocmai îşi verifica prototipul unei instalații de protecție antiaeriană, despre care trebuie să spun, că era de o eficacitate înspăimântătoare. La 16 noiembrie 1944, eram fixați pe teritoriul olandez, lângă localitatea Binderdaal. Spre seară, cam la vreun sfert de oră de la respingerea unui bombardament aerian anglo-american, s-a auzit, deasupra noastră, zburând cam pe la 1500 de metri, dinspre est spre vest, un mic avion biplan. Camarazii artilerişti l-au lovit superficial, destul cât să-l facă să aterizeze forțat, recuperându-l pe pilot, împreună cu o mapă cu câteva acte ale lui şi ale aparatului. Când le-a cercetat, colonelul Neumann a cerut să vină Otto von Bismark...

— Cine? îi scăpă Wandei.

— Era porecla mea, de la prenumele Otto! Despre natura ciudată a documentelor, colonelul se lămurise şi fără mine, deoarece pentru anii de emitere nu trebuia să fi un geniu ca să te prinzi că dacă nu era o farsă, ei ţineau de viitor... Rolul meu era important pentru interogarea prizonierului... Şi am făcut-o toată noaptea, iar dimineaţa, colonelul părea pe de o parte consternat, iar pe de altă parte, cumva foarte satisfăcut...

— Cine era acest Martin?

— El susţinea că are 28 de ani, fiind născut în... 1946! Se jura că e pilotul unui avion pentru prestaţii agricole al unei cooperative înfiinţate la Binderdaal la câţiva ani după războiul pe care noi l-am fi pierdut. Susţinea că s-a întâlnit cu două avioane de vânătoare, probabil te ţip *Spitfire*, care se îndreptau spre est, spre oraşul lui... Înainte de prânz, colonelul Neumann m-a chemat la el şi mi-a ordonat ca din acel moment să mă ocup exclusiv de pază, hrana şi securitatea prizonierului, să nu intre cu nimeni în niciun fel de contact... Mi-a mai spus că a ordonat demontarea instalaţiei şi că în cel mai scurt timp, ne vom retrage în patrie...

— Povestea se încheie, totuşi, aici? întrebă uşor neliniştită Wanda.

— Sigur că nu! Mai mult, amestecat fiind în treaba asta, am ajuns, eu, un soldat de rând, chiar dacă la sfârşitul războiului, tocmai în sfânta-sfintelor! Ne aflam în ianuarie 1945...

V

Pe frontul răsăritean armatele sovietice formate din Frontul 1 Ucrainean şi Frontul 1 Bielorus, în Galiţia occidentală şi Fronturile 2 şi 3 Bielorus, împreună cu Frontul 1 Baltica, având ca obiectiv Prusia orientală, înaintau impetuos, superioare de-acum şi în oameni şi în tehnică de luptă.

Din 11 decembrie 1944 Comandantul suprem al armatei şi Führer-ul Germaniei, Cancelarul Adolf Hitler, se afla în buncărul din complexul de la Adlerhorst (Cuibul de vultur), de lângă Ziegenberg, la vest de Bad Nauheim. Totuşi, ca urmare a unei noi şi impetuoase ofensive ruseşti declanşate la 12 ianuarie şi acest sediu al conducerii de căpetenie a Wehrmacht-ului trebuia să fie evacuat.

În noaptea de 15 spre 16 ianuarie, plecând cu trenul său special Brandemburg din gara Hungen, primul şi ultimul şef al Reich-ului milenar s-a întors la Berlin, debarcând la ora 9,40 dimineaţa în gara Grünwald. După douăzeci de minute a ajuns la Cancelaria veche, în biroul său vast de la etajul unu, de unde a dictat secretarei sale personale, Christine Schroeder, un ordin de convocare pentru a doua zi, adresat SS-*Standartenführer*-ului Ernst Neumann.

*

Ocolind pe la est aerodromul Tempelhof, *Volkswagen Kübelwagen*-ul a pătruns destul de anevoie în Citadelă, grupul de străzi din centrul Berlinului unde se aflau principalele instituţii guvernamentale. Circulaţia era dificilă din pricina barajelor de moloz rezultate în urma bombardamentelor frecvente, care se îndeseau de la o zi la alta.

În faţă, lângă şofer, stătea colonelul, iar în spate, *feldwebel*-ul Otto Repka, alături de prizonierul lui încătuşat Martin van Rooijen. Au oprit în cele din urmă pe Wilhelmstrasse, în dreptul numărului 77, care lipsea împreună cu faţada clădirii.

Ofiţerul superior şi cei doi de pe bancheta din spate au coborât din maşină şi au pătruns pe o alee îngustă care dădea într-un mic pavilion din beton, un post de pază unde se aflau, înarmaţi până în dinţi, câţiva membri ai RSD, din Serviciul de Securitate a Führer-ului.

S-au legitimat şi au predat centurile cu arme şi mantalele, după care unul dintre vlăjgani i-a luat în primire şi i-a condus printr-o grădină devastată spre intrarea în Cancelaria veche, unde au mai fost percheziţionaţi o dată, ca măsură suplimentară de prevedere după atentatul de la 20 iulie 1944, încercat de colonelul conte Claus von Stauffenberg, la Rastemburg.

Din nou au fost luaţi în primire de un ofiţer din Gestapo, care i-a condus la etajul întâi, într-o anticameră unde se aflau două secretare şi vreo duzină de ofiţeri superiori, care şuşoteau precauţi între ei.

Din momentul în care au fost invitați să intre în cabinetul şefului suprem, pentru fiecare dintre cei trei timpul a început să curgă altfel.

Încăperea vastă, străjuită pe dreapta de un şir de ferestre înalte, ce dădeau spre grădina interioară, în care era în curs de finisajFührerbunker-ul, era împodobită pe peretele lambrisat din stânga, în dreptul unei mese de consiliu, de un portret al lui Frederick cel Mare, în mărime naturală, iar partea de fundal înfățişa o uriaşă hartă a Germaniei mari, străjuită de drapelele cu svastică ale NSDAP.

În fața hărții, ca un altar, trona un birou uriaş, în spatele căruia stătea în picioare, îmbrăcat într-un costum civil de culoarea alunei, purtând cămaşă albă şi cravată maron, probabil cel mai detestat om al planetei. Îşi sprijinea brațul stâng cu mâna dreaptă, încercând să-i stăpânească tremuratul parkinsonian, avea fața palidă, în contrast cu strălucirea nefirească a ochilor rotunzi. În dreapta lui, cu un pas în spate, aproape în poziție de drepți, adăsta ministrul de stat, şeful Cancelariei partidului nazist, Martin Bormann, înveşmântat în uniforma partidului - cămaşă brună, centiron de piele şi curea în bandulieră, cu brasardă roşie cu svastică neagră pe brațul stâng şi, ascunşi de biroul de nuc, pantalonii negri bufanți, întregiți de gizmele negre, lăcuite.

SS-*Standartenführer*-ul Ernst Neumann, în impresionanta lui uniformă neagră de paradă, cu chipiul împodobit cu simbolul capului de mort ținut sub brațul stâng, execută câțiva paşi marțiali şi aplicând salutul roman, răcni din toate puterile:

— Heil Hitler!

Ca trezit din somn, Cancelarul celui de al III-lea Reich porni cu o mişcare bruscă din loc, ocoli biroul şi ajungând în fața ofițerului, îi strânse cu bunăvoință evidentă mâna, după care se retrase vreo doi paşi, încrucişându-şi brațele la piept, cu bărbia ridicată, cam în stilul în care fostul său aliat Benito Mussolini, acum răposat, îşi ținea cuvântările în fața mulțimilor menite să fie convertite la fascism.

— Meine Kamaraden! începu el să încropească un discurs. Nu cer de la niciun german mai mult decât ceea ce timp de patru ani eram dispus să fac oricând! Nu vor fi greutăți pentru germani cărora nu mă voi supune şi eu! Întreaga mea viață de acum înainte aparține, mai mult ca oricând, poporului meu! De acum înainte sunt cel dintâi soldat al Reichului german. Odată mai mult am îmbrăcat haina care mi-a fost cea mai sacră şi cea mai scumpă! O voi purta până este asigurată victoria, sau nu voi trăi să văd sfârşitul!...

Martin Borman profită de mică pauză oratorică pentru a interveni cu abilitate:

— Mein Führer! Garanția victoriei este tocmai viața dumneavoastră! Iată de ce partidul susține cu fonduri operațiunea Binderdaal...

Adolf Hitler îl scrută o clipă cu privirea, apoi, cu mâinile la spate, făcu câțiva paşi spre fereastra din dreptul lui, după care se adresă colonelului:

— Domnule *standartenführer*, sunteți sigur de fiabilitatea acestui proiect? Am citit cu atenție raportul trimis şi l-am dezbătut îndelung cu camaradul Bormann... Chiar socotiți posibil saltul acesta, magic, peste decenii, în viitor?...

— Întocmai, mein Führer! Avem aici dovada vie a acestei posibilități...

Ochii tuturor se îndreptară spre uşă, în dreptul căreia, alături de *feldwebel*, stătea literalmente cu gura căscată Martin van Rooijen.

— Iar el ne-a mărturisit, mein Führer, că a văzut doi contemporani de-ai noştri în chiar epoca lui. Fenomenul de translație temporală se pare că se manifestă, fără deteriorări, numai într-un interval anume, dimensionat în preajma înălțimii de 1500 de metri, nivel la care se pare că se declanşează deschiderea unor tunele ale timpului în dublu sens...

Comandantul suprem, din nou cu mâinile la spate, începu să se plimbe gânditor, înainte şi înapoi, între tabloul lui Frderick cel Mare şi fereastra din dreptul lui. Oprindu-se în loc, întrebă cu privirea pironită în zare, pe fereastră, dincolo de grădina bombardată a Cancelariei, în care construcția Führerbunker-ului era pe terminate:

— Care e stadiul proiectului?

Martin Borman pocni din călcâie ca un junker prusac şi cu fața-i prelungă şi ovală iluminată de entuziasm, se grăbi să spună:

— Vă raportez, mein Führer, că toate sumele necesare, alocate din fondurile partidului, au fost transferate în străinătate şi au fost trimişi împuterniciți care să organizeze infrastructura necesară relizării, la momentul oportun, indiferent de când se va împlini, a primirii exemplare a celui care constituie obiectivul Operațiunii Binderdaal...

Colonelul SS pocni la rândul său din călcâie:

— Vă raportez şi eu, mein Führer, că instalația generatoare este instalată şi e în stare de perfectă funcționare! Amplasamentul este în imediata apropiere a aerodromului Tempelhof...

Cancelarul Reich-ului le aruncă pe rând câte-o privire solemnă:

— Vă mulțumesc, domnilor! Germania vă mulțumeşte! Deutschland über alles!

Înțelegând că e sfârşitul întrevederii, *standartenführer*-ul îndrăzni să se mai facă auzit:

— Iertați-mă, mein Führer, nu doriți să puneți întrebări prizonierului?

Am adus şi un translator...

Hitler îi aruncă o privire aproape furioasă:

— Nu! Vreți să-mi spună că în timpul lui nu există Reich-ul milenar? Ba chiar vă ordon să vă asigurați că nimeni nu-l va asculta vreodată!

Feldwebel-ul tresări de teama gândului că va fi poate însărcinat chiar el să-i tragă bietului prizonier un glonte în cap. Înainte de a face stânga-împrejur, şi l-a fixat în memorie pe Adolf Hitler care, din cauza enervării subite, se căznea să stăpânească tremurul violent al brațului stâng cu mâna dreaptă. În momentul acela i s-a părut că vede doar un om bolnav şi s-a speriat: Dacă Lumea este condusă de oameni bolnavi, ce şansă are Omenirea să nu se molipsească, mortal, definitiv?...

VI

Amurgul se înstăpânise de-acum şi de-aici, din zona South-Bank, din creştetul zveltului Oxo-Tower, la nord, dincolo de Tamisa, Londra îşi desfăşura harta iluminată feeric.

Cei doi au stat tăcuți în timp ce chelnerul cu fizionomie de majordom stilat le umplea preocupat paharele, apoi, ca înțeleşi, şi-au aprins țigările, fiecare părând cu gândurile duse departe. Wanda a fost cea care s-a trezit prima din reverie:

— Herr Repka, ce s-a întâmplat cu prizonierul dumneavoastră? L-ați... cum să spun?!... L-ați lichidat?

Bărbatul se foi stânjenit pe scaun, dar răspunse cu promptitudine:

— Slavă Domnului că nu am fost eu însărcinat cu treaba asta! După ce am ajuns la unitatea noastră, spre seară, s-au prezentat doi agenți de la Gestapo care l-au luat cu ei. N-am nici-o îndoială că remarca lui Hitler la adresa lui era o condamnare moarte. Aşa cum spuneți, l-au lichidat!

— Bietul om... murmură ea. Şi ce-ați făcut până la sfârşitul războiului?

— Deh! Viață de ostaş! Privațiuni de tot felul, teamă de bombardamente... De fapt, pentru mine războiul s-a sfârşit la 26 aprilie când am pus pentru ultima dată în funcțiune instalația colonelului Neumann. A funcționat un timp relativ scurt şi aparent fără motivație - nu eram atacați de aviația inamică. Imediat după aceea am aruncat tot obiectivul în aer şi am evacuat zona. Spre seară, la nord de grădina zoologică unde ne-am stabilit camparea, am constatat că SS-*Standartenführer*-ul a dispărut. În seara următoare, eu şi încă doi camarazi am dezertat, trecând ca prin minune de tancurile ruseşti care ne învăluiau pe la nord capitala. Am stat ascunşi prin păduri, până după capitulare, despre care n-aveam cum să ştim. Ne-am predat abia când am recunoscut o unitate sanitară britanică. Aşa am ajuns în lagărul de la Wilmersdorf, Frau Dexter...

Wanda îşi etală zâmbetul ei de zile mari şi ridicându-şi paharul spre ciocnire cu al interlocutorului, rosti cu mulțumire vădită în glas:

— Herr Repka, cum se spune la dumneavoastră? Prosit? Şi văzându-i încuviințarea din ochi, ciocni exclamând solemn: Prosit!

Partea a treia

KREMLIN, 1945

VII

La mijlocul lunii mai 1986 Wanda Dexter a ajuns la Moscova, pentru a doua oară, în calitate de invitată la un simpozion internațional de istorie militară.

A regăsit oraşul zugrăvit în aceeaşi tentă de culoare cenuşie ca prima dată, dar a fost surprinsă să-i vadă locuitorii mai însufleţiţi, mai animaţi de speranţe referitoare la viitorul lor apropiat.

Cu un an înainte, în 1985, la Kremlin a fost instalat un nou lider sovietic, mai tânăr, mai inteligent, mai educat şi mai activ decât predecesorii lui: Mihail Gorbaciov.

A fost surprinzător pentru ea să-l şi vadă, îndeaproape, în prima zi a manifestării, când a venit să-i salute pe „savanţii străini" care „şi-au dedicat viaţa fascinantei discipline a istoriei", potrivit afirmaţiei sale, dar de fapt, pentru a le explica şi lor conceptele de glasnost şi perestroika.

În ultima zi a simpozionului, Wanda a profitat de o pauză şi, în foaierul sălii de conferinţă, s-a apropiat de un bărbat în vârstă, îmbrăcat în ţinută militară, cu numeroase decoraţii pe piept şi cu un lampas roşu la pantaloni. După ce s-a prezentat, i-a spus:

— Domnule general Kalughin, în comunicarea ce aţi făcut-o, referitoare la armele secrete pe care le pregătea Hitler spre sfârşitul războiului, aţi amintit ca pe un fapt anecdotic, cum că în preajma capitulării Berlinului, aţi fost martor ocular la un experiment ciudat făcut de germani, având ca bază o centrală electrică. Sunt foarte interesată să aflu amănunte în legătură cu experienţa dumneavoastră...

Generalul, un cunoscut istoric militar sovietic şi-a stins ţigara în scrumiera nichelată cu picior înalt şi i-a răspuns cu o întrebare, într-o engleză corectă, dar cu un evident accent rusesc, ce înmuia consoanele:

— Doamnă Dexter, când intenţionaţi să plecaţi spre Anglia, frumoasa dumneavoastră ţară?

— Peste trei zile.

— Atunci, am să vă invit să-mi faceţi o vizită mâine, la casa mea de vacanţă din apropierea Moscovei, unde vom putea povesti pe îndelete...

*

Taxiul aluneca pe şoseaua îngustă care străbătea una dintre pădurile de mesteceni din proximitatea capitalei. De o parte şi de alta, la distanţe rezonabile, se întrezăreau printre trunchiurile copacilor cu coajă albicioasă, mai mari sau mai modeste, râvnitele dacea, casele de vacanţă accesibile numai înalţilor demnitari sau unor personalităţi ştiinţifice sau artistice.

În dreptul drumeagului care ducea spre rezidenţa sa o aştepta generalul, de astă dată îmbracat lejer într-un trening albastru şi încălţat cu nişte tenişi simpli.

Dacea istoricului era o construcţie rustică, din bârne, de parcă ar fi fost transferată dintr-un cătun din taigaua siberiană.

Au adăstat în prima încăpere, probabil cea mai mare, un soi de living împodobit cu ştergare tradiţionale, ba chiar şi cu o mică icoană a Sfintei Fecioare sub care ardea molcom o candelă străveche, aflate la mică distanţă de un portret a lui Lenin.

Pe o masă zdravănă acoperită cu o ţesătură de în, brodată pe margini cu alesături în culori vii, trona un castron de lut smălţuit, umplut cu murături de toate felurile, alături de care se aflau o sticlă de vodcă şi două pahare.

— Bine aţi venit în modesta mea căsuţă, doamnă Dexter! Vă rog, luaţi loc şi îngăduiţi-mi să închinăm un pahar în sănătatea dumneavoastră! rosti generalul, în timp ce deschidea sticla şi

turna în pahare.

— Vodcă Stolicinaia, mândria exporturilor noastre! Sănătate!...

— Budit zdarovie! împroviză şi Wanda în ruseşte, sorbind cu precauţie din băutură.

Generalul goli paharul dintr-o dată, răsuflă adânc, după care luă un castravecior din care muşcă cu poftă.

— Serviți doamnă Dexter, vă recomand ciupercile sau varza! Le murez chiar eu după o rețetă străveche. După ce povestim, am să vă tratez cu un borş rusesc şi nişte colțunaşi fierbinți. Dar, să începem! Atunci, erau ultimile zile ale războiului...

VIII

La ora 2,30 din nou începuta zi de 26 aprilie 1945, conform graficului din ordinul de misiune, starşâilitinant în armata sovietică, în vârstă de 24 de ani, Andrei Semionovici Kalughin a urcat în patru labe taluzul rambleului de cale ferată aflată în latura de sudest a aerodromului Tempelhof şi s-a oprit, lăsându-se pe burtă, când coatele-i atinseră şina de fier.

La poalele valului de pământ se adăpostiseră, ghemuiți, cei doi sergenți din batalionul de cercetare al Diviziei 38 infanterie de gardă care-i fuseseră alocați: Evseev, un zdrahon de siberian de prin părțile Norilskului, de pe fluviul Enisei şi Guldukceaev, un cazah mărunt de pe lângă Karaganda. Nu-i cunoştea prea bine, pentru că el, membru al temutului ŞMERS, care acționase până acum exclusiv în spatele trupelor, fusese ataşat liniei de front abia de puțin timp, de când Comandantul Suprem, tovarăşul Stalin, a dat ordinul ca acest serviciu de contrasionaj militar să înceapă vânătoarea capilor partidului nazist şi ai statului german.

După ce în timpul serii plouase intermitent, acum cerul era destul de limpede, curenții alergând valuri şi ghemotoace zdrențuite de nori altocumulus, alb-cenuşii, hăt către cinci-şase mii de metri, dinspre nord-vest spre sud-est, către firul râului Oder.

În stânga lui Kalughin, dincolo de vastele cimitire berlineze, orizontul vestic era luminat fulgurant de ciocanul de foc executat de artileria Armatei 8 de gardă asupra zonelor fortificate ale canalului Landwehr şi ale râului Spree şi, cu precădere, asupra insulei Tiergarten, străfulgerări însoțite de vuietul tânguitor al orgilor lui Stalin, cum numeau nemții devastatoarele Katiuşe, instalațiile care, instalate pe autocamione Studebaker primite de la americani, lansau salve de proiectile reactive de 122 mm. Din dreapta, dinspre aliniamentul ocupat de trupele Frontului II Bielorus se auzea un zgomot surd, continuu, de motoare, care sugerau concentrarea de forțe pentru ofensiva iminentă şi licăreau, ici şi colo, candelele rachetelor de semnalizare sau ale paraşutelor luminoase.

Tânărul ofițer ŞMERS, sprijinit în coate, scoase din tocul de piele atârnat la gât prețiosul său binoclu de captură Zeiss şi-l potrivi în dreptul ochilor, reglându-l cu afecțiune, în timp ce un gând fugar îi stârni o frântură de zâmbet. De fapt, în afară de uniforma propriu-zisă, toate accesoriile sale erau de captură!

Binoclul şi cuțitul de vânătoare finlandez, cu lamă zimțată, le confiscase de la un paraşutist neamț pe care-l arestase după scotocirea unei păduri din prejma Smolenskului, cizmele elegante şi nespus de confortabile aparținuseră până nu demult unui maior de stat-major al unei divizii germane de tancuri, rătăcit cu maşina pe un drumeag desfundat de lângă Poznan, ceasul elvețian cu cifre fosforescente şi-l adjudecase de la un lunetist inamic pe care l-a ochit el mai repede, undeva la periferia oraşului Kustrin, iar pistolul-mitralieră Schmeisser MP 43, cu muniție îndestulătoare, îl purta în bandulieră abia de două zile, după ce trimisese pe lumea cealaltă un vlăjgan din trupele SS, într-o confruntare scurtă, pe lângă Muncheberg, cu balalaica din dotare, preacunoscutul PPS cu magazie tambur.

Andrei Kalughin cerceta prin lentilele admirabilei scule nemțeşti împrejurimile centralei electrice aflate în proximitatea sud-estică a aerodromului Tempelhof. Se aflau cam la vreo cinci sute de metri de ea şi, profitând de limpezimea neobişnuită a nopții de aprilie, înregistra cu râvnă poziția tancurilor Tigru, îngropate până la nivelul turelei în pământ, desigur din pricina

lipsei de combustibil, ca şi a numeroaselor baterii antiaeriene care asigurau obiectivului o apărare circulară redutabilă.

O linişte aproape nefirească stăpânea împrejurimile, accentuată tocmai de tumultul surd al războiului nocturn pe care-l reflecta cerul de deasupra periferiilor vestice ale Berlinului, sau zumzăitul baritonal al stolurilor îndepărtate ale bombardierelor IL-12, care-şi purtau carcasele blindate, pentru a slobozi deasupra lor, fiecare, cele opt proiectile rective de mare putere.

Deodată, chiar spre sfârşitul jumătății de oră pe care Andrei şi-o alocase pentru observație, de undeva din centrul complexului de edificii anoste ale centralei țâşni spre cer, întâi foarte difuză, apoi mai consistentă, o pâlnie de lumină irizată, cu deschiderea ce i se pierdea în înalturi.

Din parcul de instalații alăturat centralei, de unde plecau liniile electrice, acum distruse de atacurile de aviație, se zăreau descărcări albastre de arcuri voltaice, însoțite de trosnete intermitente.

Ce doi sergenți i se alăturară lui Kalughin de-o parte şi de alta şi căscau nedumeriți ochii la conul larg de lumină de la baza căruia se ridicau, trecând pe deasupra capetelor lor, văluri vag scânteietoare, care păreau sa aibă o dinamică proprie.

Aruncând o privire fugară spre stânga, spre latura de est a aerodromului Tempelhof, locotenentul-major observă prin binoclu silueta întunecată a unui avion care tocmai lua înălțime.

— Ia uite-l, drace! îi scăpă printre dinți. Evseev, Guldukceaev, ia încercați să prindeți în vizor avionul ce tocmai a decolat şi să-mi ghiciți ce hram poartă! Să văd cu ce-ați rămas de la lecțiile despre identificarea aparatelor inamice...

Disciplinați, cei doi şi-au îndreptat binoclurile din dotare spre direcția în care se aflau, presupuse, pistele aerodromului şi surprinseră şi ei silueta avionului desenată pe cerul neobişnuit de limpede.

— Cred că nici n-are însemne, mormăi ca pentru el Evseev. Nu-i lucru curat cu ăsta! Şi mă mir că după atâtea bombardamente, mai e întreg, gata să zboare...

— Ei, frățioare, se auzi vocea subțire a cazahului, fii tu sigur că nemții şi-au făcut din timp hangare subterane, betonate, nu-i şti că-s dați în p... mamii lor?

Kalughin interveni:

— Pare să fie un Fieseler Storch...

— Ştiu şi eu?! Mie-mi pare mai curând un fel de Junkers, tovarăşe locotenent-major!, îşi dădu cu părerea Evseev.

— Eu înclin spre părerea lui Andrei Semionovici, se făcu auzit din nou Guldukceaev. E un „fizeler", sau cum i-o zice, ce mai tura-vura!

— Ia uite-l, exclamă siberianul, intră în drăcia asta de pâlnie luminoasă! Cred că-i pe la vreo mie cincisute de metri...

— Şi dintr-o dată, a dispărut! se miră, cu accentul său ciudat, Guldukceaev. Dumneavoastră îl mai vedeți tovarăşe locotenent-major?

— Într-adevăr, a dispărut sau poate s-a mascat cumva... Dar cum a făcut-o? Parcă s-a volatilizat!

— Eee... numai şamanul din satul meu v-ar putea explica aşa ceva, Andrei Semionovici! explică filozofic cazahul. La noi acasă, nu prea ne mirăm de chestii de-astea... Chiar dacă avem de-a face mai degrabă cu animale decât cu avioane!...

Dintr-odată, fenomenul izvorât din centrul centralei electrice încetă brusc şi aproape simultan, un număr mare de militari începură să afluiască dinspre dispozitivele de apărare circulară, antiaeriană şi terestră, spre o coloană de autocamioane care se grupase pe drumul de acces spre nord, care ocolea aerodromul Tempelhof.

În timp ce coloana se punea în mişcare, dintr-o latură situată în partea de est a centralei se desprinse silueta unei motociclete al cărei pilot făcu un viraj scurt îndreptându-se, surprinzător, chiar în direcția în care cei trei executau pânda.

Sergentul Evseev rosti cu voce scăzută:

— Ia uitați-vă, tovarăşe locotenent-major! Ăsta-i precis un dezertor! Nu vrea să meargă cu

ăilalți...

— Uite cum ne iubeşte Allah şi ne îngăduie să punem mâna pe o *limbă*... comentă ca pentru el Guldukceaev. Motociclistul s-a apropiat rapid de rambleu şi aproape în dreptul lor, acționând schimbătorul de viteze în treapta întâi, a încercat să-l escaladeze. Panta abruptă şi pământul saturat de apă nu i-au îngăduit s-o facă şi, după prima încercare, vehiculul a alunecat lateral, prăbuşindu-se în zgomot de motor ambalat.

Instantaneu, cei doi sergenți au trecut culmea şi au coborât sincronizați, năpustindu-se asupra neamțului, imobilizându-l.

L-au adus apoi cu mâinile legate alături de Kalughin care între timp le asigurase acoperirea cu Schmeisser-ul său.

Prizonierul, un om cam la vreo cincizeci şi ceva de ani, era îmbrăcat într-o salopetă albastră subțire, de doc şi tremura deopotrivă de frig şi de frică. Cu glas tremurător, căznit, reuşi să rostească:

— Eu nu sunt soldat! Hitler kaput!

Andrei, care fusese repartizat în cadrul ŞMERS şi pentru că vorbea binişor limba germană, însuşită la Universitate, intuindu-l cooperant pe neamț, procedă la un prim interogatoriu „frugal”, cum se spunea în limbajul de specialitate, adică „bate fierul cât e cald”:

— Cum te numeşti şi câți ani ai?

— Ludwig Schmidt, 56 de ani şi am domiciliul în Berlin. Nu sunt soldat...

— Cum nu eşti, îl întrebă Andrei cu asprime. Care german nu e înrolat în zilele astea?!

— Sunt doar mobilizat la locul de muncă, am un picior mai scurt... spuse el şi ridică uşor piciorul stâng în care purta în mod evident o gheată ortopedică. Sunt maistru electrician...

— De ce-ai dezertat? Puteai să fii prins şi să fii împuşcat pe loc!

— Oricum aş fi fost împuşcat, domnule ofițer, tocmai pentru că sunt un civil care a participat la ceva secret.

Feldfebelul Otto Repka, un om de treabă, mi-a şoptit să fug cum pot când se finalizează „Operaținea Binderdaal”...

— În ce constă operațiunea asta?

— De fapt, nu ştiu altceva decât că presupune alimentarea cu energie a unei instalații secrete concepute de colonelul SS Ernst Neumann. Operațiunea tocmai s-a încheiat, iar centrala a fost evacuată...

— În ce corp de clădire a fost sau poate mai e amplasată? Ar fi bine să ne conduci acolo!

— Exclus, domnule ofițer! Totul va sări în aer! Au minat...

Exact în acel moment, într-un tumult care făcu pământul să vibreze, clădire după clădire, instalații exterioare, turnuri de răcire, se prăvăliră ascunse de un nor de praf.

Au pornit şi au ajuns toți patru la pozițiile sovietice care în scurtă vreme, în faptul dimineții, erau pregătite să-şi înceapă atacul asupra aerodromului Tempelhof. Şchiopătând destul de vizibil şi tremurând în salopeta sa subțire, prizonierul Ludwig Schmidt privea abătut la şirul lung de Katiuşe cu rampele de ghidaj orientate spre nord.

Locotenentul-major s-a prezentat cu *limba* capturată la şeful său direct, colonelul Ivan Alexeevici Lavrov, care a luat personal parte la un interogatoriu amănunțit, după care a întocmit şi a transmis prin telefonul cu unde de înaltă frecvență un raport detaliat Direcției Generale a Trupelor de Securitate a spatelui frontului Armatei Roşii active.

Înainte de căderea serii, un ordin venea prin acelaşi telefon dispunând ca Corpul 28 de Gardă să pună imediat la dispoziție un avion de transport special pentru deplasarea la Moscova a colonelului I. A. Lavrov, locotenentului-major A. S. Kalughin şi a prizonierului german Ludwig Schmidt.

*

Au fost aşteptați la aeroport de un ZIS care i-a dus mai întâi la arestul de pe Lubianka, al NKVD-ului, unde l-au predat pe prizonier, apoi s-au prezentat la Comenduirea Garnizoanei Capitalei unde, fără explicații, au fost hrăniți, ferchezuiți şi îmbrăcați în uniforme noi noute şi

purtați de aceeaşi maşină, spre uimirea lor, la Kremlin.

Cercetați să nu aibă alte arme în afara stiletelor de paradă, au fost conduşi de doi ofițeri de serviciu printrun labirint de coridoare în antecamera unde vreo duzină de generali şuşoteau între ei cu glas scăzut.

Când şeful de cabinet, sobrul şi sveltul Boris Bajanov a pus telefonul negru în furcă şi le-a făcut semn că pot intra, conform indicațiilor acestuia, au deschis uşa somptuoasă şi, alături, în pas militar, cu caschetele sub brațul stâng, călcând neauzit peste un covor de Buhara cu desene albastre, s-au oprit la trei metri de cel care-i chemase.

Se aflau într-o încăpere cu pereții acoperiți de lambriuri de lemn de nuc până la tavanul care era împodobit de stucaturi poleite cu aur, desigur o moştenire a regimului țarist.

În stânga lor, aliniată în dreptul a şase ferestre înalte, se afla o lungă masă de consiliu, iar dincolo de ea, un birou somptuos.

Alături de acesta, în picioare, cu mâinile la spate, dus pe gânduri, într-un costum civil, dar cu un croi foarte sobru, stătea însăşi Comandantul Suprem al Armatei, Comisarul Poporului pentru Apărare, Iosif Vissarionovici Stalin.

Stând în poziția *smirna*, cei doi militari erau copleşiți de prezența atât de apropiată a generalissimului armatelor sovietice, chiar dacă erau, în aceeaşi măsură, surprinşi de faptul că acesta era mult mai scund de statură decât sugerau fotografiile din cărți şi ziare, sau panourile publice.

Parcă trezit dintr-o reverie el şi-a mângâiat cu două degete stufoasele mustăți roşcovane şi, fără să-i privească direct, le-a spus cu glas molcom:

— Ca să zic aşa, tovarăşi, pe loc repaus! Şi... căpitane Kalughin...

— Sunt locotenent-major, tovarăşe Stalin! îndrăzni să spună Andrei.

— Eşti căpitan de-acum, Kalughin! Te rog să-mi expui amănunțit evenimentul pe care l-ai raportat după cercetarea ce-ai făcut-o lângă aerodromul Tempelhof...

În timp ce Andrei îşi spunea cât putea el de exact povestea misiunii din dimineața zilei de 26 aprilie, Comandantul Suprem a luat din colțul biroului de care se sprijinea un pachet de țigări Kazbek, a scos o țigară, căreia i-a rupt filtrul de carton şi mărunțindu-i cu dexteritate tutunul într-o pipă apărută ca prin minune în mâna dreaptă, a aprins-o cu o brichetă scoasă dintrun buzunar lateral.

— Am înțeles, tovarăşe Kalughin. Ai făcut o observație interesantă, ca să nu spun chiar ciudată! Nemții ăştia făceau ceva special!... Oare ce puneau la cale? Ce crezi despre asta Lavrenti Pavlovici?, se adresă el spre capătul mesei de consiliu, întinzându-şi mâna care ținea pipa, de parcă ar fi fost oferită de un şef de trib american, la o reuniune strategică.

Abia în acest moment cei doi ostaşi au observat că acolo stătea, cuminte, luând note pe un carnețel, cu un pince-nez de aur pe nasul prelung, chiar şeful NKVD- ului, Lavrenti Beria.

— Cred, tovarăşe Stalin, că nemții şi-au pregătit un program foarte special prin care sa-şi salveze conducătorii! Cum am fi făcut-o poate şi noi...

— Mda... Uite, în ultima radiogramă de la mareşalul Jukov mi se raportează că generalul Krebs, şeful Statului Major General al trupelor de uscat ale Germaniei l-a informat pe generalul Ciuikov, care asediază Berlinul, că Hitler şi amanta lui Eva Braun s-au sinucis, la 30 aprilie, la orele 15,30, iar cadavrele lor au fost incinerate în apropierea bunkerului din grădina Cancelariei... Oare, voi credeți că Hitler chiar s-a sinucis? Ce părere ai, colonele Lavrov?

— Poate a executat nişte sosii, tovarăşe Stalin! Şi a fugit, s-a ascuns...

— Dar cum se putea extrage din încercuire?! O fi ceva în legătură cu „operațiunea" asta „Binderdaal"?

Colonelul îşi drese glasul şi răspunse cu oarecare ezitare:

— Deocamdată analizele noastre nu sunt edificatoare, tovarăşe Stalin! Am stabilit doar că semnificația termenului de „Binderdaal" poate fi legată de o mică localitate din Olanda, care este ocupată încă din septembrie, anul trecut, de trupele britanice.

Pufăind din pipă, îngândurat, mareşalul Stalin a început să se plimbe în spatele biroului timp de câteva minute, timp în care oaspeții săi l-au privit într-o tăcere absolută. De-odată s-a oprit şi a îndreptat din nou pipa spre şeful NKVD-ului:

— Lavrenti Pavlovici, cred că e oportun să-l interoghezi personal pe prizonierul neamț capturat de oamenii colonelului Lavrov! Trebuie să ne lămurim într-o măsură mai mare ce e cu această „operațiune Binderdaal”!...

Străbătând antecamera spre ieşire, cei doi ofițeri ai ŞMERS au fost urmăriți cu priviri curioase de duzina de generali care se întrebau în sinea lor cine erau aceştia, de ce au fost primiți cu prioritate în cabinetul şefului suprem şi au avut o audiență atât de lungă.

IX

— Şi uite-aşa, doamnă Dexter, i-am cunoscut personal pe Iosif Vissarionovici Stalin şi pe Lavrenti Pavlovici Beria! Pentru mine, care am devenit ulterior istoric militar, această întâlnire a fost un reper fabulos al existenței mele. Acum e timpul pentru un borş rusesc şi nişte blinele fierbinți...

În timp ce taxiul refăcea traseul către hotel, trecând chiar prin dreptul zidurilor Kremlinului, Wanda Dexter şi-l imagina pe tânărul locotenent major Andrei Semionovici Kalughin, avansat inopinat în grad chiar în cabinetul generalissimului Stalin, unde se puneau întrebări despre inpenetrabila „Operațiune Binderdaal”...[1]

SFÂRŞIT

Dumitru Luca s-a născut la Ianova (județul Timiş), în 1 iulie 1946, şi a murit la Timişoara în 28 aprilie 2013. Pseudonimul său literar şi jurnalistic este **Marcel Luca**. Între 1970 şi 2012, publică proză scurtă sau versuri sau articole în peste 25 de reviste şi almanahuri, majoritatea din vestul țării. Proza scurtă aparține genului sf, versurile parodice şi umoristice aduc a Topârceanu şi Teodoreanu, articolele sunt mai ales reportaje şi anchete. „Medalionul“ (grupajul) care i se publică în Almanahul Anticipația 1984 îl prezintă ca „fanul perpetuu“. Marcel Luca a semnat şapte cărți, printre care Tactică şi Strategie (editura Marineasa, Timişoara, 1998) cuprinde cele mai bune dintre ficțiunile sale speculative de până la acea dată. Din ce a scris şi, parțial, a publicat în ultimii 15 ani, lui Marcel Luca i se mai poate edita un volum de proză în 2013.

Patru sunt ideile puse în practică pentru care Marcel Luca este important în evoluția genului sf în România. Prima este a deschizătorului de drumuri. Fiind printre ultimii debutanți

[1] Cele 3 capitole ale povestirii au aparut în Helion nr. 3/2009(cap.1), Helion nr. 3-4/2011(cap2) şi Helion nr. 3-4/2013(cap.1 si 3 ?). În ultimul numar mentionat a fost prezentat un Medalion Marcel Luca.

ai Colecției Povestirilor Științifico-Fantastice – seria inițială, „a lui Rogoz“, în nr. 382 din 1970, cu două povestiri –, Marcel Luca face parte dintre entuziaştii care au fondat şi susținut primul fanzin tipărit din România, Paradox, din noiembrie 1972 până în 1994, şi au editat unul dintre primele volume colective de gen, Povestiri științifico-fantastice – la Casa de Cultură a Studenților din Timişoara, tot în 1972 – fixind practic standardele pentru trecerea de la amatorismul cultivat de regimul de-atunci la profesionismul fără compromisuri estetice, adevărată marcă a sf-ului bănățean care i-a urmat.

A doua contribuție importantă a lui Marcel Luca este tenacitatea sa combinată cu discreție. În toate referințele critice sau de dicționar, Marcel Luca este văzut drept coloana vertebrală a unui grup sau publicații. Prin prezența constantă, întinsă pe ani sau chiar decenii – a deținut secretariatul literar al cenaclului „H.G. Wells“ din Timişoara, a fost membru în juriul concursurilor literare a mai multor cenacluri,
„Helion“ şi „Ridendo“, în principal – ceea ce ajută la păstrarea unor anumite standarde estetice şi chiar de conduită la care, după cum am văzut, Marcel Luca luase parte la fixarea lor.

Al treilea factor de individualizare al lui Marcel Luca este modalitatea sa de a transcende genurile, păstrându-şi nota personală. La începutul anilor ’70, Marcel Luca are două colaborări în volum cu – azi „internaționalul” – Sandu Florea, scriind scenariu şi versuri pentru bandă desenată, pentru care primeşte la EUROCON-ul din 1980 (Stresa, Italia), premiul „Europa“ pentru Planeta fără pterodactili. Aceeaşi uşurință de a esențializa sau de a versifica, Marcel Luca o foloseşte de-a lungul deceniilor pentru bucăți satirice şi umoristice cu care îşi pigmentează prezența la toate manifestările culturale şi cu care susține câteva rubrici în presa scrisă şi la radio.

Se poate spune, s-a şi spus deja, că Marcel Luca şi-a risipit o bună parte din energia creatoare pentru a construi şi întreține cadrul socio-cultural în care alții să se poată desfăşura în voie. Nu este întrutotul exact, două dintre volumele sale îi asigură locul între prozatorii bănățeni ai generației sale şi în istoria sf-ului românesc. Primul, Fascinația calendarului – jurnal eclectic – Editura Marineasa, Timişoara, 2000 –, este un volum compozit de non-ficțiune, însă cu un efect de lectură asemănător cu prozele prietenilor săi Daniel Vighi şi Viorel Marineasa. Aici Marcel Luca vede, intervievează, anchetează sau, pur şi simplu, îşi formulează opinia despre ce se întâmplă în zona Timişoarei. Fascinația calendarului nu este o culegere jurnalistică, îndrăznesc să spun (iar numărul mult mai mare de articole şi eseuri ale lui Marcel Luca mă sprijină în afirmație), ci într-adevăr un „jurnal eclectic“ cu valențe literare asumate conştient. Nu îndrăznesc să merg până la a-l numi „roman-colaj“, cred, totuşi, că încă peste o vreme, când referințele din imediat se vor fi şters, Fascinația calendarului se va potrivi până la suprapunere cu această cheie de lectură.

Al doilea volum important al lui Marcel Luca dă şi a patra idee pusă în practică, pentru care trebuie amintit, prozaica şi totuşi necesara „publish or perish“, în **Tactică şi Strategie**. Pe scurt, aşa se scria sf în anii ’70 şi ’80! Marcel Luca este unul dintre puținii reprezentanți ai generației intermediare în proza de gen românească, însă unul cu mărci stilistice foarte individuale. O bună stăpânire a imaginilor vizuale, combinată cu un simț dramatic care i-a permis gradarea acțiunii fără să devină previzibil, Marcel Luca o aplică în prozele sale cu instrumente adecvate la subiect şi personaj. Există violență în sf-ul lui Marcel Luca, temperată de inteligența personajelor şi de schimburile lor de replici, miza fiind totdeauna stingerea conflictului, cu păstrarea clară a opțiunilor morale. Departe de tezismul anilor ’50 şi de supradimensionarea metaforică a anilor ’60, Marcel Luca, deşi scrie sf, are un aer proaspăt de verosimil, el prefigurează în anii ’70 cele mai bune proze sf „realiste“ ale anilor ’80. Există, deci, „un stil Marcel Luca“, de care o istorie regională a literaturii române sau o istorie de gen a literaturii române trebuie să țină cont.

În vară, când Parcul Rozelor atât de îndrăgit de el va rezista stoic vipiei, lui Marcel Luca i se va dedica un număr întreg al revistei Helion, un trandafir de hârtie şi un trandafir „electronic“, spre prietenească aducere-aminte.

prezentare preluată din http://www.observatorcultural.ro/

SFada cu literatura. 40 de ani de sf „în grai bănățean“ – Marcel Luca

Cătălin BADEA-GHERACOSTEA
2013

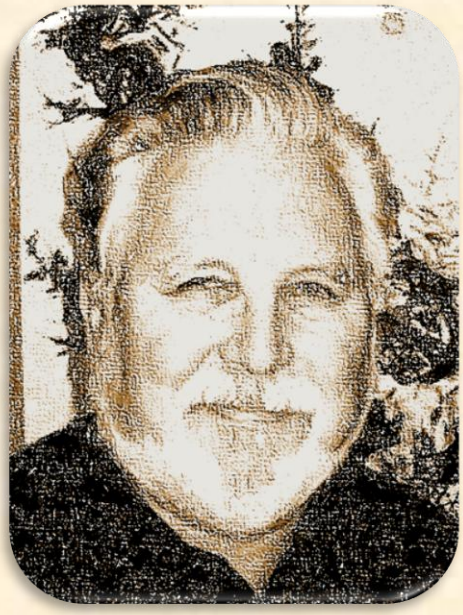

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

PLANETA IEFTINĂ

„Dacă toate insectele ar dispărea de pe Pământ, în 50 de ani, întreaga viață de pe Pământ ar înceta.

Dacă toate ființele umane ar dispărea de pe Pământ, în 50 de ani, toate formele de viață ar prospera.”

Jonas Salk, *laureat al premiului Nobel*

ESTE CRIZĂ şi bineînțeles că te aştepți să găseşti totul mai ieftin. Dar atunci când la o licitație nu se prezintă nimeni, de trei ori la rând, poate că ar fi mai bine să te interesezi nițel înainte de a marca banul. Dar Myzell W. n-a făcut-o şi s-a trezit pe cap cu o planetă care nu semăna nici pe departe cu descrierea din catalogul casei de licitații. A fost tentat, este adevărat, atât de cerul azuriu şi de continentele verzi care se odihneau în mijlocul unor oceane superbe, văzute în catalogul de prezentare, cât şi de prețul extrem de mic: abia o mie de credite galactice la a treia licitație, pe când prima pornise de la opt mii în cap.

Abia s-au întocmit actele, că a şi închiriat prima navetă pe care a găsit-o şi a zburat să-şi vadă proprietatea, cu un sentiment pe care nu l-a mai avut niciodată. Primise cu ceva timp în urmă câteva prospecte de la o agenție de turism care propunea călătorii spre locații exotice, planete virgine şi pline de prospețime, numai bune pentru relaxare. Prețurile erau pe măsură, aşa că, după ce a vizitat în calitate de simplu turist o astfel de planetă, este foarte posibil că undeva în subconştientul lui să fi rămas bine înfiptă ideea că şi el ar putea organiza ceva asemănător, dac-ar pune mâna pe o planetă corespunzătoare. Criză, criză, dar bogătaşii galaxiei tot vor să se relaxeze, aşa că - atunci

când s-a ivit ocazia - a licitat fără să ezite nici măcar o clipă. Naveta în care călătorea spre planeta LUI, fusese pe vremuri una de prospecțiuni şi era destul de bine echipată, aşa că, plin de nerăbdare, imediat după ce-a ieşit din hiperspațiu şi-a orientat telescopul principal spre Terra, cum se numea noua lui achiziție. Dezamăgirile au început să apară încă de la distanță: deşerturile, care - la urma urmei - au şi ele farmecul lor, erau în număr mult mai mare şi pe suprafețe mult mai întinse decât cele din catalog. Dar ce l-a dezamăgit cel mai mult la planeta lui virgină era halul de poluare în care se afla. Ce prospețime să le ofere el bogătaşilor galaxiei, când biata lui planetă era acoperită de nori întregi de gaze din hidrocarburi arse incomplet? Când s-a mai apropiat, a văzut dealuri întregi de gunoaie. Ce dealuri? Munți întregi care maculau frumusețea planetei. Abia când a ajuns suficient de aproape, a putut vedea şi cauză: toată planeta era infestată cu nişte ființe bipede care găureau, săpau şi murdăreau totul în preajma lor. Şi erau peste tot. Se simțea pur şi simplu scârbit, aşa că nici n-a mai coborât pe planetă, ci a făcut doar câteva fotografii concludente şi i-a spus pilotului să-l ducă înapoi, la casa de licitații.

*

— Nici nu se pune problema, îi spuse politicos reprezentantul casei de licitații. Dacă în trei zile nu vă rezolvăm problema, o să primiți întreaga sumă înapoi, împreună cu toate scuzele noastre, plus o bonificație consistentă.

Bărbatul privi încă o dată, lung, fotografiile lui Myzell, apoi scoase un dosar dintr-un sertar. Îl deschise şi se putea vedea că pe copertă scria cu litere mari: Planeta Terra. Confruntă încă o dată materialele din dosar cu fotografiile recent aduse, apoi îi aruncă o privire gânditoare:

— Ființele astea bipede au mai fost o dată în vizorul nostru, atunci când au descoperit focul. Ne-am dat seama ce urma să se întâmple când am văzut că au început să afume planeta, aşa că am hotărât să le stârpim cât mai ecologic cu putință şi am deviat cu câteva grade orbita Terrei, pentru a produce o glaciațiune puternică. Se vede treaba că au supraviețuit cumva şi uite unde s-a ajuns! Aşa cum am spus, vă rog să ne acordați numai trei zile răgaz şi vom rezolva definitiv problema.

*

Fiind angajat în compartimentul tehnic al casei de licitații, am avut de mai multe ori ocazia să mai „aranjez” puțin un continent sau chiar o planetă întreagă. Dar era vorba de lucruri mărunte, cum ar fi o dezinsecție sau chiar o deratizare, pentru a face ca lucrurile să apară în momentul preluării cât mai aproape de fotografiile din catalog. Îmi aduc aminte, chiar, că odată a trebuit să replantăm un întreg continent cu gazon numai pentru că uitase cineva o asemenea fotografie în catalogul de prezentare. Operațiunea în sine costase mai mult decât prețul la care se vânduse toată planeta, dar onoarea casei de licitații fusese salvată.

De data asta, aveam de-a face cu ceva mult mai greu: o întreagă planetă infestată cu ființe care nu apăreau deloc în catalogul inițial şi care erau mult mai periculoase decât orice întâlnisem până acum. Nu numai că se înmulțiseră fără măsură într-un timp incredibil de scurt, dar pur şi simplu distrugeau planeta. Fotografiile aduse de câştigătorul licitației nu mai lăsau nicio îndoială: aceste ființe, pur şi simplu, îşi distrugeau planeta. Cum mai avusesem procese legate de Legea Neintervenției, de data asta am preferat să merg cu dovezile la avocații casei de licitații şi să le cer părerea. Convingerea lor unanimă a fost că Legea Neintervenției este lovită de nulitate în acest caz. Sfatul lor a fost să păstrez bine dovezile cu acțiunile distructive ale bipezilor şi să

scap cât mai repede de ei, aşa că am trimis imediat o echipă de cercetare pe planetă.

Distrugerea acestor fiinţe bipede era o adevărată provocare, pentru că restul biosferei trebuia să rămână intactă. De aceea, principala sarcină a echipei de cercetare a fost să afle ce anume îi diferenţiază pe aceşti bipezi de restul faunei. Ce anume fac ei, şi restul animalelor nu?

Răspunsul a venit mai repede decât mă aşteptam: singurul lucru care ne ajuta cu adevărat era faptul că numai bipezii foloseau televiziunea. Niciun alt membru al altei specii nu ajungea să privească decât cu totul întâmplător la acest mijloc de divertisment şi informare, aşa că am solicitat o rezolvare folosind această televiziune. Tânărul Craynex, mai obişnuit cu psihologia raselor tinere şi barbare, a fost primul care-a găsit soluţia: trebuia ca în cadrul programelor de televiziune să fie introdus un mesaj subliminal care, la apariţia unui factor declanşator, să producă un scurtcircuit care să facă o separaţie netă între creierul reptilian al bipezilor şi straturile succesive apărute ulterior. Partea reptiliană a creierului bipezilor era răspunzătoare doar de foame, frică, egoism şi dorinţă sexuală şi, în final, de comportamentul agresiv, de simţul teritorialităţii, al ritualismului şi de stabilirea ierarhiilor sociale.

Probabil că ar trebui să vorbesc despre implicaţiile morale ale unui asemenea genocid, dar, spre cinstea noastră, vreau să spun că niciunul din echipă nu s-a îndoit nici măcar o singură clipă că este etic şi moral să distrugi o specie pentru a salva un milion de alte specii. Plus o planetă în întregul ei.

Poate că sunteţi curioşi cum a decurs practic operaţiunea: mai simplu decât m-aş fi aşteptat. Profitând de faptul că între miturile acestor bipezi era unul referitor la sfârşitul civilizaţiei lor, care-ar fi trebuit să survină în data de 21.12.2012, după data locală, am folosit acest mit drept factor declanşator. Tânărul Craynex observase că numărul telespectatorilor creştea foarte mult în timpul transmisiunilor în direct ale procesiunilor mortuare ale unor bipezi importanţi. A profitat de această atracţie morbidă şi, înainte cu numai câteva zile de data aleasă, a lichidat câţiva bipezi importanţi ai planetei, astfel că audienţele au urcat până la cer. Probabil că peste 99% din populaţia bipedă a Terrei privise şi jelise la aceste procesiuni fără să ştie că, de fapt, îşi jeleşte propriul sfârşit. Pe 22 decembrie 2012 - data locală - am vizitat planeta pentru a inspecta rezultatele. Aş putea spune că a fost un rezultat strălucitor: peste tot, hoarde de bipezi umblau înnebunite după mâncare şi toate activităţile lor poluante erau lăsate de izbelişte. Aşa cum preconizase tânărul Craynex - pe care va trebui să-l avansez cât de curând -, priorităţile lor erau acum dictate de foame, frică, egoism şi dorinţa sexuală - nu neapărat în ordinea asta. Problema este că, deşi mai era mâncare destulă, reptilele nu puteau folosi niciun fel de unelte, aşa că aveau să moară de foame în faţa unor conserve şi a unor cutii de carton pe care nu ştiau cum să le deschidă. Nici nu se punea problema să poată produce în continuare alimente: trebuiau să se descurce cu ce se găsea în natură. Şi, după ani întregi în care folosiseră numai hrană procesată, acum natura nu era deloc mărinimoasă cu ei. Nu erau adaptaţi alimentaţiei naturale, pentru că nu aveau nici colţi, nici gheare sau alte mijloace prin care s-o procure şi s-o mănânce.

Bineînţeles, rămăsese un procent neglijabil de bipezi neafectat de aceste transformări, dar nu avea nicio şansă în faţa reptilienilor. S-au făcut câteva pariuri, însă eu am mizat pe părerea lui Craynex, care le dădea cel mult cinci ani din timpul local până când vor dispărea ca specie. Motivele lui erau că rezervele de hrană vor fi suficiente pentru un timp foarte limitat, apoi vor ajunge să se mănânce între ei. Vor începe cu cei bătrâni, cu cei foarte tineri, apoi cu cei bolnavi şi abia pe urmă se vor lupta între ei. Reptilele nu folosesc niciun fel de arme şi nu ştiu să se organizeze în haite, iar bipezii nu erau deloc înzestraţi pentru luptă, aşa că vor ajunge repede pradă mamiferelor carnivore. Cel mult

cinci ani, a spus Craynex şi eu îl cred. Ne încadram şi în termen, pentru că o zi galactică are destul de mulți ani tereştri, astfel ca planeta să devină ca nouă în numai două zile galactice.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

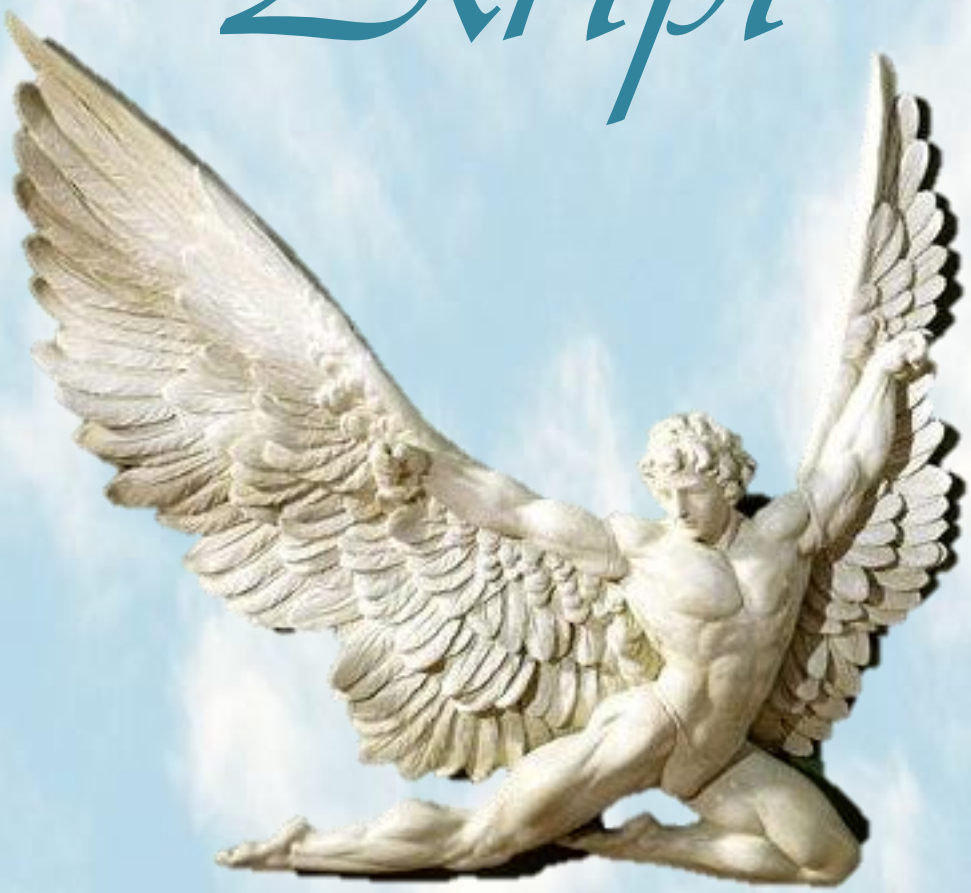

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Doru Davidovici

„Stii... nici nu cred că vreau foarte mult să fiu cu picioarele pe pământ“
Doru Davidovici

Culoarea Cerului

A MAI FOST O NOAPTE în care era să rămân: o noapte împâclită, argintată de lună, una din nopțile justificând cu vârf cele 5 500 de calorii şi pachețelul zilnic de ciocolată amăruie, pachețel rămas de-a curmezişul atâtor gâtleje, concediul suplimentar „de recuperare” în stațiuni montane, testele insipide din cabinetul de psihologie, orele de antrenament la cabină şi, mai ales, una din nopțile care-mi dau dreptul să fiu aşa cum sunt, sclipindu-mi triumfal cucul de aur de pe şapcă şi vulturul de argint de pe piept; având ca judecători numai pe cei care au trăit asemenea nopți. Nopți bezmetice în care arzi în fiecare secundă o dată, încă o dată, încă o dată, secundele se duc vâjâind, te lasă sleit, stors, abia mai poți spune cu voce cleioasă şi jura pe ce ai mai de neatins şi de neclintit - NU! - eventual bați cu pumnul în masă - dacă e vreo masă pe acolo, şi toate astea țin, veşnice şi imuabile, până a doua zi dimineață. O noapte de răscruce, un cerc mai negru, mai lat, mai puternic, în alternanța de inele albe şi negre ce ne alcătuiesc, inelul acela în care se ştirbesc şi se opresc cele mai dure, mai strălucitoare securi. Am decolat în forțaj, cum ne-am desprins am intrat cu capul, cu umerii, cu pieptul, într-o pâclă densă, strălucitoare, înşelătoare ca focurile care rătăcesc noaptea pe suprafața mlaştinilor. Eram

de fapt într-o mlaştină stătută de lumină argintie, vâscoasă pământul dispăruse când roțile se ridicaseră la câțiva centimetri de betonul pistei şi aşa, suspendați, am mărit la maximum luminozitatea becurilor roşii din cabină. Am cabrat MIG-ul, vroiam să ies mai repede din stratul de pâclă groasă, pe la 4000 de metri au început să se vadă stele, am îndulcit panta de urcare, am decuplat forțajul. Am virat stânga, l-am auzit pe Costel-Adonis, „prințul nopților de vară", cerând aterizarea, acul variometrului se apropia de zero orizontala, atunci am simțit avionul plecând brusc de sub mine, înfundându-se brutal, cu botul deodată ridicat, am tras instinctiv manşa, să opresc căderea neaşteptată, motorul a tuşit înecat, a bolborosit, îşi schimbase ronrăitul molcom care nu se aude; se simte în trepidațiile mărunte, reținute ale avionului, se simte copleşitor, cu tot corpul, îşi schimbase uruitul liniştitor într-un zgrepțănat bolnăvicios, cădeam paraşutat, legănând neputincios aripile boante, în aiureala oarbă şi strălucitoare de sub noi. Pe urmă avionul a ridicat coada repezindu-se înainte, picam, am redresat, normal, mersul motorului rotund, acele turometrului tremurând mărunt în dreptul turajelor optime, temperatura gazelor - 700 de grade, firesc. Am mişcat maneta de gaze, turajul creştea şi scădea urmărind docil mişcările mele, conul, presiunea la ulei - normal. Am tras manşa, mi se păruse, nu, dacă încep să mi se pară asemenea lucruri sunt bun de trecut la transport sau la elicoptere. Am virat din nou pe 300 de grade, în pantă de urcare, nu mă puteam hotărî să raportez jos, MIG-ul îşi plimba liniştit luminile roşii pe orizont, motorul uruia cântecul molcom de drum-bun, mi-am întins picioarele sub tabloul de bord...

...Din nou înfundarea bruscă şi necontrolată de avion bolnav, mersul zgrebțănat, înjectoarele pulverizau scrâşnind zgură aspră în lagărele rulmenților, nu ulei special pentru motoare reactive, ulei triplu rafinat, amestecat din belşug cu cei mai sofisticați aditivi, din aceia care permit să mai zbori o oră după ce ultima picătură de lubrifiant s-a scurs din instalația de ungere. MIG-ul se legăna pe aripile scurte, neputincioase să-l susțină în noapte, 400 de kilograme grele pe metru pătrat de tablă nituită sclipind stins în lumina copleşitoare, argintie, curgând necontenit de pretutindeni. Acele turometrului oscilau nebune, temperatura gazelor creştea şi scădea spasmodic, respirație sugrumată, toată alcătuirea aceea înțeleaptă de metal, foc, geniu electronic, se legăna şi se balansa necontrolat, scurgându-se în jos prin mlaştina de argint înghețat. Am raportat la radio: motorul are oscilații mari de turaj, şi de tracțiune, nu sunt sigur că degetul înmănuşat nu tremura pe emisie, n-avea voie să tremure, m-am proptit în paloniere, am virat spre aerodrom, avionul se supunea, tremurând neputincios şi şovăitor comenzile.

— Poți să-l aduci acasă?

Puteam. Adică, încercam. Era prost că motorul putea să mă lase de tot, în orice clipă, fără avertisment; am redus turajul, am început un picaj prelung cu pantă lină, un picaj care, după calculele mele leşinate, trebuia să se termine cu redresarea deasupra pistei. Oscilațiile încetaseră, am îndulcit panta, aveam nevoie de înălțime, temperatura, conul, presiunea de ulei - parcă-şi bătea joc, am înclinat avionul încercând să pătrund cu privirea dincolo de pereții argintați ai sferei opace în care zburam, nu reuşeam, ochii pe aparate, mă felicitam că nu apucasem să mă depărtez mult de casă. Atunci au fluturat din nou

acele turometrului, asta era înnebunitor, ca începea iar, şi iar, şi de fiecare dată putea fi pentru ultima oară, aveam încă înălțime, puteam catapulta, au fluturat acele turometrului, mă despica, leşinător şi cald, oscilația bruscă a acelor ascuțite, am simțit legănarea moale, bolnăvicioasă, căderea paraşutată, tracțiunea scădea mai mult de jumătate, îmi spuneam ca ar fi cazul să mă obişnuiesc, sunt lucruri cu care nu te poți obişnui...

„Mi-am auzit indicativul în căşti, „ce mai e la tine?", „normal", am spus, am simțit avionul căzând am înghițit cuvântul la jumătate, rămăsesem atârnat în chingi, masca de oxigen se ridica, cobră de cauciuc reținută de furtunul gofrat, plutea înaintea ochilor. Am strâns curelele măştii, am virat pe direcția de aterizare, 1000 de metri înălțime, din nou am simțit avionul încordându-se, înscriindu-se pe o traiectorie firească, „proiectoarele", am cerut, nu se vedea nimic, mă rugam ca motorul să meargă rotund, două minute, încă două minute numai. Am scos trenul, flapsul...

De data asta ne-am dus în jos, înfundându-ne clătinat şi cu botul ridicat, cel puțin 200 de metri; am crezut că acul 1 al indicatorului n-o să mai revină niciodată dincolo de cifrele ştiute ale turațiilor pentru zbor, a fost o clipă lungă, uleioasă, ca guma de mestecat întinsă, Am apropiat picioarele, simțind forma mânerelor reci de catapultare între genunchi. L-am auzit pe colonel ratând aterizarea cuiva, „lasă-l întâi pe 232", „mulțumesc", am spus, politicos, motorul funcționa normal, era chinuitor jocul de-a uite popa - nu e popa, dacă tracțiunea s-ar fi redus în apropierea solului, fie chiar în redresare, m-aş fi lățit pe pistă cu avion cu tot, chiftea crudă izbită de ciment. Am mângâiat pe furiş maneta de gaze, am spus ceva, ceva gen: „MIG-ule, nu mă lăsa", era în interesul amândurora, motorul capricios şi cu toane ca o curtezană în zilele de glorie, încă puțin, începusem să văd balizele roşii de intrare, lumina proiectoarelor implântându-se albastră şi despicând argintul obositor, încă puțin, te rog frumos, parcă n-ai avea şi tu interes, viteza scădea primejdios de mult, trebuia să mai pun motor, nu vroiam, simțeam undeva un echilibru între rotirile fireşti ale turbinei şi forța aceea scrâşnitoare, care frâna, trebuia să mențin echilibrul fragil, să nu mişc maneta de gaze, viteza scădea, am împins înainte, câțiva milimetri, câteva sute de ture câteva zeci de kilograme-forța, „fără strat limită", „fără", a confirmat conducătorul de zbor, motorul a gâlgâit înfundat, a tuşit uscat, strângeam manşa hotărât să parez înfundarea aceea moale, nu s-a înfundat, a tuşit numai, simțeam, compresorul tocând în felii spiralate de lumină aerul albastru-argintiu, intram în raza proiectorului de aterizare, am redresat, „ține-l aşa", fâşâitul uscat al roților atingând betonul...

...Am deschis cupola, au irupt peste marginea cabinei trei capete negre, înghesuite, balaur de întuneric sclipindu-şi roşu dinții în lumina bordului: tehnicul de avion, inginerul, aferați, vroiau să afle cu lux de amănunte ce se întâmplase. Îmi era somn, mă cuprinsese brusc o moleşeală caldă urcând din ghetele îmblănite, aş fi dat fata împăratului Verde şi trei sferturi din împărăție pentru un gât de Pepsi rece.

— Mâine, am spus, am coborât din avion fără să mă mai preocupe aspectul estetic al problemei, alunecam dizgrațios din treaptă în treaptă pe scărița îngustă care trepida reținut; turbina nu se oprise din rotație, fuselajul gros fremăta surd. Un avion decola în forțaj, s-a desprins în dreptul meu, am urmărit coloana lungă de flacără violetă, de

magneziu, am deschis repede gura, cât de mult puteam: urma zgomotul maselor de aer dislocate cu viteza sunetului, mai aveam nevoie de timpane.

— Pompa de combustibil, cred, am strigat inginerului, am urcat în microbuz: „la zebră”. Trebuia să-l conving pe colonel să-mi dea alt avion, să aprobe să repet ieşirea; nu eram sigur că rezistam o noapte lungă, apoi încă o zi şi mai lungă, până la ştartul următor; nu eram sigur că reuşeam să opresc în mine, singur, amintirea prăbuşirii, cădere clătinată cu MIG-ul legănându-se neputincios între aripile scurte, sprijinite pe întuneric. Şi am simţit deodată, dar am simţit covârşitor, cu tot trupul, cu mâinile, cu picioarele, cu ghemul care se tot strângea şi se desfăcea la loc în piept, - am simţit că era esenţial să zbor în noaptea aceea. N-a fost nevoie să conving pe nimeni: în capul scării spiralate aştepta Fatty, privind scormonitor şi curios:

— Tată, ia calul meu, şi du-te!

— Care? am întrebat, grăsanul navigator a ridicat degetul gros în sus, admirând sclipirea scurtă a verighetei noi-nouțe în lumina chioară:

— 4808.

Era un avion bun; m-am răsucit pe călcâie, am ieşit, în trecere am agățat cu furtunul măştii de oxigen marginea uşii glisante, am smucit cauciucul gofrat, s-a întins, a scăpat, s-a strâns la loc, cupla de dural zimțat m-a lovit dureros peste degete. Am înjurat, am râs sugând mâna lovită.

— Ce-i cu el? a întrebat cineva, unul din ofițerii de transmisiuni. Am apucat să aud vocea gravă a lui Fatty în timp ce mă îndreptam spre sclipirea verde, roşie, albă a avionului care aştepta pe bretea proptit în jambele groase:

— Nimic, o să fie trist o zi, şi-i trece.

*

Se spunea că zburăm pentru bani: la soldă ne umplem căştile albe cu hârtii albastre, foşnitoare, avem fiecare maşină, cal de călărie, elefant de luptă, iar la avion există un contor care scapă zece lei la trei minute de zbor. Se spuneau o groază de lucruri, despre mâncarea pe care o mâncam, ciocolata pe care o rontăiam, despre uniformă, dumnezeule, se revenise la uniforma albastră a aviației, purtam acum vechea insignă a regimentelor de vânătoare, vulturul cu stemă, nici el nu scăpase, se lăfăia strălucitor pe piepturi care nu încrucişaseră niciodată deasupra chingi de paraşută; stofa albastră era moale şi se potrivea de minune cu argintul aripilor înălțate. Chioru ridica din umeri, umerii kaki, am purtat încă multă vreme uniforme vechi, nu aveam timp să mergem la croitor, nu era foarte important, ridica, din umeri, mototolea staniolul, pătrățele de ciocolată se spărgeau în solzi, mesteca tacticos, pe hârtia ambalajului aruncat litere albe scriau: „Ciocolată amăruie”.

Pe mine poveştile astea mă deranjau într-un mod cu totul special, loveau înăuntru, acolo unde se ajunge foarte greu, banii, ciocolata - argumentele mele erau altele, fluviul rotindu-se în jurul cabinei, soarele sărind bezmetic în colțurile parbrizului, nopțile frânte din celula

de alarmă, ... mănuşile roase, kapronul uzat al costumelor anti-g, aterizarea cu o mână ruptă, la marginea leşinului, stăteam în gerul uscat lipit de fuselaj, priveam buimac agitația din jur, pământul se învârtea lent, mai rotund ca niciodată - astea erau argumentele mele.

Nopțile năşteau întrebări, tulburând somnul sănătos de pilot normal. „De ce", cea mai elementară, se potrivea la orice, se lipea ca o ventuză în capul lucrurilor fundamentale, asta-i, înaintam în vârstă, începeam să caut un rost aerului respirat, avioanele tăceau înțelept sub huse, se rezolvă o groază de probleme prin tăceri înțelepte.

*

— Ce au copiii cu zborul ? Ei rămân acasă...

Asta e o problemă care se cere discutată; întind iar picioarele, pregătindu-mă pentru dizertație:

— Fată dragă, deşi la instrucțiuni scrie că avionul nostru de vânătoare e monoloc, lucru probat de realitate, n-are decât un singur scaun, în plus n-ai putea băga acolo nici un pui de pisică, oricâtă silință ți-ai da - cu toate astea, pilotul nu urcă niciodată singur în cabină, ar fi situația ideală, pilotul cară după el - cu sau fără voie - un lung cortegiu de...

*

— Te-ai întoarce la zbor, după o catapultare?

Mă fac mic sub întrebare, tac cu capul vârât între umeri. Chioru e dintre cei care au dreptul să întrebe, câmpia arsă; avionul argintiu prăvălindu-se cu un panaş gros de fum negru după el, explozia neaşteptat de mică şi înăbuşită, strigătul meu, zborul bezmetic deasupra pământului pârjolit, răvăşit de explozie, amestecat cu bucăți de metal afumat şi rupt. Drumul spre aerodrom, dorind să lungesc secundele la nesfârşit, există lucruri mai greu de suportat şi de privit neputincios, decât de făcut. A urmat telefonul, elicopterul aterizând în mijlocul grupului de oameni, privirea gânditoare, da, gânditoare, a lui Chioru, parcă un pic, sau mi se părea mie, parcă un pic, un licăr de dezamăgire disprețuitoare. Tristețe de premiant întâi, orice premiu apasă şi obligă, ca un semn de glorie adânc săpat cu fierul roşu. A coborât din „Alouette" cu fața îngropată în paraşuta ținută strâns în brațe, numai ochii, îi răsăreau, noi şi stranii, deasupra mormanului de mătase mototolită, murdară. Chioru are dreptul să întrebe, acum nu mi se mai pare disprețul sec din ochii adânciți sub pleoape umflate. Eu, dacă aş catapulta...

— Nu ştiu - răspund, mi-e ruşine de răspuns, de vocea nesigură, şovăitoare, dar e singurul răspuns valabil – nu ştiu. Habar n-am cum s-ar purta creierii, şi nervii, şi trupul meu omenesc în clocotul de aer înnebunit, smulgând, în curentul copleşitor care apasă, şi strânge, şi sfarmă. Nu ştiu ce mişcări ar face - dar ce mişcări ar mai putea face, spasmodic, simțindu-se rupt, trupul neputincios, legat în scaun, zvârlit deodată în aerul gol, lipsit de scutul de dural lustruit al avionului. Nemaifiind loc pentru nimic altceva, gol - aşa cum

sunt, lipsit de sprijine, de reazime, *valoare pură* - dacă există vreo valoare. Şi, mai presus de orice, habar n-am dacă, după aceea, aş avea curajul s-o iau de la capăt. Povestea de aseară, cu motorul, cealaltă glorie a mea - cu mâna - astea-s moft. Pentru că aveam avionul sub mine. Chioru a pătruns adânc cu întrebarea asta - adâncul în care n-are voie nimeni să se bage, sondat rar de fiecare dintre noi - cum ne găsim? - plini de temeiuri incerte, de angoase străvechi, de amintirile niciodată trăite dar ale noastre - gaura aceea neagră, existând în fiecare, mai ales în cel care o neagă, făcând parte din noi, firesc, ca şi mâinile, picioarele, capul - din structura noastră sudată, nituită în trainice grinzi cu zăbrele şi neaşteptate, bruşte prăbuşiri. Şi doar cei care reuşim să trecem *peste*, scrâşnind din dinți, trecând peste noi... A doua oară în seara asta urcă ceva cald, aproape uitat, credința, credința simplă, şi bună - atât - pentru prietenul meu amenințător, Chioru cel dur, surprins nepregătit de întorsăturile ciudate ale soartei, răsucit în el şi scos brusc, prea brusc - la iveală, crud, neacoperit, nepregătit pentru a fi privit de ochi străini

— Nici eu nu ştiu - face Chioru ...

*

— Este în Argentina, în mijlocul pampasului, un fel de escală, o fâşie de teren cu porțiunea dintre cactuşi betonată, unde aterizează şi alimentează toate avioanele care au traversat Atlanticul în zona aceea. Cele care nu mai apucă să prindă pista se pun frumuşel cu burta pe pământul uscat, unele mai reuşit, altele nu, şi aşteaptă tractoarele societății de salvare „Torros & Co.", să vină să le scoată. În oaza aceea creşte un cactus mai răsărit, sau poate e un palmier pitic - Stricatu n-a fost clar - chiar lângă popota piloților, toți piloții care trec pe acolo se semnează pe frunzele lui. E acolo şi semnătura lui Saint-Exupéry, a lui Mermoz, semnăturile alea cresc...

— Cactusul creşte an de an, - Chioru se poticneşte, dă din mâini, în ochii lui joacă lumini ciudate, noi şi semnăturile cresc odată cu frunzele, se întind, se lăbărțează, nu se şterg - se întind numai. A lui Saint-Exupéry e cam atâta - palmele întinse ale prietenului meu s-au îndepărtat la zece-doisprezece centimetri. Stricatul s-a semnat şi el pe o frunză...

*

Aterizez în lumina proiectoarelor, scot paraşută de frânare, MIG-ul icneşte aplecând botul, scârțâindu-şi cauciucurile groase. A fost un zbor calm deasupra pământului simțit ca niciodată al meu, zbor cald ca o împăcare cu un părinte bătrân, închistat în înțelepciunea lui bătrânească, deşi adevărata înțelepciune nu are vârstă. Pe munți era furtună, mai jos ca noi, jucau pete de fluorescență verzuie pe ecranul locatorului, spectre liniştite şi amabile, ştiam înşelătoarea pace a acelor lumini.

Am virat, secera lunii agățată în colțul din stânga-jos al parbrizului, roşie, aproape de apus, se rotea încet bolta în jurul cupolei de plexiglas ca un imens planetariu, se roteau undeva, jos, puncte cardinale, axe de început de omenire, oraşe, văi, căi ferate cu

accelerate alergând pe şine şi cu oameni dormind somn clătinat în acele accelerate. În stânga se căsca un hău de întuneric, priveam peste umăr, 12.000 de metri de ger, de beznă, de vise grele, treziri brutale, de douăsprezece mii de ori mă risipeam împăcat şi mă adunam la loc în fiecare metru. Luna se leagănă în vârful tubului Pitot trasând o dungă de lumină pe botul negru, potecă de raze pe suprafața netedă a mării, valuri încremenite, în dreapta se înălța ca un perete de râpă frontul de cumulonimbi, fulgera înăbuşit, luminile mate smulgeau şi conturau forme fantastice, arcuri, ogive, imense cupole mohorâte defilau tăcute şi se roteau în jurul cabinei. Şi mai era torsul acela molcom de motor fierbinte. Cădeau stelele nedureroase, aşteptam să văd cerul deschizându-se, dându-se lin la o parte în marginile acelor dâre ca nişte imense fermoare argintii. Se depănau lin cifrele indicatorului inerțial, 250, 40, 30, 220 kilometri de zbor până acasă, kilometri tăcuți de văzduh despicat. Se făcuse linişte în aer, pământul rotindu-se majestuos dedesubt, transparență de toamnă, se vedeau cele mai mici lumini, dar asta după ce trecusem munții - prăpastie neagră de întuneric arcuit. Dădusem pe „aer cald”, era bine în cabina mea roşie, atârnat în chingi, mă lăsasem să lunec în scaun întinzând picioarele sub tabloul de bord. Valea Prahovei, Ploieştiul, am văzut şi luminile portocalii din vârfurile stâlpilor de la Otopeni, Irina, se desfăşura ciudat geografia atât de cunoscută sub mine, era altă viață - a celor de jos, era, simțeam lămurit, altă condiție, alt fel de a vedea şi cântări, mie îmi rămân înfipte în ochi luminile astea, parcă zburam într-o poveste de linişte. Torsul motorului, curgeau la vale largi fluvii de lumină calmă, curgeau prin mine amestecându-se de-a valma cu vibrația înăbuşită a metalului, mi-era bine, zborul blând şi total, mă descărcam în el, bordul - normal, acele albe tremurând sclipiri sângerii pe cadranele negre, le reflecta slab plexicul cabinei, ca un cer mititel şi concav. Sorbeam cu tot trupul, relaxat, de unde atâta linişte calda, osmoză bizară, cu ce era încărcat aerul din cabină înafara mirosului cunoscut de metal încins, cauciuc, petrol ars şi văzduh spintecat, de unde atâta învăluitoare împăcare?

Numai nu liniştea însemnând sfârşitul tuturor neliniştilor care ne alcătuiesc.

*

— Pe munți e furtună.

În față, dincolo de parbriz, săgeți prelungi de lumină albă modelează întunericul în contururi fantastice. Cabrez, norii de sub mine se agită, le ghicesc clocotul înăbuşit în beznă, MIG-ul tremură mărunt, saltă, se zbate, pică încăpățânat refuzând să asculte de comenzi. Cuplez pilotul automat, avionul se linişteşte, numai freamătul acela surd, primejdios, întrerupt de vagile proteste electronice ale giroverticalelor, îmi transmite prin manşă, prin paloniere, prin chingile scaunului, încordarea metalului. O labă uriaşă de flacără violetă zgârie orizontul în stânga, pe cupolă aleargă scântei mari, prelungi, bordurile de atac ale aripilor ascuțite s-au învăluit în subțiri, tremurătoare fâşii de lumină fluidă. Tabloul de bord e alb de fulgere, alb dureros, acele aparatelor lasă umbre subțiri pe cadranele căscate orb, cifrele nu se disting. Macheta giroorizontului tremură, se înclină,

pilotez după urma cenuşie, subțire, curbată, care tremură mărunt şi se linişteşte, revenind între repere. Se sfâşie cerul în falduri ample de lumină crudă, aştept zgomotul, ghemuit în aşteptarea bubuitului enorm care nu mai vine, se prăvălesc mase imense de aer dislocat, lovindu-se, izbindu-se scrâşnit, MIG-ul e săltat brutal pe valuri mute de aer arzând cu flacără rece; pe țeapa tubului Pitot aleargă şi se scurg şuvoaie de plasmă albastră. Acul înnebunit al radiocompasului, trozniturile din căşti, fiecare mişcare lasă o dâră tremurătoare de lumină palidă în aerul cabinei.

O gheară crispată de foc răbufneşte sub norii groşi, cenuşii, se adună, străpunge scutul de abur, izbeşte fuselajul avionului; MIG-ul e aruncat nebun înainte şi pe un plan, se clatină, geme, cade primejdios de aproape de freamătul colcăitor, câmpia aceea strălucitoare umflându-se şi fierbând necontenit, întinsă din orizont în orizont negru, întunecat, negru de spaimă; zbor ghemuit, strâns în scaun, aşteptând. Fâşii de abur înconjoară cabina împrumutând o clipă reflexe roşii, şi se transformă în dure coloane de granit, negru izbucnite din două imense răbufniri de lavă orbitoare, MIG-ul strâns într-un cleşte incandescent se zbate, ridică botul, simt compresorul măcinând şi fărâmițând şi alimentând camerele de ardere cu flăcările albastre şi înghețate. Brusc mă cufund în beznă, întuneric de care mă izbesc moale, înăbuşit, cu fruntea, cu umerii, cu pieptul, intru în beznă ca într-un zid negru şi învăluitor, bâjbâi cu mâna încleştată pe manşă, nu văd nimic, strâng pleoapele, îmi fulgeră pe retină şerpi de foc contorsionați, zvârcolindu-se tăcuți într-un întuneric purpuriu. Deschid ochii mari de tot, adică ştiu că i-am deschis pentru că sorb bezna cu pupile avide de o rază de lumină, bordul roşu al cabinei, slab, liniştitor, imperfect, nefăcut pentru aşa o noapte. Mi-e capul dat pe spate, îmi simt trupul greu, chingile apasă umerii, intră în carne cataramele de metal, mâna strângând inutil manşa, parcă s-a topit şi s-a contopit cu palma transpirată mânerul masiv, zimțat. Mă striveşte de scaun urcuşul abrupt, orb, doar într-un târziu măsurat de secunde lungi şi. cleioase prinde să tremure o geană timidă de lumină roşie, scoțând din întuneric şi săpând pe retină cadranele cu cifre ştiute.

Urcăm incredibil, acul variometrului dat peste cap, cu ampenajul spânzurând deasupra cabinei, cu tubul Pitot zgâriind norii rămaşi sub noi, ne înălțăm într-o trombă neagră de aer şi electricitate amestecate de-a valma, abia pot stăpâni avionul cu mişcări scurte, frânte la jumătate. Undeva, în față, Zet, în spate, la câțiva kilometri, Chioru. Ecranul locatorului e alb, când privesc afară, dincolo, de cupolă se aliniază, se adună într-un vârtej, se destramă din nou, stele. Clatin capul, greu, se frânge gâtul sub metalul, căştii, atlas, axis, ridic mâna de pe maneta de gaze, muşchii striviți ascultând anapoda, şterg cum pot stelele de pe ochi - stele false. Mă regăsesc în certitudinea electronică a bordului; cabina *mea* - parcă încep să mă obişnuiesc, redresez avionul, lupt împotriva curentului care se prăbuşeşte încercând să ne copleşească. Cuplez forțajul, țâşnesc în sus din lumina rece, împins de coloane de flacără fierbinte, născută în măruntaiele metalului greu încercat. Dincolo de cupolă stele, stele adevărate.

— 321, mergem acasă. Dacă auzi, 321...

Acum aud. Slab, printre pârâituri, vocea lui Chioru confirma. Viraj pe stânga, macheta giroorizontului vibrând mărunt în dreptul reperului de 30 de grade; umbre albastre aleargă pe mâinile înmănuşate pe bordul roşu, le simt reci şi mirosind a ozon, pe fața strânsă în masca de oxigen. Orga de fulgere dezlănțuită brusc în față aproape m-a orbit, întorc reostatele la maximum. Ceasul, normal mai aveam un minut de zbor până să virez, când botul avionului zgârie ultimele creste de nori, rotindu-şi silueta neagră pe păienjenişul auriu de lumini - pământ cald, pământ bun, pământ oferindu-se, deschizând brațele într-o blândă aşteptare - strâng din dinți şi virez pe dreapta, înapoi. Revin pe vechiul cap-compas, botul MIG-ului se profilează rânjind urât pe un zid neîntrerupt de lumină amenințătoare. Zâmbesc sub cască, strâmb, puțin neîncrezător, dar zâmbesc, nici Zet, nici Chioru n-au făcut viraj spre casă. Aici, pe munți, e una din nopțile în care înveți aviație cât în ani lungi de pilotaj. Una din nopțile chinuite, ale mele, noapte-test, noapte de triumf greu câştigat, un minut-dus, un minut-întors, contra luni de linişte şi certitudine. Noaptea dinaintea dimineților în care mă trezesc puternic. Țâşneşte de sus, imens, de unde naiba, deasupra e senin, un braț orbitor, parcă a plesnit în două cerul de noapte, şi curge transformându-se într-o rețea haotică, prin ale cărei ochiuri încerc să mă strecor. Mi-e gura uscată, gâtlejul scorțos, ars, horcăie mărunt înghițituri de oxigen, ochii dor roşu de atâta lumină şi de orbirea ce va urma. Rețeaua de flacără se clatină imensă, şovăie, întinde tentacule violete încercând să apuce, să îmbrățişeze, să dizolve - şi se prăbuşeşte, contopindu-se cu goana nebună a pâraielor de fulger de sub avion; lumină despicându-se în lumină, căzând greu şi definitiv, peste un început de lume. Din nou ochii holbați în gol, sorbind întuneric, mâna contopită cu minerul masiv al manşei, simțind în palmă până şi cele mai mici nituri ale MIG-ului. Acum vreau un fulger, o lumină, gheara de flacără rece, o nouă izbucnire de plasmă, lavă incandescentă - orice, numai nu bezna, totală din fundul ochilor holbați, orbiți, zborul aiurea al supersonicului călăuzit după tremurul reținut al manşei în palma năclăită. Nu va ține mult, îmi spun, peste câteva clipe o să văd, cad în gol, MIG-ul cade înaintea mea lăsându-mă suspendat în chingi, susținând pe umerii striviți de cupola cabinei întreaga greutate a avionului. Un fulger, unul paşnic şi relativ depărtat, luminează cabina, primul cadran de care mi se agață ochii din nou văzători e ceasul, ceasul de bord, patru cadrane cuprinse în ramă eloxată, cadrane negre, violete acum, toate patru indică treizeci de secunde; treizeci de secunde de zbor trecut, încă o dată pe atâta până la viraj, apoi de două ori treizeci de secunde spre casă. Matematica cea mai elementară, atât de elementară încât mă trec fiori.

Pe urmă nu ştiu sigur ce se întâmpla, burta nituită loveşte suprafața fosforescentă a norilor, contactul iscă scânteia uriaşă care învăluie ca o cascadă de lumină jucărioara mea de metal cu aripi delta. Începe un vals nebun într-un văzduh de poveste, vals primejdios în jurul domurilor de piatră neagră, din care oricând poate țîşni un pumn de flacără albastră - ultima.

Ne repezim într-un plan, purtați de torentul curgând aiurea, redresez, suntem aruncați, întorşi pe spate, ne, prăvălim spre vârtejul de lumină, îl sorb cu ochi dilatați deasupra capului, dincolo de cupolă, răsucesc avionul, din nou ne aruncă pe spate, şi MIG-ul

trasează o dâră de întuneric alb pe cerul violet. De ce, dar asta ține numai o secundă nesfârşită, abia acum ştiu de ce m-am întors. Manşa lipită, apăsată strâns cu genunchii, avionul se supune scrâşnind, cum rezistă, dar cum poate rezista el, fier mort, nituri, dural şi flacără, aparate sofisticate, kilometri de cablu şi saci întregi de tranzistori, miracolul turbinei, iadul camerelor de ardere în care lumina înghețată devine flacără vie - aripile boante, scurte, trase înapoi, toate astea, adunate prin şuruburi, prin bolțuri, cum naiba rezistă aici, unde orice şurub s-ar forfeca urgent, unde tot ce e metal curge topit, unde tot ce nu e viață şi voință lucidă se contopeşte şi dispare în străfulgerările de lumină solidă? Sau şi el... mă întind cutremurat în chingile care intră în carne şi mă sorb contopindu-mă cu avionul, încerc să desfac palma care strânge, care topeşte şi e topită, încerc să mişc ghetele grele de zbor prinse în paloniere, sudate de o misterioasă forță umplând cabina şi contopind până la - până dincolo de identificare - cu avionul meu de flacără şi metal însuflețit.

*

... avionul, era SINGURA soluție, niciodată n-am zburat aşa complet, cu patimă, până aproape de uitare, până dincolo de uitare, cuvinte, trebuia să fii acolo, să vezi, să te convingi, nu putea fi nimeni acolo, eu cu avionul, asta era minunat, aşa complet şi definitiv, numai că n-am mai urcat niciodată la 23.200 de metri. Acolo a fost ştacheta mea, fiecare cu ştacheta lui, dar eu înțelegeam asta ca pe ceva care, dacă nu poate fi depăşit, cel puțin se mai lasă atins, măcar odată.

Nu s-a mai lăsat atins.

*

...a țiuit ceva dureros şi fierbinte între noi, prelung şi fără să se rupă, şi, Dumnezeule, piloții de vânătoare, piloți clasa I-a, supermani cu ochi de şoim şi nervi de oțel, de când îți suspină piloții, mărite Doamne?

*

Mai târziu am renunțat, învățasem greu că sunt lucruri care îmi rămân numai mie, bune, rele, mă descurcam cum puteam, le măcinam, se dizolvau interior şi se cimentau cu ce găseau acolo, întărindu-mă. Avionul mă recunoştea şi mă accepta din nou, şi din nou, de fiecare dată la fel, de fiecare dată altfel, dar acceptat, asta era fundamental, pilonul în jurul căruia se învârtea, smucit, lumea. Problemele existențiale se topeau pe apa sâmbetei, apa sâmbetei mirosea a petrol de aviație, curgea despletită la vale amestecînd şuvițe blond-cenuşii şi rotind în vârtejuri ample pete rotunde, irizate, strălucitoare, de kerosen.

Aterizam, roțile ştergeau pista, avionul se lăsa pe amortizoare, pierdea viteză devenind greoi, lăsa jos botul, rostogoleam pe cauciucuri 350, 330, paraşuta de frânare, 250 de kilometri pe oră, la 200 eram ca şi opriți, din beton izvora necontenit, în benzi de lumină străvezie, apa morților. Degajam pista, mă lua în primire un tehnic cu paletă roşie-verde,

nasul avionului pe roşul paletei, era ceva care nu mergea, culorile izbite, pălite de soarele aspru ; îl simțeam prin plexiglas încingând fața, mâinile, umerii sub chingi, sub costumul anti-g, sub salopeta de milaneză pielea protesta usturând, dar toate astea se întâmplau altfel decât sus, altfel decât acum cinci minute. Când scoteam trenul mă împărțeam în două, cel care am fost, cel care aveam să fiu peste un ceas, rămânea aşteptarea — eram în aşteptare, şi atât. Frânam, deschideam cabina, mă dezlegau mâini grăbite, eu nu — nu mă grăbeam, casca pe marginea cabinei, ridicat în scaun, turbina se rotea, freamătul aproape insesizabil al corpului de dural, îl simțeam lăsându-se greu pe roți, dar nu a odihnă. Ieşeam din cabină, mă strecuram de-a lungul profilului subțire, ştanțat în fuselaj, culcat cu burta pe coama avionului, fermoarul lat adâncea zgârieturi în lacul străveziu. Tălpile ghetelor de zbor alunecau pe bordul de atac al planului ascuțit. Mă întindeam pe aripa triunghiulară, zece metri pătrați de tablă savant lustruită, prinsă în nituri cu cap îngropat, ochii în cer, spatele rezemat de fuselaj, era cald, de la soare, de la motor, nu aici, mai la vale, alunecam, ajungeam cu spinarea în dreptul camerelor de ardere, mă încălzeau prin metal, prin costumul transpirat, era o căldură specială, avea ceva neliniştitor, fremăta în ultimele rotații moi ale turbinei. Mănuşile sub ceafă, ochii închişi, soarele ardea roşu prin pleoapele lăsate. Decolau avioane, simțeam trepidația aerului sfâşiat, abia apoi auzeam zgomotul, tuna deasupra, sec, o pleznitură de lavă. Roşul de sub pleoape se întuneca o fracțiune de secundă, soarele trecuse axul pistei, umbra avionului decolat. Motoarele camioanelor mugeau, mirosea fierbinte a benzină arsă, a petrol, a cauciuc, zăngăneau scări şi vodile pe betonul încins, şuieratul unui compresor dinspre pistă, scârțâitul frânelor, aterizau o grămadă de avioane, toate astea în aşteptarea aceea calmă, rumegam zborul trecut, peste puțin plecam din nou. Simțeam metalul sub mine clătinat, puneau vodila, venea maşina de tractat, clinchet de metal lovind înfundat metalul, cabluri din oțel erau legate de jambele solide, M-am răsucit, am deschis ochii, peste marginea aripii Alexandru privea nedumerit.

— Uite, am spus, dacă vrei definiția fericirii...

*

Şi m-am întors într-un zbor din amurg, jos era aproape întuneric, întunericul prăfuit şi incert de după apus. am decolat, se lumina violet pâcla cenuşie în flacăra forțajului. Am băgat trenul, flapsurile, viram spre mare, s-a legănat, s-a rotit încet globul mohorât de sub noi, în mizeria tulbure a țişnit brusc, auriu, decupat foarte clar şi ondulându-se în volute largi, fluviul. Am privit bordul roşu. normal, am scos din viraj cu botul pe dunga vânătă, front de întuneric, creştea de la răsărit, se pierdea deasupra în benzi albastru închise, roşii, portocalii, la zenit cerul se topea într-un galben foarte palid şi foarte subțire, în adâncul galben clipea stins prima stea din noaptea aceea. Din noaptea care o să vină. mi-am spus, atunci am văzut marea, începea de nicăieri, continua valul acela vânăt care închidea cerul spre est, se deschidea spre litoral într-o tentă cenuşie cu umbre roşiatice fine de tot. astea erau culorile amurgului, se țeseau pe cupolă, luceau scurt pe tabloul de

bord, marea se desprindea foarte precis din cenuşiul ţărmului, mai mohorât, mai dens. punctat do lumini licăritoare.

Acolo e întuneric, mi-am spus, Constanța şi restul. Tipi care se pregătesc să iasă cu tipele lor, marinari care coboară pe uscat din navele ancorate în rada exterioară; vedeam luminile navelor, albe pe apa plumburie, şi punctele ştiute ale felinarelor de poziție, verde în dreapta, roşu în stânga. cenuşa din jur făcea culorile acelea, roşu, verde, foarte vii şi strălucitoare. Zburam jos, sub o mie de metri, a lucit scurt şi s-a rotit peste oraş raza farului. Am numărat unsprezece secunde si am văzut iar lumina aprinzându-se în mulțimea luminilor din port, alungindu-se într-o rază tăioasă şi despicând apusul din orizont în orizont. Ieşeam pe mare, zburam într-o sferă tulbure, şi opacă, am mărit luminozitatea bordului. Simțeam compresorul măcinând aerul cenuşiu, se schimba ceva în sunetul motorului. Am muşcat marginea măştii de oxigen, nu, motorul. Tahometrul, temperatura ajutajului, manometrul de ulei, normal. Am împins maneta de gaze. Dincolo de plexiglasul cupolei amurgul se despica în fâşii lungi, lăsau să pătrundă între ele întunericul, fâşiile acelea; aici întunericul venea de sus. Ce glumă bună, mi-am spus, să mă lase motorul în larg. Să înot o săptămâna şi să întreb vapoarele întâlnite unde e Constanța. Am împins maneta de gaze în forțaj total, o mie de kilometri la oră, am cabrat brusc avionul, am înclinat, trăgeam într-un viraj de luptă nesfârşit şi discul acela imens de apă sărată s-a legănat şi s-a rotit, aşezându-se pe muchie. Atârnam cu avionul pe marginea unei emisfere de întuneric negru, am dat capul pe spate, atunci m-a orbit bila incandescentă răsărită dincolo de munții înceţoşați ai uscatului. Am întors avionul pe față înainte ca totul să coboare pe orizont, aici tot orizontul se lumina în galbenul acela palid, ne lansam spre apus, opt mii de metri la altimetru, am strâns masca de oxigen pe obraz. Aici, am spus. lumina zilei de ieri, lumina soarelui pe care l-am văzut ducându-se, dar asta se întâmpla jos, la zece mii de metri ardeau razele soarelui răsărit din nou în apus. Am simțit MIG-ul trepidând mărunt şi întinzând în lumina crudă țeapa tubului Pitot, se înfigea în benzi late de culori incandescente, am coborât vizorul fumuriu, marginea de jos a cerului incredibil se rezema de creste haotice pentru a doua oară desprinse din întunericul aceleiaşi zile trecute, munții. Treceam în supersonic, avionul lăsa în urmă o dâră. vedeam în periscop, ara o dâră albastră, portocalie, galbenă, albă pe măsură ce urcam şi globul de soare îşi deschidea culoarea ca atunci când urcă ziua pe cer, numai că acum noi urcam peste soarele care se tot înfunda spre apus, la şaptesprezece mii de metri soarele era alb şi rotund, globul ştiut din miezul zilei, țintuit pe mijlocul cerului.

O mie opt sute kilometri la oră, am tras mai departe de manşă, răsuceam lin avionul şi toată planeta s-a răsucit şi a trecut deasupra noastră ; simțeam soarele acela alb de încins, îl simțeam arzând prin burta avionului. Am lăsat MIG-ul să cadă, ne-am dus urlând pe-o curbă prelungă de cer sfâşiat, sărac, înghețat, aerul stratosferei, am redresat din nou în noapte, la viteze şi înălțimi domestice, jos erau oraşe de lumini, sate de lumini, de la două mii de metri vedeam farurile automobilelor pe şosele ce uneau acolo sate şi oraşe. Acum, mi-am spus, dacă cuplez din nou forțajul, şi lansez avionul spre vest, şi urc, la doisprezece-treisprezece mii de metri răsare iar, portocaliu, soarele acela invers. Care se

deschide şi devine soarele ştiut la optsprezece kilometri înălțime, din ce în ce mai limpede şi mai sus pe măsură ce pământul se afundă în noapte.

*

Aviație, asta vroia, o dădeam gata cu isprăvile personale, se adunau destule, de poveştile altora nu mă atingeam. Irene ştia să asculte şi să scoată din mine ce era de scos, „cum naiba rezişti acolo", nu era de rezistat, se rezuma la a mă depăşi o dată, încă o dată, simțeam coarda întinzându-se, uneori nebănuit de mult, până unde puteam înainta în mine ? Cât puteam să mă tot depăşesc, de fiecare dată - cu un cap înaintea celui care am fost, până la nemurire, când avea să pleznească, imprevizibil, coarda aceea foarte întinsă ? Ridicam din umeri, urcam în avion, mă legam în scaun, chingile, oxigenul, radioul, contacte, becurile începeau să clipească galben, roşu, verde, maneta de gaze, butonul de pornire, negru, aşezat incomod pe panoul lateral din stânga. Metalul se trezea poticnit la viață, primele rotații ale compresorului, flama prelinsă în lungul oțelului încă rece al camerelor de ardere, primele flăcări țâşnite din ajutaj. Fremăta moale avionul, uruia într-un trepidaj nedesluşit, ace albe înaintau pe cadranele negre în salturi scurte, din ce în ce mai scurte, se contopeau într-un suiş uniform spre reperele ştiute. Simțeam silueta îngustă încovoindu-se, arcuindu-se în ea, manşa se mişca singură revenind în poziția neutră, se oprea, atingeam cu palma minerul zimțat, apăsam spre dreapta, mişcarea se transmitea în lungul tijelor, firelor, conductelor, se înregistra în memoria unei cutii portocalii, ştia mai bine decât mine ce vroiam - cutia aceea, ştia când, şi cât, şi unde. se închideau circuite, se deschideau supape, pistoane lustruite lunecau uns în verine hidraulice, eleroanele recunoşteau impulsul, tresăreau, cel din dreapta se ridica, cel din stânga cobora, asta însemna viraj pe dreapta, sus, MIG-ul s-ar fi înşurubat într-un tonou rapid. Asta se întâmpla de fiecare dată, minunea simplă a metalului însuflețit, nu mai rămânea loc pentru corzi întinse.

*

Iarba avea gustul apusurilor incerte când decolam târziu, erau amurguri îmbâcsite de praf roşu, după desprindere atârnam cu avionul într-o sferă portocalie, amorfă şi ostilă. Doar deasupra, dădeam capul mult pe spate şi priveam prin plexiglasul cupolei, fix la zenit, se decupa un ochi foarte rotund şi foarte albastru de cer curat. Am cuplat forțajul, am tras de manşă să ies mai repede din pâclă, culoarea groasă se subția spre fîşii de albastru, am țâşnit deasupra unei câmpii nesfârşite de încremenire, totul se întâmpla în tonuri de portocaliu dureros, înțepa ochii, se aduna sub cască, în stânga, departe şi alungiți ireal de marginea soarelui, vedeam munții. Se confundau cu linia orizontului, negri, orizontul era foarte net, se decupa ca o margine cernită despărțind definitiv albastrul închis al cerului de ceața portocalie. În dreapta alerga tăcută, sărind vălătuci de abur prăfos, umbra avionului. Luam înălțime, mă însoțea discul soarelui zimțat de crestele acelea netezite în lumină, la şase mii de metri s-a întregit rotund pe cerul foarte limpede, lumina izbea retina cu ciocane

calde, moi, exploda în raze difuze sub pleoapele arse când am închis ochii. Am coborât vizorul căştii, rama metalică a clănțănit sec, s-a auzit prin zgomotul vag, prin freamătul înăbuşit al avionului, am auzit sunetul de metal lovind şi potrivindu-se în locaşul tăiat în marginea etanşată.

Am virat scurt, am privit înapoi şi în jos, dincolo de fluviu ; prin culoarea mată răzbeau tremurând puncte aurii înconjurate de halouri rotunde. Când priveam aşa, parcă zburam într-un miez de portocală. Am râs, am redresat, în lumina roşie izvorând de pretutindeni negrul bordului era şi mai întunecat; acele şi cifrele înscrise pe cadrane se decupau violent de albe, chiar prin vizorul fumuriu. Am repezit două tonouri în urcare, aerul se destrăma în vârtejuri străvezii tivite pe margini cu portocaliu stins. Am întins picioarele sub tabloul de bord, discul soarelui mă însoțea în urcare micşorându-se, trecându-şi culoarea violentă spre galbenul ştiut; la douăsprezece mii de metri încălzeau obrazul, prin vizor, raze blânde de lumină albă. Trecea de avion şi se reflecta în cerul vânăt de albastru, încins cu benzi mate de un roşu stins, lumina aceea. Am trecut printr-un văl din ace de gheață, norii sidefii ai stratosferei. Sus de tot, chiar în colțul parbrizului, apărea prima stea din seara aceea. Motorul torcea lin aerul sărac, nici o vibrație în corpul de metal, avion deştept, am spus în cască, avion liniştit, am mângâiat cu palma mânerul manşei, negru-zimțat şi plin de butoane. Spre răsărit, din orizontul difuz, răsărea un colț palid, ciuruit de vulcani. Mingea galbenă din stânga cobora repede, picam avionul, îşi schimba culoarea în roşul aprins de despărțire. Am răsucit reostatele luminilor de cabină, panourile, cadranele, manetele căpătau umbre fine, roşul chimic al becurilor de bord. Munții muşcau discul ajuns pe orizont, se distingea necrezut de clar pe fondul incandescent, se distingea fiecare creastă, fiecare stâncă de pe creastă. Zburam la şaisprezece mii de metri, era foarte linişte, aerul înghețat care adună sunetele de departe nu avea ce sunete să adune. Am virat, foarte larg, mi-am văzut dâra de condensare sură şi pufoasă şi desfăşurată la nesfârşit, se oprea în orizontul care începea să fie noapte, în spatele nopții şi dincolo de mare era ziua care avea să vină. Nu se vedea nimic, unele lucruri se ştiu chiar dacă nu se văd. La apus dungi late de lumină galbenă se întunecau spre verde-albastru, se topeau tăcute lăsând în urmă un abur limpede. Coboram prelung, am redus motorul, coboram spre o întindere netedă, roşu-închis, roşu mohorât cu umbră deasă, cenuşie. Am redresat avionul chiar deasupra întinderii aceleia, zburam la rasul ei, cornul lunii se înălța, se rotea în jurul avionului, atârna din cer legănând un colț deasupra cabinei.

Ceasul de bord, trebuia să cobor, am aprins luminile de poziție, verde în dreapta, roşu în stânga, lumina albă sus de tot, în spatele derivei. Spre apus, ultimele dungi de lumină dispăreau într-un portocaliu uniform. Am împins manşa, am intrat în aburul acela portocaliu. Supersonicul s-a poticnit în întuneric, asta a fost întâi, întunericul vânăt, pe urmă s-a desprins auriul foarte stins, palid, vag, luminile de jos. Pământul era cenuşiu, uniform, întins sub un acoperiş de văzduh posomorit ; fluviul lucea părelnic cu sclipiri de grafit, în cotul fluviului ardeau verzi, roşii, balizele aerodromului. Am aterizat, am coborât fără grabă din avion, era un zbor de care ştiam că o să mă pot sprijini.

Pe urmă a venit o dimineață mohorâtă, zburam ca țintă, am simțit avionul-vânător în spate, am început să valsez în viraje mult înclinate, de pe un plan pe altul. Am auzit la radio : „țintă prinsă, intru la atac”, eu eram, am râs, am răsturnat avionul. Am picat strâns, am ieşit rapid de sub verticală cu frânele scoase şi motorul redus complet, pe tabloul de bord clipea verde becul „AJUTAJ DESCHIS” ; am răsturnat din nou, de data asta MIG-ul a căzut pe o curbă lungă-lungă, am scos la aproape o mie de km pe oră, cu patru mii pe altimetru. Sub noi era un plafon uniform de nori alb-cenuşii, neinteresanți, am coborât câteva sute de metri, am văzut umbra avionului, prelungă ascuțită, înconjurată de un halou irizat. Bordul - normal, m-am răsucit în scaun cât îmi permiteau chingile, m-am uitat în spate, nu era nimeni.

Costel-Adonis a cerut un control, pe urmă Emil a raportat că şi-a interceptat ținta. Am cuplat forțajul şi am virat brusc, la cuțit, foarte strâns chiar pentru un viraj la cuțit, întorceam MIG-ul pe coadă, am simțit comenzile încordându-se, ştiam ce înseamnă asta, am slăbit manşa exact cu o secundă înaintea tremurului rapid amplificat, a saltului ilogic pe aripă - n-am văzut nimic. Aceeaşi câmpie aridă de abur din orizont în orizont, doar într-o margine, asta se întâmpla foarte departe şi n-avea nici o legătură cu mine, se arcuia, pierzându-se în sus, o dâră strălucitor de albă. Am cerut un control cu punctul de comandă, am întrebat dacă sunt avioane prin apropiere. Nu erau. Doar deasupra, a spus cineva după o pauză, la unsprezece mii, în culoar, trece cursa de Amsterdam. Saboți, lalele şi restul.

Am pus botul pe casă, două sute de kilometri cenuşii, cu nouă sute la oră asta însemna 15-14 minute de zbor, am cerut un eşalon, mi-au spus să cobor la trei mii. Aveam încă o grămadă de gaz, am redus motorul la economic, coboram spre nori, umbra avionului se apropia, s-a lipit de burta fuselajului, pe intradosul aripilor, am zburat o clipă învăluiți de haloul irizat, şapte culori fundamentale ne înconjurau într-un cerc scânteietor, s-au topit în plafon. S-au diluat, străvezii, s-au pierdut în aburii albi. Abia vedeam țeapa tubului Pitot, Pilotul automat pe stabilizare, trei mii înălțime cu nouă sute km pe oră, turajul - optzeci de procente, asta face cam opt mii două sute de ture pentru axul compresor-turbină, aviația înseamnă în primul rând cifre, mi-am spus. Parametrii, restricții, ce ai voie să faci, ce n-ai voie să faci. Mai ales ce nu e voie. Pe ecranul radarului pulsa slab şi departe, mult lateral, la marginea petalei, o țintă. Era mai sus ca mine, mi-am zis că n-are rost, pe urmă am raportat jos, am spus : „210 o țintă”, am dat azimutul şi distanța. S-au interesat de gazul meu, aveam destul, „du-te la ea”. M-am săltat în scaun, forțaj, viram în urcare, spre stânga. Mi-ar fi plăcut să mă cheme acasă. Comenzile mergeau greu, am apăsat butonul roşu de pe manşă fuselajul s-a zguduit scurt, s-a lăsat moale şi îl simțeam altfel în mână, mult mai aproape, decuplasem pilotul automat. A trebuit să strâng virajul ca să nu pierd contactul cu ținta, în jur se limpezea, aburul opac devenit transparent-strălucitor, dureau ochii de strălucirea uniformă zburam într-un bloc de lumină grea, aşteptam să ies din plafon, n-am ieşit. Nici la cinci, la şapte, m-am oprit la opt mii de

metri, zburam tot în aiureala aceea strălucitoare. Atunci a dispărut ținta de pe ecran, era în centrul reticolului, mă apropiam, am vrut să încadrez, s-a pulverizat într-o pată verde cu scânteieri gălbui, batjocoritoare ; bruiaj. Am comunicat jos, n-au răspuns, n-aveau ce răspunde. Pe ecranele lor albite se lățea un sector opac, nu vedeau nici măcar avionul meu. Până se cuplau circuitele de protecție ținta putea manevra, scăpa din petala antenei. Renunțam, viraj spre casă. cum să renunț la cincisprezece kilometri în spatele țintei? În blocul de lumină dură se suprapuneau straturi subțiri, lame înguste de raze difuze, am coborât vizorul fumuriu al căştii, aşa am văzut dâra de condensare groasă, cenuşiu deschis pe cenuşiul mat din jur, tăind o diagonală peste cabină şi pierzându-se nedefinit, amestecată cu plafonul, spre dreapta. Am râs, am virat după dâra aceea. Am trecut pe sub ea, având-o în stânga, puțin mai sus, se detaşa clar în masa subțiată a norilor dâra avionului-țintă, pe ecran n-a fost decât un singur impuls, pe o rază de douăzeci de km nu era alt avion, se arcuia, se destrăma în fâşii, se strângea iar, urmă de abur închegat în abur, am râs din nou ; pe urmă am ieşit la senin, brusc, s-au izbit ochii dureros în soare, am clipit, la trei-patru mii de metri. Înainte şi în stânga vedeam avionul-țintă agățat în capul dârei. N-avea cum să scape. Am decuplat radiolocatorul, am intrat în spatele lui, m-am apropiat, am tras cu fotomitraliera o rafală lungă şi una scurtă. Linie-punct, „N” în Morse, „N” de la „nimeni”, „N” de la „naiba”. Am trecut pe lângă celălalt avion, i-am luat numărul, am virat în urcare, m-am uitat înapoi aşa cum urcam, am scos limba prin plexiglasul cupolei la fața întoarsă spre mine, se vedea casca albă cu pata închisă a vizorului urmărindu-mă. L-am lăsat să-şi emită bruiajul inutil, noi am virat spre casă şi am aterizat uns, ...

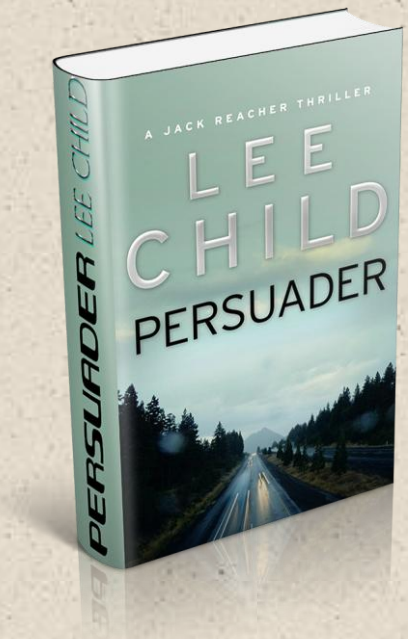

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

Foileton
Traducerea: Dewlight

CAPITOLUL 6

N-avea niciun sens să mă culc, aşa că am stat la fereastră şi am privit zorii. Curând au apărut la orizont. Soarele a răsărit din spatele oceanului. Aerul era curat şi clar. Puteam vedea la peste optzeci de kilometri. Vedeam un pescăruş alb venind la înălțime joasă, dinspre nord. Trecea razant pe deasupra stâncilor. Am presupus că era în căutarea unui loc unde să-şi construiască cuibul. Soarele, aflat aproape la linia orizontului, arunca o umbră la fel de mare ca cea a unui vultur. Pescăruşul a abandonat căutarea unui adăpost, s-a rotit şi năpustindu-se spre apă, s-a prăbuşit în ocean. A ieşit, un moment mai târziu, lăsând picături argintii de apă înghețată, în timp ce se îndrepta spre cer. Nu avea nimic în cioc. Dar zbura ca şi cum era fericit. Era mai bine adaptat decât mine.

N-am mai văzut mare lucru. Câțiva pescăruşi obişnuiți, în depărtare. M-am uitam, cu ochii mijiți contra soarelui, căutând semne de balene sau delfini, dar n-am văzut nimic. Am văzut algele marine purtate de curenți. La şase şi un sfert am auzit paşii lui Duke pe coridor şi clicul de blocare al uşii. Nu a intrat. S-a îndepărtat din nou. M-am întors cu fața spre uşă şi am inspirat adânc. Ziua a treisprezecea, joi. Oricum era mai bine decât ziua a treisprezecea, vineri. De fapt, nu eram sigur. Ce-o fi, o fi. Am respirat adânc, am ieşit pe uşă şi m-am îndreptat în jos, pe scări.

Lucrurile erau altfel decât cu dimineața înainte. Duke era proaspăt şi eu eram obosit. Paulie nu era deloc. M-am dus la sala de sport de la subsol şi n-am găsit pe nimeni acolo. Duke nu a rămas la micul dejun. A dispărut undeva. Richard Beck a venit să mănânce în bucătărie. Eram doar noi doi la masă. Mecanicul nu era acolo. Bucătăreasa era ocupată la aragaz. Menajera irlandeză a intrat şi apoi s-a dus în sala de mese. Se mişca rapid. Era un fel de bâzâit în aer. Ceva se întâmpla.

— Vine un transport mare, a spus Richard Beck. Întotdeauna este aşa. Toată lumea devine euforică la gândul banilor pe care îi vor face.

— Te întorci la şcoală?

— Duminică, a spus el.

Nu părea preocupat de asta. Dar eu eram. Duminică este peste trei zile. A cincea mea zi acolo. Termenul final. Ceva trebuie să se întâmple până atunci. Copilul va fi, până la urmă, în mijlocul evenimentelor.

— N-ai o problemă cu asta? l-am întrebat.

— Cu a mă întoarce?

Am aprobat din cap.

— După tot ce s-a întâmplat.

— Acum ştim cine a făcut-o, a spus el. Nişte nemernici din Connecticut. Nu se va mai întâmpla din nou.

— Eşti sigur?

S-a uitat la mine ca la un nebun.

— Tatăl meu se ocupă de chestii de genul asta tot timpul. Şi dacă treaba nu este rezolvată până duminică, atunci voi sta aici până când se va rezolva.

— Tatăl tău conduce toată chestia asta de unul singur? Sau are un partener?

— Conduce totul de unul singur, a spus el.

Ambivalența îi dispăruse. Părea fericit să fie acasă, în siguranță şi confort, mândru de tatăl său. Lumea lui se redusese la o fâşie stearpă de jumătate de hectar de granit, mărginită de un ocean agitat şi de un zid înalt de piatră, acoperit cu sârma ghimpată.

— Nu cred că ai ucis polițistul, a spus el.

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat la el.

— Cred că doar l-ai rănit, a spus el. Aşa sper, oricum. Poate că îşi revine acum. Într-un spital undeva. La asta mă gândeam. Ar trebui să încerci să faci acelaşi lucru. Gândeşte pozitiv. E mai bine aşa. Vei avea o viață fără nori.

— Nu prea cred.

— Încearcă, a spus el. Foloseşte puterea gândirii pozitive. Spune-ți: am făcut un lucru bun şi nu a existat niciun consecință negativă.

— Tatăl tău a sunat la poliția locală. Nu exista niciun dubiu.

— Încearcă, a spus el din nou. Eu aşa fac. Lucrurile rele nu se întâmplă dacă nu le ceri.

El a încetat să mai mănânce şi a dus mâna stângă spre partea stângă a capului. Zâmbea luminos, dar subconştientul şi-a amintit unele lucruri rele, chiar acolo şi atunci. Şi-a adus aminte cu mare precizie.

— Bine, am spus. L-am rănit superficial.

— A scăpat.

N-am spus nimic.

— N-a pățit nimic, a spus el. A fost un miracol.

Am dat din cap. Ar fi fost un fel de miracol. Asta era al naiba de sigur. Dacă împuşti pe cineva în piept cu un glonț Magnum .44, gaura are mărimea lui Rhode Island. Moartea este, în general, instantanee. Inima se opreşte imediat, mai ales pentru că nu mai este acolo. M-am gândit că puştiul n-a mai văzut pe nimeni împuşcat înainte. Apoi m-am gândit că poate şi el a fost împuşcat. Şi nu i-a plăcut foarte mult.

— Gândirea pozitivă, a spus el. Asta e soluția. Să presupunem că e bine şi confortabil pe undeva, recuperându-se complet.

— Ce e în transport? l-am întrebat.

— Falsuri, probabil. Din Pakistan. Covoare persane de două sute de ani, fabricate acolo. Oamenii sunt atât de fraieri.

— Sunt?

El s-a uitat la mine şi a dat din cap.

— Văd doar ceea ce vor să vadă.

— Aşa fac?

— Tot timpul.

M-am uitat în altă parte. Nu era cafea. După un timp, îți dai seama că eşti dependent de cofeină. Eram iritat. Şi obosit.

— Ce faci azi? m-a întrebat.

— Nu ştiu.

— Eu mă duc să citesc. Poate mă plimb un pic. Merg pe țărm, să văd dacă a eşuat ceva în timpul nopții.

— Dacă a eşuat ceva?

— Ştii, uneori cad lucruri de pe nave.

M-am uitat la el. Îmi transmitea ceva? Am auzit de traficanți care trimiteau baloți plutitori de marijuana, la țărm, în locuri izolate. Am presupus că acelaşi sistem funcționa şi pentru heroină. Îmi spunea el ceva? Sau mă avertiza? Ştia despre pachetul meu, ascuns la baza casei? Şi ce-au fost toate chestiile alea despre polițistul împuşcat? Psihiatrie de trei parale? Sau se juca cu mine?

— Dar asta se întâmpla, în principal, vara, a spus el. E prea frig pentru bărci acum. Deci, cred că voi sta înăuntru. Poate voi picta.

— Pictezi?

— Studiez arta. Ți-am mai spus-o.

Am dat din cap. Mă uitam la ceafa bucătăresei, sperând să-i induc, prin telepatie, să facă o cafea. Duke a intrat. S-a îndreptat spre mine. A pus o mână pe spătarul scaunului meu şi cealaltă pe masă. S-a aplecat, de parcă voia să-mi spună ceva confidențial.

— Ziua ta norocoasă, dobitocule.

N-am spus nimic.

— Mergi cu doamna Beck. Vrea să facă cumpărături.

— Unde?

— Oriunde, a spus el.

— Toată ziua?

— Ar fi bine.

Am dat din cap. Nu aveau încredere în străin în ziua de livrare.

— Ia Cadillac-ul. A aruncat cheile pe masă. Asigură-te că nu se întoarce prea curând.

Sau, nu aveau încredere în doamna Beck în ziua de livrare.

— Bine, am spus.

— Ți se va părea foarte interesant. Mai ales în prima parte. Eu am parte de surprize, de fiecare dată.

N-aveam nicio idee despre ce vorbeşte, şi n-am vrut să pierd timpul speculând. M-am uitat la ibricul de cafea gol în timp ce Duke pleca şi, curând, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Detectorul de metale a țiuit de două ori. Duke şi Beck, arme şi chei. Richard s-a ridicat şi a ieşit afară, iar eu am rămas singur cu bucătăreasa.

— Avem cafea? am întrebat-o.

— Nu.

Am stat acolo până mi-am dat seama că un şofer conştiincios ar trebui să fie gata de plecare oricând, aşa că am ieşit afară pe uşa din spate. Detectorul de metale a piuit politicos la cheile mele. Mareea era la nivel maxim şi aerul era rece şi proaspăt. Simțeam mirosul de sare şi de alge marine. Auzeam valurile spărgându-se de stânci. Am înconjurat garajul şi am pornit Cadillac-ul. Am condus la aleea circulară şi am aşteptat acolo, cu motorul şi încălzirea pornită. Vedeam, la orizont, nave mici intrând şi ieşind din Portland. Se târau, cu infinită încetineală, dincolo de linia orizontului. M-am întrebat dacă vreuna era a lui Beck, sau dacă ajunsese deja şi era gata pentru descărcare. M-am întrebat dacă vreun ofițer vamal a trecut pe lângă ea, cu privirea în față, uitându-se la următoarea navă care aştepta, cu un teanc de bancnote noi în buzunar.

Elizabeth Beck a ieşit din casă după zece minute. Purta o fustă până la genunchi, în carouri, şi un pulover alb, subțire, cu un pardesiu de lână peste el. Nu avea dresuri în picioare. Avea părul strâns la spate. Arăta rece. Şi sfidătoare, distantă, ca şi cum avea o presimțire rea. Ca un nobil mergând la ghilotină. Am bănuit că era obişnuită să meargă cu Duke. Am presupus că s-a opus să meargă cu un ucigaş de polițişti. Am ieşit, pregătit să-i deschid uşa din spate. A trecut pe lângă ea.

— Voi sta în față, a spus ea.

S-a aşezat în scaunul pasagerului iar eu pe scaunul alăturat.

— Încotro? am întrebat politicos.

Se uită pe fereastră.

— Îți spun atunci când suntem la poartă, a spus ea.

Poarta era închisă şi Paulie stătea proțăpit în fața ei. Umerii şi brațele îi arătau de parcă ar fi avut mingi de baschet îndesate în costum. Tenul îi era roşu de frig. Ne aştepta pe noi. Am oprit maşina la doi metri în fața lui. Nu a făcut nicio mişcare către poartă. M-am uitat direct la el. El m-a ignorat şi s-a dus spre fereastra lui Elizabeth Beck. A zâmbit la ea şi, ciocănind sticla cu încheieturile degetelor, i-a făcut semn să lase geamul. Ea se uita drept înainte, prin parbriz, încercând să-l ignore. El a ciocănit din nou. S-a întors să se uite la el. El a ridicat din sprâncene. I-a făcut din nou semn să lase geamul. Ea s-a cutremurat. A fost suficient de puternic ca să zguduie arcurile maşinii. S-a uitat fix la una din unghii, apoi a pus degetul pe butonul ferestrei şi a apăsat. Geamul a coborât. Paulie s-a aplecat, cu antebrațul drept pe rama uşii.

— Bună dimineața, a spus.

S-a aplecat mai mult şi i-a atins obrazul cu partea din spate a degetului arătător. Elizabeth Beck nu s-a mişcat. Doar s-a uitat drept înainte. El i-a aranjat un fir de păr rebel după ureche.

— Mi-a plăcut noaptea trecută, a spus el.

Elizabeth s-a cutremurat din nou. Ca şi cum i-ar fi fost un frig teribil. El şi-a mutat mâna. I-a pus-o pe sâni. I-a cuprins şi i-a strâns. Ea stătea nemişcată. Am folosit butonul de pe partea mea. Geamul ei s-a ridicat. Apoi, s-a lovit de brațul uriaş a lui Paulie şi sistemul de siguranță a intrat în funcțiune, retrăgându-l. Am deschis uşa mea şi am ocolit capota. Paulie era încă aplecat. Avea încă mâna în interiorul maşinii. Dar şi-a mişcat-o un pic.

— Înapoi, a spus, uitându-se la ea şi vorbind cu mine.

M-am simțit ca un tăietor de lemne care se confruntă un arbore sequoia, fără un topor sau o drujbă. De unde să încep? L-am lovit în rinichi. Era genul de lovitură care ar fi trimis o minge de fotbal de pe stadion tocmai în parcare. Ar fi rupt un stâlp de electricitate. I-ar fi băgat pe majoritatea în spital. I-ar fi ucis pe unii dintre ei. Dar a avut la fel de mult efect asupra lui Paulie ca o bătaie politicoasă pe umăr. Nici măcar n-a icnit. Doar şi-a pus ambele mâini pe tocul uşii şi s-a împins încet în poziție verticală. S-a întors spre mine.

— Uşurel, maiorule, a spus el. Doar voiam să spun bună dimineața doamnei.

Apoi s-a îndepărtat de maşina, pe lângă mine şi a deschis poarta. L-am privit. Era foarte calm. Nu părea afectat. Părea că nici nu l-am atins. Am rămas nemişcat şi am lăsat adrenalina să mi se scurgă din trup. Apoi m-am uitat la maşină. La portbagaj şi la capotă. Dacă aş înconjura portbagajul ar fi ca şi cum aş spune: *Mi-e frică de tine*. Aşa că am înconjurat capota. Dar am avut grijă să nu fiu în raza lui de acțiune. N-aveam chef să-i ofer de lucru timp de şase luni unui chirurg plastician, ca să-mi refacă oasele feței. Cel mai aproape de el am ajuns un metru şi jumătate. N-a făcut nicio mişcare spre mine. Doar a deschis complet poarta şi a rămas acolo, aşteptând cu răbdare s-o închidă din nou.

— Vorbim despre lovitură mai târziu, bine? a zis el.

Nu am răspuns.

— Şi nu-ți face o impresie greşită, maiorule. Îi place.

M-am întors la maşină. Elizabeth Beck îşi închisese fereastra. Se uita drept înainte, palidă, tăcută şi umilită. Am ieşit prin poarta. Spre vest. L-am privit pe Paulie în oglindă. A închis poarta şi s-a întors la gheretă. Apoi a dispărut din vedere.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, a spus Elizabeth liniştită.

N-am spus nimic.

— Şi îți mulțumesc pentru intervenție. Dar va fi inutilă. Şi mă tem că-ți va aduce o mulțime de probleme. Te urăşte deja, ştii bine. Şi nu este o persoană rațională.

N-am spus nimic.

— Este o chestie legată de control, desigur. Părea că vorbeşte cu ea însăşi. Nu ca şi cum vorbea cu mine. Ceea ce face el este o demonstrație de putere. Asta e tot. Nu facem sex. El nu poate face. Prea mulți steroizi, cred. Doar mă batjocoreşte.

N-am spus nimic.

— Mă pune să mă dezbrac. Mă pune să defilez pentru el. Îşi bate joc de mine. Niciun fel de sex. E impotent.

N-am spus nimic. Doar am condus încet, manevrând maşina, cu siguranță, prin curbele de pe coastă.

— De obicei durează aproximativ o oră, a spus.

— I-ai spus soțului tău?

— Ce ar putea face?

— Să-l dea afară.

— Nu poate.

— De ce nu?

— Pentru că Paulie nu lucrează pentru soțul meu.

M-am uitat la ea. Mi-am reamintit că i-am spus lui Duke: *Ar trebui să scapi de el.* Duke a răspuns: *Nu e uşor.*

— Atunci pentru cine lucrează?

— Altcineva.

— Cine?

Ea clătină din cap. Ca şi cum n-ar fi putut rosti numele.

— Este un chestie legată de control, a spus ea din nou. Nu pot protesta la ceea ce îmi face, la fel cum soțul meu nu poate obiecta la ceea ce-i fac lui. Nimeni nu se poate opune. La nimic. Asta e şi ideea. Nici tu nu te vei putea opune, la nimic. Duke nu s-ar gândi să se opună. El e un animal.

N-am spus nimic.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am un fiu, a spus. Că nu am o fiică.

N-am spus nimic.

— Noaptea trecută a fost foarte rău. Am sperat că mă va lăsa în pace. Acum, că am început să îmbătrânesc.

M-am uitat la ea din nou. Nu ştiam ce să spun.

— Ieri a fost ziua mea, a spus. De aceea m-a vizitat Paulie.

Am tăcut.

— Am împlinit cincizeci de ani. Bănuiesc că nu vrei să te gândeşti la o femeie goală de cincizeci de ani, defilând.

Nu ştiam ce să spun.

— Dar mă mențin în formă. Folosesc sala de gimnastică atunci când ceilalți nu sunt prezenți.

Am rămas tăcut.

— Îmi dă mesaje, a spus ea. Trebuie să port un pager, în permanență. A sunat la miezul nopții. Azi-noapte. A trebuit să mă duc, imediat. Este mult mai rău dacă-l fac să aştepte.

N-am spus nimic.

— Mă întorceam în casă atunci când m-ai văzut tu. Acolo, pe pietre.

Am tras pe marginea drumului. Am frânat uşor şi am oprit maşina. Am scos maşina din viteză.

— Cred că lucrezi pentru guvern, a spus.

Am clătinat din cap.

— Te înşeli, am spus. Sunt doar un tip obişnuit.

— Atunci sunt dezamăgită.

— Sunt doar un tip obişnuit, am spus din nou.

N-a spus nimic.

— N-ar trebui să spui chestii de genul asta, am spus. Am destule probleme, deja.

— Da. Te-ar ucide.

— Ei bine, ar încerca, am spus. Apoi m-am oprit. Le-ai spus ce crezi?

— Nu.

— Ei bine, nu le spune. Oricum greşeşti.

A tăcut.

— Ar fi o luptă, am spus. Ar veni după mine şi nu m-aş lăsa uşor. Vor fi răniți. Poate chiar Richard.

Se uită la mine.

— Negociezi cu mine?

Am clătinat din capul.

— Te avertizez, am spus. Sunt un supraviețuitor.

Ea a zâmbit, un zâmbet amar.

— Nu înțelegi, a spus ea. Oricine ai fi, este prea mult pentru tine. Ar trebui să pleci acum.

— Sunt doar un tip obişnuit. Nu am nimic de ascuns.

Vântul zguduia maşina. Vedeam doar granitul şi copacii. Eram la kilometri distanță de cea mai apropiată prezență umană.

— Soțul meu este un infractor.

— Mi-am imaginat.

— Este un om dur, a spus ea. Poate fi violent şi e mereu nemilos.

— Dar nu el este şeful, am spus.

— Nu. Nu este el. El e un om dur care literalmente tremură în fața persoanei care este şeful lui.

N-am spus nimic.

— Există o expresie, a zis. Oamenii se întreabă de ce se întâmplă lucruri rele oamenilor buni? Dar în cazul soțului meu, lucruri rele se întâmplă unei persoane rele. Ironic, nu-i aşa?

— Duke de partea cui este?

— Este cu soțul meu. Dar Duke e la fel de rău ca Paulie, în felul său. Nu aş putea să aleg între ei. A fost un polițist corupt, un agent federal corupt şi un criminal. A fost în închisoare.

— Este singurul?

— Pe statul soțului meu? Ei bine, a mai avut două gărzi de corp. Erau ale lui. Sau îi fuseseră date lui, oricum. Dar ei au fost uciși, bineînțeles. Lângă colegiul lui Richard. De către oamenii din Connecticut. Deci da, Duke e singur acum. În afară de mecanic, desigur. Dar el e doar un tehnician.

— Câți are celalalt?

— Nu sunt sigură. Vin şi pleacă.

— Ce anume importă, cu exactitate?

Se uită în altă parte.

— Dacă nu eşti omul guvernului, atunci nu cred că ai fi interesat.

I-am urmărit privirea. Gândeşte-te, Reacher. Ar putea fi un joc elaborat, conceput pentru a mă îndepărta. S-ar putea ca toți să lucreze împreună. Mâna gorilei de la poarta pe sânii soției lui, ar fi un preț mic plătit de Beck pentru a obține informații cruciale. Şi eu cred în jocurile elaborate. Trebuie să cred. Eram de unul singur.

— Nu sunt un omul guvernului, am spus.

— Atunci sunt dezamăgită, a spus ea din nou.

Am băgat maşina în viteză. Aveam piciorul pe frână.

— Încotro? am întrebat.

— Crezi că-mi pasă unde naiba mergem?

— Vrei să mergem la o cafea?

— Cafea? Sigur. Mergi spre sud. Să stăm departe de Portland azi.

Am luat-o spre sud, pe Route One, la aproximativ un kilometru de I-95. Era un drum plăcut, cum erau drumurile pe timpuri. Am trecut printr-un loc numit Old Orchard Beach. Avea trotuare din cărămidă îngrijită şi felinare stradale victoriene. Erau câteva indicatoare care indicau către plajă. Câteva steaguri franceze vechi. Am presupus că unii

canadieni din Quebec îşi petreceau vacantele acolo înainte ca biletele de avion ieftine către Florida şi Caraibe să apară.

— Unde ai ieşit azi noapte? a întrebat Elizabeth Beck.

N-am spus nimic.

— Nu poți nega, a spus ea. Ai crezut că nu te-am văzut?

— Nu ai reacționat.

— Eram după Paulie. M-am antrenat să nu reacționez.

N-am spus nimic.

— Camera ta era încuiată.

— Am ieşit pe fereastră. Nu-mi place să fiu încuiat.

— Şi ce-ai făcut?

— Am făcut o plimbare. Cum credeam că faci şi tu.

— Apoi te-ai cățărat înapoi pe fereastră?

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Zidul este problema cea mai mare, a spus ea. Sunt luminile şi sârma ghimpată, evident, dar există senzori, în pământ. Paulie te-ar auzi de la treizeci de metri distanță.

— Am fost doar să iau aer.

— Nu sunt senzori sub alee, a spus ea. Nu au putut să-i facă să funcționeze sub asfalt. Dar există o cameră video pe gheretă. Şi există alarmă de mişcare pe poartă. Ştii ce este o NSV?

— Mitralieră sovietică de tanc, am spus.

— Paulie are una. O ține lângă uşă. I s-a spus să-o folosească, dacă aude alarma de mişcare.

Am respirat, apoi am expirat. O NSV are mai mult de 1.5 metri lungime şi cântăreşte mai mult de douăzeci şi cinci de kilograme. Utilizează cartuşele de unsprezece centimetri lungime şi 1,5 centimetri grosime. Poate să tragă doisprezece dintre ele într-o secundă. Nu are nicio piedică de siguranță. Combinația dintre Paulie şi o NSV nu e amuzantă.

— Dar cred că ai înotat. Am simțit mirosul mării pe hainele tale. Foarte vag. Nu te-ai uscat prea bine atunci când te-ai întors.

Am trecut pe lângă un oraş numit Saco. Am ieşit pe banda de siguranță şi m-am oprit din nou. Maşini şi camioane treceau vuind pe lângă noi.

— Ai fost incredibil de norocos, a spus ea. Există unii curenți extrem de puternici în zonă. Curenți submarini puternici. Dar presupun că ai intrat în ocean în spatele garajelor. În cazul acesta i-ai ratat cu aproximativ trei metri.

— Nu lucrez pentru guvern, am spus.

— Nu?

— Nu crezi că rişti al naibii de mult? i-am spus. Să spunem că nu sunt exact ceea ce par să fiu. Doar de dragul discuției. Să spunem că sunt de la o organizație rivală, de exemplu. Nu înțelegi ce rişti? Crezi că ai mai ajunge în viață acasă? Spunând ceea ce spui?

S-a uitat în altă parte.

— Atunci presupun că acesta este un test. Dacă eşti un omul guvernului, nu mă vei ucide. Dacă nu eşti, o vei face.

— Sunt doar un tip obişnuit, am spus. Mi-ai putea face mari probleme.

— Să găsim o cafenea, a spus ea. Saco este un oraş frumos. Toți foştii mari proprietarii din panificație locuiesc acolo.

Am ajuns pe o insulă în mijlocul râului Saco. Era o clădire din cărămidă enormă pe ea, care fusese o moară gigantică, în vremurile de demult. Acum era renovată şi găzduia sute de birouri şi magazine. Am găsit o cafenea din sticlă şi crom numită Café Café. Un joc de cuvinte în limba franceză, am presupus. Numai mirosul în sine şi merita să intri în ea. Am ignorat cafe latte-urile şi chestiile aromate cu spumă şi am comandat o cafea obişnuită, fierbinte, neagră şi mare. Apoi m-am întors la Elizabeth Beck. Ea a clătinat din cap.

— Tu rămâi, a spus ea. M-am decis să merg la cumpărături. Singură. Ne întâlnim aici în patru ore.

N-am spus nimic.

— Nu am nevoie de permisiunea ta. Eşti doar şoferul meu.

— Nu am niciun ban, am spus.

Ea mi-a dat douăzeci de dolari din geanta ei. Am plătit pentru cafea şi am dus-o la o masă. A venit la mine şi m-a privit aşezându-mă.

— Patru ore, a spus ea. Poate un pic mai mult, dar nu mai puțin. În cazul în care trebuie să faci ceva.

— N-am nimic de făcut. Sunt doar şoferul tău.

S-a uitat la mine. Şi-a închis poşeta. Nu era mult spațiul în jurul mesei. S-a răsucit un pic pentru a-şi pune cureaua genții pe umăr. Îndoindu-se uşor pentru a evita să atingă masa şi să verse cafeaua. Am auzit un zgomot, ca şi cum ceva de plastic a lovit podeaua. M-am uitat în jos. Ceva a căzut de sub fusta ei. S-a uită şi ea iar fața ei s-a colorat încetişor într-o nuanță profundă de roşu. S-a aplecat şi a luat obiectul, strângându-l în mână. S-a prăbuşit pe scaunul din fața mea, ca şi cum şi-ar fi pierdut toate puterile. Ca şi cum ar fi fost extrem de umilită. Obiectul era un pager. Un dreptunghi de plastic negru, puțin mai mic decât propriul meu dispozitiv pentru e-mail. S-a uitat la el. Gâtul ei era roşu aprins până sub pulover. A şoptit cu o voce jalnică.

— Mă obligă să-l țin acolo, a spus ea. În chiloți. Îi place să aibă ceea ce el numeşte efectul adecvat atunci când vibrează. Verifică dacă e acolo de fiecare dată când trec prin poarta. În mod normal, îl scot şi-l pun în geantă, după aceea. Dar nu am vrut s-o fac de data asta, cu tine privind.

N-am spus nimic. Ea s-a ridicat. A clipit de două ori, a respirat adânc şi a înghițit în sec.

— Patru ore, a spus. În cazul în care trebuie să faci ceva.

Apoi a plecat. Am privit-o depărtându-se. După ce a ieşit a luat-o la stânga şi a dispărut. Un joc elaborat? Era posibil ca ei să încerce să mă păcălească cu povestea ei. Posibil ca ea să ascundă un pager în chiloți pentru veridicitate. Posibil ca ea să-l lase să cadă exact la momentul potrivit. Totul era posibil. Dar ceea ce nu era nici pe departe posibil, era că ea să producă un obraz roşu aprins, exact la timp. Nimeni nu poate face asta. Nici măcar cele mai bune actrițe din lume, la apogeul carierei lor, n-ar putea face asta. Deci Elizabeth Beck spunea adevărul.

Nu am abandonat măsurile de precauție în întregime. Erau prea adânc înrădăcinate în mine. Mi-am terminat cafeaua, ca o persoană nevinovată, care avea tot timpul din lume. Apoi m-am plimbat prin mall, făcând la stânga şi la dreapta, în mod aleatoriu, până când am fost sigur că sunt singur. Apoi m-am dus înapoi la cafenea şi mi-am cumpărat încă una. Am împrumutat cheia de toaletă şi m-am închis acolo. M-am aşezat pe capacul toaletei şi mi-am scos pantoful. Era un mesaj în aşteptare de la Duffy: *De ce interesează nume real a lui Teresa Daniel?* L-am ignorat şi am trimis: *Unde este motelul tău?* Nouăzeci de secunde mai târziu, a răspuns: *Ce-ai avut la micul dejun, în prima zi în Boston?* Am zâmbit. Duffy era o femeie practică. Era îngrijorată că dispozitivul meu de e-mail a fost compromis. Era o întrebare de verificare. I-am trimis: *clătite cu ouă, cafea, bacşiş de trei dolari, l-am mâncat.* Orice alt răspuns şi ea ar fi fost în maşină, plecând. Nouăzeci de secunde mai târziu: *Partea de vest Route One, 100 de metri sud de râul Kennebunk.* M-am gândit că este la aproximativ cincisprezece kilometri depărtare. I-am trimis: *Ne vedem în 10 minute.*

Mi-a luat mai mult de cincisprezece minute din momentul în care am ajuns înapoi la maşină şi m-am luptat cu traficul aglomerat, la ieşirea din Saco. Am păstrat un ochi pe oglinda tot drumul şi n-am văzut nimic care să mă îngrijoreze. Am traversat râul şi am găsit un motel la dreapta mea. Era un loc luminos şi vesel care pretindea că urmează tradiția vechilor case din Anglia. Era aprilie şi nu era foarte aglomerat. Am văzut Taurus căruia i-am fost pasager în Boston, parcat lângă ultima cameră. Acesta era singurul

sedan pe care l-am văzut. Am ascuns Cadillac-ul la treizeci de metri, în spatele unui şopron din lemn care adăpostea un rezervor de propan. N-avea rost să-l las la vederea tuturor celor care treceau pe Route One.

M-am întors, am ciocănit o dată şi Susan Duffy a deschis repede uşa. Ne-am îmbrăţişat. Am făcut-o pur şi simplu. M-a luat complet prin surprindere. Cred că a luat-o prin surprindere şi pe ea, de asemenea. Probabil că nu am fi făcut-o dacă ne-am gândit la asta mai întâi. Dar cred că ea era îngrijorată şi eu eram stresat, aşa că pur şi simplu s-a întâmplat. Şi m-am simţit foarte bine. Era înaltă, dar subţire. Am înconjurat-o complet cu mâna şi i-am simţit coastele. Mirosea a proaspăt şi curat. Fără parfum. Doar mirosul pielii, ieşită de curând de la duş.

— Ce ştii despre Teresa? a întrebat ea.

— Eşti singură?

Ea dădu din cap.

— Ceilalţi sunt în Portland. Vama spune că Beck primeşte un transport naval azi.

Ne-am dat drumul şi am intrat în cameră.

— Ce vor să facă? am întrebat.

— Doar să observe. Nu-ţi face griji. Sunt buni la asta. Nimeni nu-i va vedea.

Era o cameră de motel obişnuită. Un pat mare, un scaun, un birou, un televizor, o fereastră, un aparat de aer condiţionat de perete. Singurele lucruri care o distingeau de alte o sută de mii de camere de motel, erau un tablou în nuanţe de albastru şi gri şi printurile marine de pe perete. Într-adevăr avea un iz autentic de New England.

— Ce ştii despre Teresa? a întrebat din nou.

I-am spus despre numele scrijelit pe podeaua din camera de la subsol. Şi data care era scrisă. Duffy s-a uitat la mine. Apoi a închis ochii.

— E în viaţă, a spus ea. Mulţumesc.

— Ei bine, era în viaţă ieri.

Ea a deschis ochii.

— Crezi că e încă în viaţă?

Am dat din cap.

— Cred că şansele sunt destul de mari. Au nevoie de ea pentru ceva. De ce ar ţine-o în viaţă timp de nouă săptămâni ca s-o omoare acum?

Duffy n-a spus nimic.

— Cred că tocmai au mutat-o. Asta-i părerea mea. Uşa era încuiată dimineaţa, seara nu mai era.

— Crezi că a fost tratată bine?

Nu i-am spus ce îi plăcea lui Paulie să facă cu Elizabeth Beck. Avea deja suficient lucruri de care să se îngrijoreze.

— Cred că şi-a zgâriat numele cu o furculiţă, am spus. Şi era o farfurie în plus cu friptură şi cartofi noaptea trecută în bucătărie, ca şi cum ar fi mutat-o în grabă şi au uitat să-i spună bucătăresei. Deci, probabil că au hrănit-o. Cred că e prizonieră, pur şi simplu.

— Unde crezi că au dus-o?

— Cred că Quinn a luat-o, am spus.

— De ce?

— Pentru că mi se pare că ceea ce avem aici este o organizaţie care a preluat o alta. Beck e un tip rău, e clar, dar el a fost preluat de un tip şi mai rău.

— Ca în mediul corporatist?

— Exact, am spus. Ca o preluare ostilă. Quinn şi-a pus proprii oameni în operaţiunile lui Beck. Acţionează ca un parazit.

— Dar de ce-ar muta-o pe Teresa?

— Ca o precauţie, am spus.

— Din cauza ta? Cât de îngrijoraţi sunt?

— Puţin. Cred că mută şi ascund lucruri de mine.

— Dar n-ați avut încă o înfruntare.

Am dat din cap.

— Nu sunt foarte siguri în ceea ce mă priveşte.

— Atunci de ce îşi asumă un risc cu tine?

— Pentru că l-am salvat pe băiat.

Ea dădu din cap. S-a lăsat liniştea. Părea obosită. M-am gândit că poate că nu a dormit deloc de când i-am cerut maşina la miezul nopții. Purta blugi şi o cămaşă bărbătească Oxford. Cămaşa era de un alb imaculat, frumos călcată. Primii doi nasturi erau deschişi. Purta pantofi sport pe picioarele goale. Căldură în camera fusese dată la maxim. Era un laptop pe birou, lângă telefon. Telefonul avea o consolă acoperită cu butoane de apelare rapidă. M-am uitat la număr şi l-am memorat. Laptopul era conectat printr-un adaptor complicat într-un port de date aflat la baza telefonului. Pe ecran se vedea un screensaver. Arăta scutul Departamentul de Justiție învârtindu-se de jur împrejur. De fiecare dată când ajungea la marginea ecranului sărea într-o nouă direcție, aleatorie, aşa cum se întâmplă la vechile jocuri video de tenis. Nu se auzea niciun sunet din direcția lui.

— L-ai văzut pe Quinn, până acum?

Am clătinat din cap.

— Ştii unde îşi desfăşoară activitatea?

Mi-am clătinat din nou capul.

— Nu am văzut nimic. Cu excepția faptului că documentele lor sunt codificate şi nu au flotă de distribuție suficient de mare pentru a mişca ceea ce par să mişte. Poate clienții îşi ridică marfa.

— Ar fi o nebunie, a spus ea. Nu le-ar arăta clienților baza lor de operațiuni. De fapt, ştiu deja că n-o fac. Aminteşte-ți că Beck s-a întâlnit cu distribuitorul din L.A. într-un garaj.

— Poate că se întâlnesc pe teren neutru. Pentru a încheia vânzările. Undeva în apropiere la nord-est.

Ea a dat din cap.

— Cum le-ai văzut documentele?

— Am fost în biroul lor, noaptea trecută. De aceea am vrut maşina.

S-a mutat la birou, s-a aşezat şi a atins touchpad-ul laptop. Screensaver-ul a dispărut. A apărut ultimul meu mail: *Ne vedem în 10 minute*. S-a dus la directorul de fişiere şterse şi a făcut clic pe un mesaj de la Powell, PM-ul care m-a vândut.

— Am verificat aceste nume pentru tine, a spus ea. Angel Doll a făcut opt ani la Leavenworth pentru agresiune sexuală. Trebuia să fie închis pe viață pentru viol şi omor, dar procurorii au dat-o-n bară. A fost tehnician de comunicații. A violat o femeie locotenent-colonel, lăsând-o să sângereze până a murit. Nu e un tip foarte simpatic.

— E un tip foarte mort, am spus.

Ea doar s-a uitat la mine.

— A verificat plăcuțele Maximei, am spus. Ne-am luptat. Mare greşeală. A fost prima victimă.

— L-ai ucis?

Am dat din cap.

— I-am rupt gâtul.

N-a spus nimic.

— A fost alegerea lui, am spus. Era pe punctul de a compromite misiunea.

Era palidă.

— Eşti bine?

Se uită în altă parte.

— Nu mă aşteptam la victime.

— S-ar putea să mai fie. Obişnuieşte-te cu ideea.

Ea s-a uitat la mine. A inspirat. A dat din cap.

— Bine, a spus ea.

Apoi s-a oprit.

— Îmi pare rău în legătură cu plăcuțele. A fost o greşeală.

— Ceva despre Paulie?

Ea a derulat în jos pe ecran.

— Doll a avut un prieten în Leavenworth numit Paul Masserella, un culturist, condamnat opt ani pentru atac asupra unui ofițer. Apărătorul său a pledat ca fiind furie indusă de steroizi. Am încercat să dea vina pe armată pentru că nu au monitorizat ce consuma Masserella.

— Aportul lui caloric este foarte vizibil acum.

— Crezi că este acelaşi Paulie?

— Trebuie să fie. Mi-a spus că nu-i plac ofițeri. L-am lovit în rinichi. Te-ar fi ucis pe tine sau pe Eliot. El nici măcar nu a observat.

— Ce crezi c-o să facă, legat de asta?

— Nu vreau să mă gândesc.

— Vrei să te întorci?

— Soția lui Beck ştie că nu sunt ceea ce par.

Se uită la mine.

— Cum?

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu ştie. Poate că doar vrea să fiu altcineva. Poate că încearcă să se convingă pe ea însăşi.

— Le-a spus?

— Nu încă. M-a văzut afară din casă, noaptea trecută.

— Nu te mai poți întoarce.

— Nu sunt un tip care renunță uşor.

— Dar nu eşti niciun tâmpit. Situația nu mai este sub control.

Am dat din cap.

— Decizia e a mea.

Ea clătină din cap.

— Este decizia noastră, de comun acord. Depinzi de ajutorul nostru.

— Trebuie s-o scoatem pe Teresa de acolo. Chiar trebuie, Duffy. Este o situație grea pentru ea acolo.

— Am putea trimite echipele SWAT să intervină. Acum că ai confirmat că este în viață.

— Nu ştim unde este acum.

— Ea este responsabilitatea mea.

— Şi Quinn este a mea.

N-a spus nimic.

— Nu poți trimite echipele SWAT. Operațiunea este neoficială. Să soliciți echipele SWAT este acelaşi lucru cu a cere să fii concediată.

— Sunt pregătită să fiu concediată, dacă se va ajunge la asta.

— Nu eşti doar tu, i-am spus. Alți şase băieți ar fi concediați o dată cu tine.

N-a mai spus nimic.

— Şi eu mă întorc oricum. Pentru că-l vreau pe Quinn. Cu tine, sau fără tine. Deci, te-ai putea la fel de bine folosi de mine.

— Ce ți-a făcut Quinn?

N-am spus nimic. A fost linişte pentru un moment lung.

— Ar vorbi doamna Beck cu noi? a întrebat ea.

— Nu vreau să o întreb. S-o întreb înseamnă să-i confirm suspiciunile. Nu pot fi sigur cum va reacționa.

— Ce vei face dacă te întorci?

— Voi fi promovat, am spus. Asta e soluția. Trebuie să-i iau slujba lui Duke. Atunci voi fi pe cea mai înaltă poziție în tabăra lui Beck. Apoi, voi obține un fel de conexiune

oficială cu tabăra lui Quinn. De asta am nevoie. Altminteri lucrez în întuneric.

— Avem nevoie de progrese, a spus ea. Avem nevoie de dovezi.

— Ştiu.

— Cum vei fi promovat?

— La fel cum promovează oricine.

Nu a răspuns la asta. Doar s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de fereastră ca să se uite afară. M-am uitat şi eu la ea. Lumina din spatele ei îi trecea prin cămaşă. Părul îi era pieptănat pe spate şi era lung până la gulerul cămăşii. Arăta ca o coafură de cinci sute de dolari pentru mine dar am presupus că la un salariu DEA, probabil, şi-o făcuse chiar ea. Sau poate că are o prietenă care o ajută. Mi-o imaginam în bucătăria cuiva, aşezată pe un scaun, în mijlocul podelei, cu un prosop vechi în jurul gâtului, interesată de felul în care arată, dar nu atât de interesată încât să dea o grămadă de bani într-un salon de coafură scump.

Fundul ei arăta spectaculos în blugi. Îi vedeam eticheta de pe spate: Talie 24. Lungime 32. Asta o făcea să fie cu doisprezece centimetri mai scundă decât mine, ceea ce eram pregătit să accept. Dar o talie cu treizeci de centimetri mai mică decât a mea era ridicol. Nu am aproape niciun pic grăsime corporală. Tot ce am acolo sunt tendoanele şi muşchii necesari, bine împachetaţi. Ceea ce înseamnă că avea aceleaşi lucruri, în miniatură. Când văd o talie ca asta tot ce vreau să fac este s-o cuprind cu mâinile şi să mă minunez de ea. Poate să-mi îngrop capul pe undeva, un pic mai sus. Nu puteam să spun ceea ce aş simţi acolo, până nu se întorcea cu faţa la mine. Dar am presupus că senzaţia ar fi tare plăcută.

— Cât de periculos este? a întrebat ea. Vreau o evaluare realistă.

— Nu ştiu. Prea multe variabile. Doamna Beck se bazează pe intuiţie, asta-i tot. Poate e vorba de dorinţele ei. Nu are dovezi. În ceea ce priveşte dovezile, cred că stau bine. Deci, chiar dacă doamna Beck vorbeşte cu cineva, totul depinde dacă ei decid să ia intuiţia unei femei în serios sau nu.

— Te-a văzut afară din casă. Asta e o dovadă solidă.

— O dovadă că ce? Că nu am somn?

— Acest tip, Doll, a fost ucis în timp ce tu nu erai încuiat.

— Vor presupune nu am putut trece de zid. Dar nu-l vor găsi pe Doll. N-au cum. Nu în timp util.

— De ce au mutat-o pe Teresa?

— Din precauţie.

— Situaţia a scăpat de sub control acum, a spus din nou.

Am ridicat din umeri, chiar dacă ea nu a putut vedea gestul.

— Acest gen de situaţie este întotdeauna scăpată de sub control. Este normal. Nimic nu merge întotdeauna aşa cum ne aşteptam să meargă. Toate planurile se năruie, imediat după primul foc.

A tăcut. S-a întors cu faţa la mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

M-am oprit pentru o secundă. Lumina era încă în spatele ei. Tare plăcut, într-adevăr.

— Am de gând să trag un pui de somn, am spus.

— Cât timp mai ai?

M-am uitat la ceas.

— Aproximativ trei ore.

— Eşti obosit?

Am dat din cap.

— Am fost treaz toată noaptea, înotând, cea mai mare parte din ea.

— Ai înotat pe lângă zid? a spus ea. Poate că eşti un tâmpit, totuşi.

— Tu eşti obosită?

— Foarte. Lucrez din greu de câteva săptămâni.

— Atunci trage un pui de somn cu mine.

— Nu mi se pare corect. Teresa este în pericol, undeva.

— Oricum nu pot pleca nicăieri, i-am spus. Nu până când doamna Beck nu este gata.

S-a oprit pentru un moment.

— E doar un singur pat.

— Nu este o problemă prea mare. Eşti subțire. Nu ocupi prea mult loc.

— Nu e bine, a spus ea.

— Nu trebuie să intram în pat. Putem să stăm deasupra.

— Unul lângă celălalt?

— Complet îmbrăcați. Nici măcar n-o să mă descalț.

N-a spus nimic.

— Nu e ilegal.

— Poate că este, a spus ea. Unele state au legi ciudate. Maine ar putea fi unul dintre ele.

— Sunt alte legi din Maine care mă îngrijorează.

— Nu acum.

I-am zâmbit. Apoi am căscat. M-am aşezat pe pat şi m-am întins pe spate. M-am întors pe o parte, dincolo de mijlocul patului, cu brațele sub cap. Am închis ochii. O simțeam stând în picioare, lângă pat. Apoi s-a întins lângă mine. S-a fâțâit un pic. Apoi a rămas nemişcată. Dar era tensionată. Simțeam asta. Se transmiteau prin arcurile saltelei, mici freamăte de înaltă frecvență.

— Nu intra în panică, am spus. Sunt mult prea obosit.

Dar, de fapt, nu eram. Problema a început atunci când s-a mutat uşor şi mi-a atins fundul cu al ei. A fost o atingere foarte slabă, dar ar fi putut la fel de bine să mă fi conectat la curent. Am deschis ochii şi m-am uitat la perete, încercând să-mi dau seama dacă dormea şi s-a mutat involuntar sau dacă a făcut-o intenționat. Am petrecut câteva minute gândindu-mă la asta. Presupun că pericolul de moarte este un afrodisiac puternic, pentru că m-am pomenit înclinând să fiu optimist. Totuşi nu eram sigur cum să răspund. Care era mişcarea corectă? Am decis să mă deplasez un singur centimetru şi să accentuez atingerea. M-am gândit că aş arunca mingea înapoi în curtea ei. Acum, putea să se chinuie ea cu interpretarea mişcării.

Nimic nu s-a întâmplat pentru un minut. Eram gata să mă dezamăgesc, când s-a mutat din nou. Acum, atingerea era al naibii de accentuată. Dacă n-aş cântări o sută zece kilograme ar fi putut să mă împingă peste cuvertura lucioasă. Eram destul de sigur că îi simt capsele de pe buzunare din spate. Era rândul meu. Am încropit un fel de sunet somnoros şi m-am rostogolit, aşa încât stăteam ca şi cum am fi două linguri, iar brațul meu îi atingea accidental umărul. Părul ei era în fața mea. Era moale şi mirosea a vară. Bumbacul cămăşii ei era scrobit. Mergea în jos, spre talie, apoi denimul blugilor se năpustea înapoi peste şolduri. Am mijit ochii în jos. Îşi scosese pantofii. I-am văzut tălpile. Zece degete mici, aliniate.

Apoi, a scos şi ea un sunet somnoros. Eram destul de sigur că a fost unul fals. S-a dat mai înapoi şi s-a întors pe jumătate, până când a ajuns să fie strâns înghesuită în mine, de sus în jos. I-am pus mâna pe antebrațul. Apoi, l-am mutat în jos până când a căzut de pe cotul ei şi a ajuns să i se odihnească pe talie. Vârful degetului meu era sub betelia blugilor. A mai făcut un alt sunet. Aproape cu siguranță un fals. Mi-am ținut respirația. Fundul ei era strâns între picioarele mele. Inima îmi bubuia. Capul mi se învârtea. N-aveam cum să rezist. Nu era posibil. Acesta era unul dintre acele momente nebuneşti, guvernate de hormoni, pentru care ai fi riscat opt ani la Leavenworth. Mi-am ridicat mâna în sus, până am ajuns să-i cuprind sânul. După aceea, lucrurile au scăpat de sub control.

Era una dintre acele femei care este cu mult mai atractivă goală decât îmbrăcată. Nu toate femeile sunt, dar ea era. Avea un corp incredibil. Nu era bronzată, dar pielea ei nu era palidă. Era la fel de moale ca mătasea, dar nu la fel de translucidă. Era foarte slabă, dar nu îi vedeam oasele. Era înaltă şi era subțire. Era făcută pentru acel gen de costume

de baie care sunt făcute doar din şnururi. Avea sânii mici şi fermi, de o formă perfectă. Gâtul ei era lung şi subțire. Avea urechi şi glezne şi genunchi şi umeri perfecți. Avea un mic gol la baza gâtului. Era puțin umed.

Era puternică, de asemenea. Probabil aveam şaizeci de kilograme în plus, dar m-a epuizat. Era tânără, cred. Avea, poate, cu zece ani mai puțin. M-a lăsat vlăguit, ceea ce a făcut-o să zâmbească. Avea un zâmbet cuceritor.

— Îți aminteşti camera de hotel din Boston? i-am spus. Felul în care stăteai pe scaun? Te-am vrut chiar de atunci.

— Doar stăteam pe un scaun. Nu stăteam într-un anume fel.

— Nu te amăgi.

— Îți aminteşti de Freedom Trail? a spus ea. Când mi-ai povestit despre tija lungă penetrantă? Te-am vrut chiar atunci.

I-am zâmbit.

— A fost parte a unui contract de apărare de miliarde de dolari, am spus. Deci, mă bucur că eu, ca un cetățean simplu, am beneficiat de ea.

— Dacă Eliot nu ar fi fost cu mine, aş fi făcut-o chiar acolo, în parc.

— Era o femeie care hrănea păsările.

— Puteam să mergem în spatele unui tufiş.

— Paul Revere ne-ar fi văzut, am spus.

— Călărise toată noaptea.

— Eu nu sunt Paul Revere.

A zâmbit din nou. Am simțit-o cum se înghesuie în mine.

— Nu mai poți, bătrâne? a întrebat ea.

— Nu am spus asta.

— Pericolul este un afrodisiac, nu-i aşa?

— Cred că este.

— Deci recunoşti că eşti în pericol?

— Sunt în pericol de a avea un atac de cord.

— Chiar nu ar trebui să te întorci, a spus ea.

— Sunt în pericol de a nu avea de ales.

S-a ridicat în capul oaselor pe pat. Gravitația n-a avut niciun efect asupra perfecțiunii ei.

— Vorbesc serios, Reacher.

I-am zâmbit.

— Voi fi bine. Două sau trei zile. O găsesc pe Teresa şi pe Quinn şi apoi ies.

— Numai dacă te las eu.

Am dat din cap.

— Cele două gărzi de corp, am spus.

Ea a dat din cap, la rândul său.

— De aceea ai nevoie de mine. Nu face pe eroul. Cu mine sau fără mine, pe naiba. Îi eliberăm pe acei tipi şi tu eşti un om mort, un telefon mai târziu.

— Unde sunt acum?

— În primul motel, în Massachusetts. Unde am discutat planurile. Cei din Toyota şi din maşina colegiului sunt călare pe ei.

— Din greu, sper.

— Foarte.

— Sunt la ore distanță, am spus.

— Pe drum, a răspuns. Nu prin telefon.

— O vrei pe Teresa înapoi?

— Da. Dar eu sunt la conducere.

— Eşti obsedată de control.

— Nu vreau ca nimic rău să ți se întâmple, asta e tot.

— Nimic rău nu mi se-ntâmplă vreodată.

S-a aplecat şi a trecut degetele peste cicatricile de pe corpul meu. Piept, stomac, braţe, umeri, frunte.

— Ai o mulțime de daune pentru un tip căruia nimic rău nu i se întâmplă vreodată.

— Sunt neîndemânatic, am spus. Cad des.

S-a ridicat şi s-a dus la baie, goală, grațioasă, complet inconştientă de atuurile ei.

— Grăbeşte-te înapoi, am strigat.

Dar nu s-a grăbit înapoi. A stat în baie o lungă perioadă de timp şi când a venit din nou purta un halat. Fața îi era schimbată. Părea un pic ciudată. Un pic tristă.

— Nu ar fi trebuit să facem asta, a spus ea.

— De ce nu?

— A fost neprofesionist.

S-a uitat direct la mine. Am dat din cap. M-am gândit că a fost un pic neprofesional.

— Dar a fost amuzant, am spus.

— Nu trebuia s-o facem.

— Suntem adulți. Trăim într-o țară liberă.

— A fost o chestie de instinct. Pentru că suntem stresați şi tensionați.

— Nu-i nimic în neregulă cu asta.

— Va complica lucrurile, a spus.

Am clătinat din cap.

— Nu, dacă noi nu vrem asta, am spus. Nu înseamnă că trebuie să ne căsătorim sau altceva. Nu ne datorăm nimic din cauza asta.

— Îmi doresc să n-o fi făcut.

— Mă bucur că am făcut-o. Când simți că un lucru este bun, trebuie să-l faci.

— Asta este filosofia ta?

M-am uitat într-o parte.

— Este experiența. Am spus odată *nu* atunci când am vrut să spun *da* şi încă regret.

Şi-a strâns halatul în jurul ei.

— M-am simțit bine, a spus.

— Şi eu.

— Dar trebuie să trecem peste. Ce-a fost a fost, nimic mai mult, bine?

— Bine, am spus.

— Şi trebuie să te gândeşti profund dacă te întorci acolo.

— Bine, am spus din nou.

M-am întins pe pat şi m-am gândit cum este să spui nu atunci când ai fi vrut să spui *da*. Pe ansamblu să spun *da* a fost mai bine şi nu am avut niciun regret. Duffy era tăcută. Parcă aşteptam să se întâmple ceva. Am făcut un duş lung, fierbinte şi m-am îmbrăcat în baie. Terminasem cu discuțiile. Nu mai era nimic de spus. Amândoi ştiam că am de gând să mă întorc. Mi-a plăcut faptul că ea nu a încercat cu adevărat să mă oprească. Mi-a plăcut faptul că eram amândoi persoane practice. Tocmai îmi legam şireturile când laptop-ul ei a făcut un ping, ca un clopot înăbuşit. Ca un cuptor cu microunde, atunci când mâncarea este gata. Am ieşit din baie şi ea era aşezată în fața calculatorului verificând emailurile.

— Mesaj de la biroul meu, a spus. Înregistrările arată unsprezece foşti polițişti dubioşi care se numesc Duke. Am lansat căutarea ieri. Câți ani are?

— Patruzeci, probabil.

S-a uitat prin lista ei.

— Din Sud? Nord?

— Nu din Sud, am spus.

— Au mai rămas doar trei.

— Doamna Beck a spus că ar fi fost agent federal.

Ea a căutat ceva mai mult.

— John Chapman Duke, a spus ea. El e singurul care ajuns agent federal după aceea. A început în Minneapolis ca agent de circulație şi apoi ca detectiv. Obiectul a trei

anchete de la Interne. Rezultate neconcludente. Apoi ni s-a alăturat.

— La DEA? Serios?

— Nu, m-am referit guvernul federal, a spus ea. S-a dus la Departamentul Trezoreriei.

— Ca ce?

— Nu scrie. Dar a fost trimis în judecată după trei ani. Ceva legat de corupție. Plus suspiciune de implicare în mai multe infracțiuni, fără dovezi solide. Oricum a mers la închisoare pentru patru ani.

— Descriere?

— Alb, de statura ta. Fotografia îl face să arate mai urât, totuşi.

— El e, am spus.

A citit şi restul raportului.

— Ai grijă. Pare a fi un tip dificil.

— Nu-ți face griji.

M-am gândit s-o sărut de la revedere. Dar nu am făcut-o. Mi-am imaginat că n-ar vrea s-o fac. M-am întors la Cadillac.

M-am întors din nou în cafenea şi pe când terminam a doua ceaşcă Elizabeth Beck a apărut. Nu părea să fi cumpărat ceva. Nicio sacoşă, niciun sac de haine țipător. Am presupus că, de fapt, nici n-a intrat în vreun magazin. A pierdut patru ore pentru a-i permite tipului de la guvern să facă ceea ce trebuie să facă. I-am făcut cu mâna. M-a ignorat şi s-a îndreptat direct spre tejghea. A cumpărat o cafea mare cu lapte şi a adus-o la masa mea. Mă decisesem ce îi voi spune.

— Nu lucrez pentru guvern.

— Atunci sunt dezamăgită, a spus ea, pentru a treia oară.

— Cum aş putea lucra? Am ucis un polițist, aminteşte-ți.

— Da.

— Oameni guvernului nu fac chestii de genul asta.

— Ba ar putea. Din greşeală.

— Dar ei nu fug după aceea. Ar rămâne pe loc şi ar înfrunta consecințele.

A tăcut şi a rămas aşa pentru o lungă perioadă de timp. Şi-a băut încet cafeaua.

— Am fost acolo, de opt, zece ori, a spus ea. La colegiu, vreau să spun. Organizează evenimente pentru familiile elevilor, din când în când. Încerc să fiu acolo la început şi la sfârşitul fiecărui semestru. Într-o vară, chiar am închiriat un camion mic de transport şi l-am ajutat să-şi mute lucrurile.

— Şi?

— Este o şcoală mică. Dar chiar şi aşa, în prima zi a semestrului devine foarte aglomerat. O mulțime de părinți, o mulțime de studenți, SUV-uri, autoturisme, autoutilitare, trafic intens. În zilele cu evenimentele familiale este chiar mai rău. Şi ştii ce?

— Ce?

— Nu am văzut niciodată un polițist local acolo. Nici măcar o singură dată. Cu atât mai puțin un detectiv în civil.

M-am uitat pe fereastră.

— Doar o coincidență, presupun. O marți dimineață obişnuită, în aprilie, la începutul zilei, nimic nu se întâmplă şi un detectiv care stă chiar lângă poartă, fără vreun motiv evident.

— Ce vrei să spui?

— Că ai fost teribil de ghinionist. Adică, care erau şansele să se întâmple asta?

— Nu lucrez pentru guvern.

— Ai făcut duş. Ți-ai spălat părul.

— Crezi?

— Se vede şi pot să miros. Săpun ieftin, şampon ieftin.

— M-am dus la o saună.

— Nu aveai niciun ban. Ți-am dat douăzeci de dolari. Ai cumpărat cel puțin două ceşti de cafea. Asta înseamnă că ți-au rămas cel mult paisprezece de dolari.

— Era o saună ieftină.

— Trebuie să fi fost.

— Sunt doar un tip obişnuit.

— Lucru care mă dezamăgeşte.

— Vorbeşti de parcă vrei ca soțul tău să fie prins.

— Chiar vreau.

— Ar merge la închisoare.

— Trăieşte deja într-o închisoare. Şi o merită. Dar, ar fi mai liber într-o închisoare reală decât unde este acum. Şi nu ar sta acolo pentru totdeauna.

— Ai putea să suni tu pe cineva. Nu trebuie să-i aştepți pe ei să vină la tine.

Ea clătină din cap.

— Asta ar fi sinucidere. Pentru mine şi Richard.

— La fel cum ar fi dacă ai vorbi aşa despre mine în fața altcuiva. Adu-ți aminte că nu m-aş lăsa uşor. Ar exista răniți. Tu şi Richard, poate.

Ea a zâmbit.

— Negociezi cu mine din nou?

— Te avertizez din nou, i-am spus

Ea a dat din cap.

— Ştiu să-mi țin gura, a spus ea apoi mi-a dovedit-o, ne mai scoțând un cuvânt. Am terminat cafeaua în linişte şi am mers înapoi la maşină. Nu am vorbit. Am condus-o acasă, nesigur dacă transport o bomba cu ceas sau am întors spatele singurului ajutor din interior la care aş fi ajuns vreodată.

Paulie aştepta în spatele porții. Probabil că se uita pe fereastră şi a ieşit de îndată ce a văzut maşina în depărtare. Am încetinit şi am oprit iar el m-a privit. Apoi s-a uitat la Elizabeth Beck.

— Dă-mi pager-ul, am spus.

— Nu pot.

— Fă-o.

Paulie a desfăcut lanțul şi a împins poarta. Elizabeth şi-a deschis geanta şi mi-a dat pager-ul. Am înaintat încă puțin şi am coborât fereastra. Eram în dreptul lui Paulie.

— Fii atent la asta, am spus.

Am aruncat pager-ul în fața maşinii. A fost o aruncare stângace. Slabă şi lipsită de finețe. Dar şi-a făcut treaba. Dreptunghiul mic, de plastic negru s-a curbat în sus, în aer, şi a aterizat exact în centrul aleii, la douăzeci de metri în fața maşinii. Paulie i-a urmărit traiectoria şi apoi a înghețat atunci când şi-a dat seama ce era.

— Hei.

El a pornit după pager. Eu am pornit după el. Am accelerat puternic, anvelopele au urlat şi maşina a țâşnit înainte. I-am țintit genunchiul stâng cu colțul din dreapta al barei de protecție. Am foarte aproape. Dar el a fost incredibil de rapid. A înşfăcat pager-ul de pe asfalt şi s-a retras rapid, aşa că l-am ratat la un centimetru. Maşina a trecut glonț pe lângă el. Nu am încetinit. Doar am accelerat mai departe în timp ce îl priveam în oglindă, stând în urma mea, cu ochii după mine, fumul albastru al cauciucurilor împrăştiindu-se peste tot în jurul lui. Am fost foarte dezamăgit. Dacă trebuia să mă lupt cu un tip care mă depăşea cu nouăzeci de kilograme aş fi fost mult mai fericit dacă el ar fi fost schilodit, mai întâi. Sau, cel puțin, dacă el nu ar fi fost atât de al naibii de rapid.

M-am oprit pe aleea circulară şi am lăsat-o pe Elizabeth Beck la uşa din față. Apoi am îndreptat maşina spre bucătărie când Zachary Beck şi John Chapman Duke au venit să mă caute. Mergeau rapid şi erau agitați. Păreau tensionați şi supărați. Am crezut că au de gând să-mi facă scandal pentru Paulie. N-a fost aşa.

— Angel Doll lipseşte, a spus Beck.

Am rămas nemişcat. Vântul sufla din largul oceanului. Mareea se retrăsese, iar

valurile era la fel de mari şi zgomotoase ca în prima seară. Pulverizau stropi fini în aer.

— A vorbit cu tine ultimul, a spus Beck. Apoi a încuiat, a plecat şi nu a mai fost văzut de atunci.

— Ce-a vrut de la tine? a întrebat Duke.

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Ai stat acolo cinci minute.

Am dat din cap.

— M-a dus în biroul depozitului.

— Şi?

— Şi nimic. Se pregătea să spună ceva, dar i-a sunat telefonul mobil.

— Cine l-a sunat?

Am ridicat din umeri.

— De unde să ştiu? Era ceva urgent. A vorbit la telefon toate cele cinci minute. Îmi irosea timpul meu, cât şi pe al vostru, aşa că n-am mai stat şi am ieşit afară.

— Despre ce vorbea?

— N-am ascultat. Nu e politicos.

— Ai auzit vreun nume? a întrebat Beck.

M-am întors la el. Am clătinat din cap.

— Niciun nume. Dar se cunoşteau. Mi-a fost clar. Doll mai mult a ascultat. Cred că primea instrucțiuni despre ceva.

— Despre ce?

— Habar n-am.

— Ceva urgent?

— Cred că da. Uitase complet de mine. Şi nu a încercat să mă oprească atunci când am plecat.

— Asta e tot ce ştii?

— Am presupus că era un fel de plan. Instrucțiuni pentru ziua următoare, probabil.

— Adică astăzi?

Am ridicat din umeri din nou.

— Doar presupun. A fost o discuție unilaterală.

— Minunat, a spus Duke. Eşti de un real ajutor, ştii asta?

Beck s-a uitat la ocean.

— Deci, el avut un apel urgent pe mobil, apoi a încuiat şi a plecat. Asta e tot ce ne poți spune?

— Nu l-am văzut închizând. Şi nu l-am văzut plecând. Încă vorbea la telefon când am ieşit.

— Sigur a încuiat, a spus Beck. Şi, sigur a plecat. Totul a fost perfect normal în dimineața asta.

N-am spus nimic. Beck s-a întors la nouăzeci de grade, spre est. Vântul sufla dinspre mare şi îi lipea hainele de corp. Pantalonii îi fluturau ca nişte steaguri. Şi-a mişcat picioarele, frecând tălpile pantofilor de pietriş, ca şi cum încerca să se încălzească.

— Nu avem nevoie de asta acum, a spus el. Chiar nu avem nevoie. Vom avem un week-end complicat.

N-am mai spus nimic. S-au întors simultan şi s-au îndreptat spre casă, lăsându-mă singur.

Eram obosit, dar n-aveam de gând să mă odihnesc. Era forfotă în casă şi rutina pe care o remarcasem în cele două nopți precedente dispăruse. Nu era mâncare în bucătărie. N-aveam niciun fel de cină. Bucătăreasa nu era acolo. Am auzit oameni deplasându-se pe hol. Duke a intrat în bucătărie, a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe uşa din spate. Ducea o geantă de sport Nike, albastră. L-am urmărit afară şi l-am privit, ascuns de colțul casei, cum intră în al doilea garaj. Cinci minute mai târziu, a scos cu spatele Lincoln-ul negru şi s-a îndepărtat. Schimbase plăcuțele. Când am văzut-o ultima oară, la miezul nopții, avea plăcuțe de Maine, cu şase cifre. Acum avea un număr din

New York, cu şapte cifre. M-am întors înăuntru şi m-am uitat după cafea. Am găsit cafetiera, dar nu am găsit filtrele de hârtie. Aşa că mi-am pus un pahar de apă. Băusem jumătate de pahar când a intrat Beck. Ducea, de asemenea, un sac sport. Modul în care atârna şi zgomotul pe care l-a făcut atunci când l-a aruncat lângă piciorul meu, mi-a spus că era plin cu metal. Arme, probabil două.

— Iei Cadillac-ul, a spus el. Chiar acum. Ne vedem în față.

A scos cheile din buzunar şi le-a aruncat pe masă, în fața mea. Apoi, s-a aplecat, a deschis geanta şi a scos două numere de înmatriculare din New York, împreună cu o şurubelniță. Mi le-a dat.

— Mai întâi pune astea.

Am văzut şi armele. Două Heckler & Koch MP5K, scurte şi negre, cu mânere mari, turnate. Futuriste, ca o recuzită de film.

— Unde mergem?

— După Duke, până la Hartford, Connecticut, a spus el. Avem nişte afaceri acolo, îți aminteşti?

A tras fermoarul, a ridicat geanta şi a dus-o înapoi în hol. Am rămas nemişcat, o secundă. Apoi mi-am ridicat paharul de apă şi am toastat către peretele gol din fața mea.

— În cinstea războaielor sângeroase şi a bolilor înfiorătoare.

CAPITOLUL 7

Am lăsat restul de apă în bucătărie şi m-am dus la garaj. Amurgul se vedea la orizont, la o sută de kilometri, spre est. Vântul sufla cu putere şi valurile se spărgeau de țărm. M-am oprit şi am luat-o spre aleea circulară. Nu era nimeni acolo sau prin preajmă. Aşa că m-am îndreptat, ferit, spre peretele curții. Am scos pachetul pe care îl ascunsesem acolo, am pus plăcuțele false şi şurubelnița pe stâncă şi am desfăcut ambele arme. Am băgat Glock-ul lui Duffy în buzunarul drept al hainei. PSM-ul lui Doll în stânga. Am pus încărcătoarele de rezervă ale Glock-ului în şosete. Am împăturit cârpa, am luat plăcuțele şi şurubelnița, apoi am revenit la intrarea în curte.

Mecanicul era ocupat în cel de-al treilea garaj. Cel gol. Ținea uşile larg deschise şi ungea balamalele. Spațiul din spatele lui era chiar mai curat decât atunci când îl văzusem în noapte. Era imaculat. Podeaua fusese spălată cu furtunul. Erau încă pete umede pe jos. Am dat din cap şi mi-a răspuns la fel. Am deschis garajul din stânga. M-am lăsat pe vine, am deşurubat plăcuța de Maine de pe capacul portbagajului şi am înlocuit-o cu numărul de New York. Am făcut acelaşi lucru în față. Am lăsat plăcuțele vechi şi şurubelnița pe podea, am intrat în maşină şi am pornit-o. Am ieşit cu spatele şi m-am îndreptat spre aleea circulară. Mecanicul s-a uitat lung în timp ce plecam.

Beck aştepta în față. Şi-a deschis singur uşa din spate şi a lăsat geanta sport pe bancheta din spate. Armele se auzeau zăngănind în interiorul ei. Apoi a închis uşa din spate şi a venit în față, lângă mine.

— Dă-i drumul, a spus el. O iei pe I-95, sud, către Boston.

— Trebuie să alimentăm.

— Bine, în primul benzinărie pe care o vezi.

Paulie aştepta la poarta. Fața îi era schimonosită de furie. Era o problemă pasageră pentru mine. Se uita urât. Şi-a întors capul de la stânga la dreapta, ținându-şi ochii pe mine tot timpul cât a deschis poarta. L-am ignorat şi am ieşit. N-am privit înapoi. Mi l-

am scos din minte de îndată ce nu l-am mai văzut.

Drumul de coastă era gol. Am ieşit pe autostradă la douăsprezece minute după ce am părăsit casa. Mă obişnuisem cu felul în care se conducea Cadillac-ul. Era o maşină bună. Plăcută şi liniştită. Dar consuma enorm. Acul aproape ajunsese la limita minimă. După câte îmi aminteam prima oprire era cea de la sud de Kennebunk. Locul unde m-am întâlnit cu Duffy şi Eliot, în drumul spre New London. Am ajuns acolo în cincisprezece minute. Locurile îmi era familiare. Am trecut pe lângă parcarea unde intrasem în remorca camionului şi m-am îndreptat spre pompe. Beck era tăcut. Am ieşit şi am umplut rezervorul. Mi-a luat ceva timp. Şaptezeci de litri. În timp ce înşurubam buşonul rezervorului, Beck a lăsat fereastra în jos şi mi-a dat un teanc de bani.

— Întotdeauna să plăteşti benzina cu bani gheață, a spus el. E mai sigur aşa.

Am păstrat restul, adică un pic mai mult de cincisprezece dolari. M-am gândit că îi merit. Nu fusesem plătit încă. M-am reîntors pe şosea şi am pornit la drum. Eram obosit. Nimic nu e mai rău decât să parcurgi kilometri întregi de autostradă atunci când eşti obosit. Beck stătea tăcut lângă mine. La început am crezut că era doar ursuz. Sau timid, sau inhibat. Apoi mi-am dat seama că era nervos. Am presupus că era încrezător cu lupta care va urma. Eu eram. Mai ales că ştiam sigur că nu vom găsi pe nimeni cu care să ne luptăm.

— Ce face Richard? l-am întrebat.

— E bine. Are un caracter puternic. Este un băiat bun.

— Serios? am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

Trebuia să-l fac să vorbească ca să mă țină treaz.

— Este un copil credincios. E tot ce-şi poate dori un tată.

Apoi a tăcut din nou, iar eu m-am forțat să rămân treaz. Zece kilometri, cincisprezece.

— Ai avut vreodată de a face cu dealerii independenți de droguri? m-a întrebat.

— Nu.

— Au ceva aparte.

N-a mai spus nimic timp de treizeci de kilometri. Apoi, a reluat, ca şi cum şi-a petrecut tot timpul clarificându-şi gândurile.

— Sunt complet obsedați de modă.

— Da? ca şi cum aş fi fost interesat.

Nu eram, dar voiam să vorbească.

— Desigur, drogurile de laborator sunt legate de modă. Şi clienții lor sunt la fel de răi ca ei. Eu nici nu pot ține socoteala lucrurilor pe care ei le vând. Câte un produs cu nume ciudat în fiecare săptămână.

— Ce este un drog de laborator? l-am întrebat.

— Evident, un drog care se face într-un laborator. Ştii, ceva fabricat, ceva chimic. Nu este la fel ca cel care creşte în mod natural în pământ.

— Ca marijuana.

— Sau heroina. Sau cocaina. Acestea sunt produse naturale. Organice. Sunt rafinate, evident, dar nu sunt create într-un laborator.

N-am spus nimic. Doar m-am forțat să țin ochii deschişi. În maşină era prea cald. Ai nevoie de aer rece, atunci când eşti obosit. Mi-am muşcat buza de jos pentru a rămâne treaz.

— Moda domină tot ceea ce fac, a spus el. Fiecare lucru. Pantofii, de exemplu. Pe tipii pe care îi căutăm în seara asta, de fiecare dată când i-am văzut aveau pantofi diferiți.

— Ce, cum ar fi pantofii de sport?

— Da, ca şi cum ei ar fi baschetbalişti. O dată aveau Reebok de două sute de dolari, noi-nouți. Data viitoare când i-am văzut, Reebok-ii erau complet demodați şi purtau Nike sau ceva similar... Air în sus, Air în jos. Apoi brusc bocanci Caterpillar sau Timberland. Piele, apoi Gore-Tex, apoi piele din nou. Negrii, apoi galbeni ca hainele de muncitori. Întotdeauna cu şireturile desfăcute. Apoi s-au întors la pantofii sport din nou, doar că de data asta Adidas, cu dungile alea mici. Două, trei sute de dolari perechea.

Nejustificat. E o nebunie.

N-am spus nimic. Doar am condus, cu pleoapele larg deschise şi globii oculari dureroşi.

— Ştii de ce? a spus. Din cauza banilor. Au atât de mulți bani că nu ştiu ce să facă cu ei. Gecile, de exemplu. Ai văzut gecile pe care le poartă? O săptămână trebuie să fie North Face, strălucitoare şi pufoase, pline de pene de gâscă, nu contează dacă e iarnă sau vară, deoarece aceşti tipi ies doar pe timp de noapte. Săptămâna viitoare, materialul strălucitor este istorie. North Face este încă OK, dar acum materialul trebuie să fie din microfibră. Apoi poartă jachete clasice, de colegiu, din lână, cu mâneci din piele. Două, trei sute de dolari bucata. Fiecare stil durează aproximativ o săptămână.

— Nebunie, am răspuns, ca să spun ceva.

— Este din cauza banilor, a spus el din nou. Nu mai ştiu ce să facă cu ei, astfel încât schimbă de dragul schimbării. Totul e viciat. Armele, de asemenea. Tipii ăştia de care vorbim, preferă Heckler & Koch MP5K. Acum au Uzi, după cum ne-ai povestit. Înțelegi ce vreau să spun? Pentru tipii ăştia, chiar şi armele sunt articole de modă, la fel ca pantofii lor, sau ca gecile lor. Sau ca produsele pe care le vând, ceea ce întregeşte cercul. Preferințele lor se schimba tot timpul, în fiecare domeniu. Chiar şi la maşini. În principiu le plac cele japoneze, pentru că asta este moda pe Coasta de Vest. Dar o săptămâna este Toyota, săptămâna viitoare e Honda. Apoi e Nissan. Nissan-ul Maxima a fost la mare căutare cu doi, trei ani în urmă. Ca cea pe care ai furat-o tu. Apoi a fost Lexus-ul. Sunt maniaci. Ceasurile, de asemenea. Poartă Swatch, apoi poartă Rolex. Nu văd nicio diferență între ele. Nebunie totală. Desigur, lucrând în piață, ca furnizor, nu mă plâng. Ceea ce îmi propun este degradarea pieței, dar uneori e prea rapidă. E greu să ții pasul.

— Deci, eşti în piață?

— Ce-ai crezut? mi-a spus. Că sunt contabil?

— Am crezut că imporți covoare.

— Aşa este. Import o mulțime de covoare.

— OK.

— Dar este o acoperire, a spus. Apoi a râs. Nu crezi că trebuie să-mi iau măsuri de precauție, când vând pantofi de sport unor oameni de genul asta?

A continuat să râdă. Dar îi simțeam tensiunea nervoasă. Am condus mai departe. El s-a calmat. A privit prin geamul lateral, a privit prin parbriz. Apoi a început să vorbească din nou, mai degrabă pentru el, decât pentru mine.

— Ai purtat vreodată pantofi sport? m-a întrebat el.

— Nu.

— Caut pe cineva să-mi explice. E vreo diferență rațională între un Reebok şi un Nike?

— Nu ştiu.

— Vreau să spun, probabil sunt făcuți în aceeaşi fabrică. În Vietnam, undeva. Sunt, probabil, aceeaşi pantofi dar cu logo diferit.

— Probabil. Chiar nu ştiu. N-am fost niciodată sportiv. N-am purtat niciodată acest gen de încălțăminte.

— Dar există o diferență între Toyota şi Honda?

— N-am de unde să ştiu.

— De ce nu ştii?

— Pentru că nu am avut niciodată un VPP.

— Ce este un VPP?

— Un vehicul proprietate personală, am spus. Aşa denumeşte armata o Toyota sau o Honda. Sau un Nissan, sau un Lexus.

— Atunci, tu ce ştii?

— Ştiu diferența dintre un Swatch şi un Rolex.

— Păi, care este diferența?

— Nu este niciuna. Amândouă indică timpul.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ştiu diferența dintre un Uzi şi un Heckler & Koch.

S-a întors spre mine.

— Bine. Excelent. Explică-mi. De ce tipii ăştia ar abandona Heckler & Koch în favoarea Uzi?

Cadillac-ul torcea în continuare. Am ridicat din umeri. Mă luptam cu un căscat. Era un nonsens, bineînțeles. Băieții din Hartford nu abandonaseră MP5K în favoarea Uzi. Nu în realitate. Eliot şi Duffy nu ştiuseră de preferința celor din Hartford legată de un anume model de armă şi nu au fost conştienți de faptul că Beck ştia totul despre cei din Hartford, asta a fost, aşa că le-au dat Uzi băieților, pentru că, probabil, fuseseră cel mai la îndemână.

Dar, teoretic, era o întrebare foarte bună. O Uzi este o armă bună. Un pic cam grea, poate. Nu are cea mai bună cadență de tragere din lume, ceea ce contează pentru unele persoane. Țeava nu are multe ghinturi, ceea ce compromite un pic precizia. Pe de altă parte, este foarte fiabilă, foarte simplă, testată în timp, şi are un încărcător de patruzeci de gloanțe. O armă bună. Dar orice armă derivată din Heckler & Koch MP5 este o armă mai bună. Trage cu aceeaşi muniție, mai repede şi mai puternic. Este foarte, foarte precisă. La fel de precisă ca o puşcă bună, în mâini pricepute. Foarte fiabilă. Construită mai bine. Un design deosebit din anii 1970 împotriva un design deosebit din anii 1950. Deşi nu este posesoarea adevărului absolut în toate domeniile, în ceea ce priveşte armamentul, pentru armată ceea ce este modern, este mai bine, de fiecare dată.

— Nu există niciun motiv, am spus. Nu are niciun sens pentru mine.

— Exact. Este vorba despre modă. Este un capriciu. Este un moft.

Telefonul său mobil a sunat. L-a scos din buzunar şi a răspuns, spunându-i numele, scurt şi apăsat. Şi un pic nervos. *Beck*. A sunat ca o tuse. A ascultat destul de mult. I-a cerut celui cu care vorbea să repete o adresă şi cum se ajungea acolo, apoi a închis telefonul şi l-a pus înapoi în buzunar.

— Era Duke, a spus el. A dat câteva telefoane. Băieții noştri nu sunt nicăieri în Hartford. Dar ar trebui să aibă un loc la țară, la sud-est. Duke crede că s-au ascuns acolo. Deci, acolo vom merge.

— Ce vom face când ajungem acolo?

— Nimic spectaculos, a spus Beck. Nu trebuie să facem mare tevatură. Nimic prea plăcut, dar nimic deosebit. Într-o situație ca asta, prefer să-i secerăm şi gata. Trebuie să dau impresie de inevitabilitate, ştii? Cu alte cuvinte, dacă te pui cu mine, atunci pedeapsa este cu siguranță rapidă şi inevitabilă, dar nu-mi face plăcere.

— Dar o să-ți pierzi clienți, în acest fel.

— Pot să-i înlocuiesc. Sunt alții care aşteaptă să preia. Asta e, cu adevărat, un mare lucru în această afacere. Oferta şi cererea este orientată în favoarea cererii.

— Ai de gând să faci asta singur?

A clătinat din cap.

— Te am pe tine şi pe Duke.

— Pe mine? Credeam că eu doar conduc.

— Deja ai curățat doi dintre ei. Câțiva în plus nu ar trebui să te deranjeze.

Am dat căldura mai încet şi m-am forțat să țin ochii deschişi. Războaie sângeroase, mi-am spus.

Am ocolit Boston-ul şi mi-a spus să-o iau spre sud-vest, pe Mass Pike şi apoi I-84. Am mers o sută de kilometri, adică aproximativ o oră. Nu voia să conduc prea repede. Nu voia să atragem atenția. Plăcuțe false, o geantă plină de arme automate pe bancheta din spate, era firesc să nu-şi dorească ca poliția să ne oprească. Am condus ca un automat. Nu mai dormisem de patruzeci de ore. Dar nu regretam că am ratat şansa să trag un pui de somn, în motelul lui Duffy. Eram foarte fericit cu modul în care mi-am petrecut timpul acolo, chiar dacă ea nu era.

— Ieşirea următoare, a spus Beck.

Chiar acolo, I-84 intra în oraşul Hartford. Era un mic nor deasupra oraşului, ale cărui

lumini se vedeau portocalii. Ieşirea de pe autostradă continua într-un drum larg, care se îngusta după câțiva kilometri şi se îndrepta spre sud-est, prin câmp deschis. Înaintea noastră era întuneric. Câteva magazine de țară închise, articole de pescărie, bere rece, piese de motociclete şi nimic altceva, cu excepția copacilor întunecați.

— Prima la dreapta, a spus el, opt minute mai târziu.

Am ieşit pe un drum şi mai îngust. Carosabilul era prost şi curbele fără nici o logică. Întuneric beznă. Trebuia să mă concentrez. Nu eram nerăbdător să conduc înapoi.

— Ia-o înainte.

Am făcut doisprezece sau cincisprezece kilometri. N-aveam nicio idee despre unde ne aflam.

— În curând îl vom vedea pe Duke aşteptându-ne în față.

Peste trei kilometri, farurile mele au luminat plăcuța din spate a maşinii lui Duke. Era parcat pe banda de siguranță. Maşina lui era înclinată pe partea cu şanțul.

— Parchează în spatele lui.

Am tras lipit de portbagajul Lincoln-ului şi am scos din viteză. Îmi doream să dorm. Doar cinci minute şi ar fi fost suficient pentru mine. Dar Duke s-a ridicat de pe scaun, de cum ne-a recunoscut, şi s-a apropiat grăbit de fereastra lui Beck. Beck a lăsat-o în jos, iar Duke s-a aplecat şi a băgat capul în interior.

— Locul este la aproximativ trei kilometri în față, a spus el. Aleea de pe partea stângă. Putem să mergem cu maşinile jumătate din drum, dacă o facem liniştit şi în tăcere, fără să aprindem nicio lumină. Restul drumului va trebui să mergem pe jos.

Beck n-a spus nimic. Doar şi-a ridicat fereastra. Duke s-a întors la maşina lui. L-am urmat, pe cei trei kilometri. Am oprit luminile la o sută de metri de alee şi am virat pe ea. Mergeam încet. Luna ilumina discret. Lincoln-ul din față se clătina şi se balansa peste denivelările drumului. Cadillac-ul făcea acelaşi lucru, dar în contratimp, când Lincoln-ul era în jos, Cadillac-ul era în sus. Am redus viteza cât am putut de mult. Foloseam ralanti-ul pentru a sta aproape de Beck. Apoi, luminile de frână ale lui Duke s-au aprins şi imediat s-au stins. M-am oprit în spatele lui. Beck s-a răsuci în scaun, a luat geanta şi a desfăcut-o pe genunchi. Mi-a dat una dintre cele două MP5K şi două încărcătoare de treizeci de cartuşe.

— La treabă, a spus el.

— Tu aştepți aici?

El a dat din cap.

Am desfăcut arma şi am verificat-o. Am reasamblat-o, am introdus un încărcător şi am tras siguranța. Apoi am pus cu atenție încărcătoarele de rezervă în buzunar, ca să nu zornăie dacă se lovesc de Glock şi de PSM. Am ieşit din maşină. Am inspirat aerul rece al nopții. Mi-a făcut bine. M-a trezit. Miroseam un lac în apropiere, copacii şi frunzele puțin putrezite. Am auzit o cascadă în depărtare şi țeava de eşapament care ticăia uşor în timp ce se răcea. Era o briza uşoară printre copaci. Altminteri doar tăcere. Doar tăcere absolută.

Duke mă aştepta. Îi citeam tensiunea şi nerăbdarea în gesturi. Mai făcuse aceste lucruri şi înainte. Îmi era clar. Arăta exact ca un polițist veteran înainte de o arestare de proporții. Un anumit grad de familiaritate şi rutină, plus conştientizarea faptului că nu există două situații la fel. Avea în mână un Steyr, cu un încărcător lung, de treizeci de cartuşe. Ieşea mult în jos. Făcea ca arma să pară mai mare şi mai urâtă ca de obicei.

— Să mergem, dobitocule, a şoptit.

Am rămas la doi metri în spatele lui şi am mers pe partea opusă a aleii, cum fac infanterişti. Trebuia să fiu convingător, ca şi m-ar îngrijora prezența unui grup înarmat. Ştiam că locul va fi gol, dar el nu ştia.

Am dat un ocol şi am văzut casa în fața noastră. O lumină clipea la fereastră. Probabil de la sistemul de alarmă. Duke a încetinit şi s-a oprit.

— Vezi vreo uşă? a şoptit el.

M-am uitat în beznă. Am văzut o mică verandă. I-am arătat-o.

— Tu aştepți la intrare, am şoptit şi eu. Mă duc să verific fereastra luminată.

A acceptat bucuros. Am ajuns la verandă. El s-a oprit acolo şi eu m-am îndreptat spre fereastră. M-am întins la pământ şi m-am târât ultimii trei metri. Am ridicat capul şi m-am uitat înăuntru. Era un bec de joasă putere de la o lampă de birou, cu un abajur de plastic galben. Erau canapele şi fotolii ponosite. Cenuşă rece de la un foc vechi în vatră. Lambriuri de pin pe pereți. Nu era nimeni în cameră.

M-am târât înapoi până am ieşit din conul de lumină al becului de veghe şi când Duke a putut să mă vadă şi mi-am ținut două degete în V sub ochii. Cod vizual standard al lunetiştilor pentru *Văd*. Apoi am ținut palma deschisă cu toate degetele extinse. *Văd cinci persoane.* Apoi am făcut o serie complicată de gesturi care trebuiau să indice poziționarea şi armele pe care le aveau. Ştiam că Duke nu le înțelege. Nici eu nu le înțelegeam. Din câte ştiam erau complet lipsite de sens. N-am fost niciodată lunetist. Dar părea realistic. Părea profesionist, clandestin şi urgent.

M-am târât încă trei metri, apoi m-am ridicat şi, în tăcere, m-am alăturat lui.

— Sunt duşi, am şoptit. Beți sau drogați. Intrăm, îi curățăm şi plecăm rapid acasă.

— Arme?

— Multe, dar nu sunt la îndemână. Am arătat spre pridvor. Există un hol scurt de cealaltă parte. O uşă exterioară, o uşă interioară. Facem stânga, apoi dreapta. Aşteptăm pe hol. Îi doborâm atunci când ies din cameră pentru a vedea ce este cu zgomotul.

— Tu dai ordinele acum?

— Eu am fost în recunoaştere.

— Să n-o dai în bară, dobitocule.

— Nici tu.

— Niciodată n-o dau în bară.

— Bine.

— Vorbesc serios, a spus. Dacă-mi stai în cale, voi fi mai mult decât fericit să te dobor, fără nicio ezitare.

— Suntem în aceeaşi tabără.

— Oare? Cred că suntem pe cale să aflăm.

— Relaxează-te.

A făcut o pauză. Tensionată. A dat din cap în întuneric.

— Eu sparg uşa exterioară, tu pe cea interioară. Ca în armată.

— Bine.

M-am întors cu spatele şi am zâmbit. La fel ca un polițist veteran. Dacă eu doboram uşa interioară, el va sări prin ea primul şi eu al doilea şi, al doilea tip este cel care, de obicei, este împuşcat, având în vedere că inamicul are suficient timp să reacționeze.

— Cu piedicile de siguranță ridicate, am şoptit.

Am trecut H & K pe foc cu foc şi el a armat Steyr-ul. Am dat din cap, el a dat din cap şi a lovit uşa de la intrare. Am trecut pe lângă el şi am lovit uşa interioară, fără să mă opresc. M-a depăşit, a intrat, a sărit în stânga, iar eu m-am aruncat în dreapta. Era destul de bun. Făceam o echipă destul de bună. Eram ghemuiți în poziții perfecte, chiar înainte ca uşile sparte să nu se mai legene, pe balamalele rupte. Se uita înainte, la intrarea în camera din fața noastră. Ținea Steyr-ul stabil, cu ambele mâini, brațele drepte, cu ochii larg deschişi. Respira greu. Aproape gâfâind. Trecuse printr-un moment de pericol, tensionat, destul de bine. Am scos PSM-ul lui Angel Doll din buzunar. L-am ținut în mâna stângă, i-am tras piedica şi i l-am îndesat în ureche.

— Țineți gura, i-am spus. Trebuie să faci o alegere. Am de gând să-ți pun o întrebare. Doar una. Dacă minți, sau dacă refuzi să răspunzi, am de gând să te împuşc în cap. Ai înțeles?

A rămas perfect nemişcat, cinci secunde, şase, opt, zece. Se uita cu disperare la uşa din fața.

— Nu te îngrijora, dobitocule, am spus. Nu e nimeni aici. Tipii au fost arestați săptămâna trecută. De agenții guvernamentali.

Era nemişcat.

— Ai înțeles ce am spus mai înainte? Întrebarea mea?

El a dat din cap, ezitant, cu arma încă îndesată în ureche.

— Răspunzi, sau te împuşc în cap. Ai înțeles?

A dat din cap din nou.

— Începem. Eşti gata?

A dat din cap, doar o singură dată.

— Unde este Teresa Daniel? l-am întrebat.

A urmat o pauză lungă. Se întoarse pe jumătate către mine. Am mişcat şi eu mâna pentru a-i menține țeava PSM-ului în ureche. Îi vedeam în ochi că începe să înțeleagă ce se întâmplă.

— Nici să nu te gândeşti, a spus.

L-am împuşcat în cap. Am scos țeava din ureche şi am tras în tâmpla lui dreaptă. Sunetul s-a auzit asurzitor în întuneric. Sânge, creier şi fragmente de oase au lovit peretele. Flacăra împuşcăturii i-a ars părul. Apoi am tras două focuri din H & K-ul, aflat în mâna dreapta, în tavan şi un alt cartuş din PSM-ul, aflat în stânga, în podea. Am mutat H & K pe foc automat, l-am ridicat şi l-am golit în corpul său. I-am luat Steyr-ul, de unde a căzut, şi am spulberat tavanul, iar şi iar, cincisprezece focuri rapide, bam bam bam bam, jumătate din încărcător. Holul s-a umplut instantaneu de un fum amar şi bucăți de lemn şi ipsos zburau peste tot. Am înlocuit încărcătorul la H & K şi am pulverizat zidurile, de jur împrejur. Zgomotul era asurzitor. Cartuşele goale erau aruncate cu putere şi cădeau peste tot. H & K s-a golit şi am tras restul de muniție al PSM-ului în peretele holului, am doborât uşa la camera luminată şi am pulverizat veioza cu Steyr-ul. Am luat o masă şi am aruncat-o prin fereastră, apoi am folosit al doilea încărcător al H & K şi am pulverizare copacii din depărtare, în timp ce trăgeam cu Steyr-ul, aflat în stânga, în podea, până i-am golit încărcătorul. Apoi am strâns Steyr, H & K şi PSM-ul în brațe şi am luat-o la fugă, cu capul răsunându-mi ca un clopot. Am tras o sută douăzeci şi opt de cartuşe, în aproximativ cincisprezece secunde. Aproape asurzisem. Trebuie să fi sunat ca al treilea război mondial pentru Beck.

Am fugit drept în jos, pe alee. Tuşeam şi miroseam a praf de puşcă. M-am îndreptat către autoturisme. Beck trecuse în scaunul şoferului. M-a văzut venind şi a deschis uşa un centimetru. Mai repede decât să deschidă fereastra.

— Ambuscadă, am spus. Nu mai aveam suflu şi îmi auzeam vocea direct în cap. Au fost cel puțin opt.

— Unde este Duke?

— Mort. Trebuie să mergem. Acum, Beck.

A înghețat pentru o secundă. Apoi s-a mişcat.

— Ia maşina lui.

Deja pornise Cadillac-ul. A apăsat accelerația, a trântit uşa şi, întorcând pe alee, a dispărut din vedere. Am sărit în Lincoln. Am pornit-o. Am băgat schimbătorul în marşarier, am pus cotul pe spătarul scaunului şi, privind prin geamul din spate, am accelerat puternic. Am condus spate în spate, ieşind unul după altul pe şosea unde, derapând, am țâşnit spre nord, alături, ca la o cursă de viteză. Am luat curbele nebuneşte, în timp ce luptam cu inerția, la aproximativ o sută douăzeci de kilometri pe oră. N-am încetinit până la curba care ducea înapoi spre Hartford. Beck mergea în fața mea şi l-am urmat îndeaproape. A condus cu viteză zece kilometri, a intrat în parcarea unui depozit şi a parcat în spatele depozitului. Am parcat la trei metri de el, m-am întins pe spate în scaun şi am aşteptat să vină la mine. Eram prea obosit ca să ies afară. A înconjurat capota Cadillac-ului şi mi-a deschis uşa.

— A fost o ambuscadă?

Am dat din cap.

— Ne aşteptau. Erau opt. Poate mai mulți. A fost un masacru.

N-a spus nimic. Nu avea ce să spună. Am luat Steyr-ul lui Duke de pe scaun şi i l-am

dat.

— L-am recuperat.

— De ce?

— Am crezut că aşa vrei. M-am gândit că putea să ducă la tine.

El a dat din cap.

— Nu duce nicăieri. Dar ai gândit bine.

I-am dat şi H & K. S-a înapoiat la Cadillac şi l-am văzut băgând ambele arme în geantă. Apoi s-a întors. A încleştat mâinile şi s-a uitat în sus, la cerul negru. Apoi la mine.

— Ai văzut vreun chip?

Am clătinat din cap.

— Prea întuneric. Dar l-am împuşcat pe unul dintre ei. A scăpat asta.

I-am dat PSM-ul. A fost ca şi cum l-am lovit în stomac. A devenit palid şi a pus o mână pe acoperişul Lincoln-ului ca să nu se prăbuşească.

— Ce e? l-am întrebat.

Se uită în altă parte

— Nu cred.

— Ce?

— Ai împuşcat pe cineva şi lui i-a căzut asta?

— Cred că Duke l-a doborât.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

— Doar umbre. Era întuneric. O mulțime de arme care fulgerau. Duke trăgea şi a lovit o umbră iar arma era pe podea, când am ajuns acolo.

— Aceasta este arma lui Angel Doll.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur. Ştii ce e?

— N-am văzut o armă asemănătoare.

— Este un pistol special al KGB, a spus el. Din fosta Uniune Sovietică. Sunt foarte rare în această țară.

Apoi s-a îndepărtat, în întunericul parcării. Am închis ochii. Voiam să dorm. Chiar şi cinci secunde ar fi fost suficiente.

— Reacher! Ai lăsat vreo dovadă fizică?

Am deschis ochii.

— Cadavrul lui Duke.

— Asta nu-i va conduce nicăieri. Dovezi balistice?

Am zâmbit în întuneric. Mi-am imaginat detectivii din poliția Hartford încercând să-şi explice traiectoriile gloanțelor. Pereți, podele, tavane. Probabil vor concluziona că holul a fost plin de dansatori puternic înarmați.

— O mulțime de gloanțe şi cartuşe goale.

— Nu pot fi urmărite.

S-a tras mai adânc în întuneric. Am închis din nou ochii. N-am lăsat amprente. Nicio parte din mine n-a atins nimic din casă, cu excepția tălpilor de pantofi. Şi n-am tras cu Glock-ul lui Duffy. Auzisem ceva despre o bază de date centralizată unde se înregistrează semnalmentele şi urmele lăsate de gloanțele trase. Poate Glock-ul ei era înregistrat. Dar eu nu l-am folosit.

— Reacher, condu-mă acasă.

Am deschis ochii.

— Ce fac cu maşina asta?

— O abandonezi aici.

Am căscat şi m-am forțat să mă mişc, în timp ce foloseam pulpana hainei ca să şterg volanul şi toate butoanele pe care le atinsesem. Glock-ul aproape mi-a căzut din buzunar. Beck nu a observat. Era atât de preocupat că aş fi putut să-l scot şi să-l învârt pe deget, precum Sundance Kid, şi el nu ar fi observat. Am şters mânerul uşii, apoi m-

am aplecat să scot cheile, pe care le-am şters şi le-am aruncat în praful de la marginea parcării.

— Să mergem, a spus Beck.

A rămas tăcut până când am ajuns la cincizeci de kilometri nord-est de Hartford. Apoi a început să vorbească. Petrecuse timpul acesta pentru a încerca să se lămurească.

— Apelul telefonic de ieri. Îşi făceau planurile. Doll a lucrat cu ei tot timpul.

— De când?

— De la început.

— Nu are sens. Duke a mers în sud şi a luat numărul de înmatriculare al Toyotei. Apoi l-ai pus pe Doll s-o verifice. Dar de ce ar fi spus Doll adevărul despre ce a descoperit? Dacă erau prietenii lui, v-ar fi dat o pistă moartă, cu siguranță. Te-ar fi condus departe de ei. Te-ar fi lăsat în întuneric.

Beck a zâmbit cu superioritate.

— Nu. Îşi pregăteau ambuscada. Despre asta vorbeau la telefon. Au improvizat bine. Cum răpirea a eşuat, au schimbat tactica. L-au lăsat pe Doll să ne îndrepte în direcția corectă. Aşa încât ceea ce s-a întâmplat în seara asta să fie posibil.

Am dat din cap încet, ca şi cum acceptam punctul său de vedere. Cel mai bun mod de a fi promovat este de a-i lăsa să creadă că eşti un pic mai prost decât sunt ei. A funcționat pentru mine înainte, de trei ori, în armată.

— Ştia Doll ce planificați pentru seara asta? l-am întrebat.

— Da. Am discutat despre tot, ieri. În detaliu. Atunci când ne-ai văzut vorbind, la birou.

— Deci, v-a înscenat totul.

— Da. El a încuiat noaptea trecută şi apoi a plecat spre Portland, conducând până acolo ca să vă aştepte, împreună cu ei. Le-am spus cine vine, când şi de ce.

N-am spus nimic. Doar m-am gândit la maşina lui Doll. Acesta era la aproximativ doi kilometri distanță de biroul lui Beck. Aş fi vrut s-o fi ascuns mai bine.

— Dar întrebarea cea mai importantă este alta, a spus Beck. A fost doar Doll?

— Sau...?

A tăcut. Apoi, a ridică din umeri.

— Sau şi alții dintre ceilalți care lucrează cu el.

Cei pe care nu-i controlezi, m-am gândit. Oamenii lui Quinn.

— Sau au fost toți, împreună.

A început să se gândească din nou, încă 50-60 de kilometri. N-a mai scos un cuvânt până când am ajuns pe I-95, îndreptându-ne spre nord, pe lângă Boston.

— Duke este mort, a spus el.

— Îmi pare rău.

Începem, m-am gândit.

— Îl ştiu de mult timp.

N-am spus nimic.

— Va trebuie să îl înlocuieşti. Am nevoie de cineva în momentul acesta. Cineva în care pot avea încredere. Şi, până acum, am fost mulțumit de tine.

— Sunt promovat?

— Ai calificarea necesară.

— Şeful securității?

— Cel puțin temporar, a spus el. Permanent, dacă doreşti.

— Nu ştiu ce să zic.

— Aminteşte-ți ceea ce ştiu, a spus el. Eşti al meu.

Am tăcut, cam un kilometru.

— Ai de gând să mă plăteşti, în viitorul apropiat?

— Îți vei primi cele cinci mii şi, în plus, ceea ce câştiga Duke.

— Am nevoie de o acoperire. Nu te pot ajuta fără să-mi schimb trecutul.

A dat din cap.

— Mâine. Vorbim mâine.

Apoi, a tăcut. Când m-am mai uitat odată spre el, adormise. Un fel de reacție la șocul zilei. Crezuse că lumea lui se destramă. M-am forțat să rămân treaz și să mențin mașina pe drum. Mi-am amintit de cărțile Armatei Britanice din India, din timpul lui Raj, la apogeul imperiul lor. Ofițerii tineri, prinși în poziții inferioare în cadrul armatei, aveau propriile lor probleme. Luau masa împreună, în uniforme de gală splendide, și vorbeau despre șansele lor de promovare. Dar nu aveau niciuna, cu excepția cazului în care un ofițer superior murea. Regula *pantofii mortului*. Deci, ridicau paharele de cristal pline cu vin franțuzesc fin și toastau pentru războaie sângeroase și boli îngrozitoare, pentru că doar un accident mortal în cadrul lanțului de comandă era singura modalitate de a promova. Brutal, dar așa a fost întotdeauna în armată.

Am ajuns înapoi pe coasta statului Maine ca un automat. Nu mi-am putut aminti nici măcar un singur kilometru. Eram copleșit de epuizare. Mă durea fiecare părticică din corp.

Paulie a deschis cu greutate poarta. Cred că îl trezisem din somn. Își făcuse obiceiul de a se holba la mine. L-am lăsat pe Beck la ușa din față și am dus mașina în garaj. Am ascuns Glock-ul și încărcătoarele de rezervă, din motive de siguranță, și am intrat prin ușa din spate. Detectorul de metale a piuit la cheile de la mașină. Le-am aruncat pe masa din bucătărie. Mi-era foame, dar eram prea obosit pentru a mânca. Am urcat scările și am căzut pe pat, adormind complet îmbrăcat, cu haina și pantofii pe mine.

Vremea de afară m-a trezit, șase ore mai târziu. Ploaia bătea orizontal în fereastra mea. Suna ca pietrișul pe sticlă. M-am rostogolit de pe pat și am privit afară. Cerul era de un gri metalic, gros și înnourat și marea era furioasă. O dantelă de spumă se întindea pe mai multe sute de metri. Valurile se spărgeau de stânci. Nu erau păsări. Era nouă dimineața. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri. M-am întins pe pat din nou și m-am uitat la tavan, recapitulând ultimele șaptezeci și două de ore, până în dimineața zilei a unsprezecea, când Duffy mi-a dat planul ei în șapte puncte. Unu, doi și trei erau realizate. Mă descurcasem bine, sub presiune. Eram încă în viață, oricum. *Patru, găsește-o pe Teresa Daniel.* Nu făcusem niciun progres real. *Cinci, caută dovezi împotriva lui Beck.* N-aveam nici măcar una. Nici măcar o probă. Nici măcar nu am văzut ceva suspect, cu excepția conducerii unui vehicul cu numere de înmatriculare false și genții pline cu arme automate, chestie care era, probabil, ilegală în toate cele patru state prin care trecusem. *Șase, găsește-l pe Quinn.* Niciun progres de asemenea. *Șapte, pleacă naibii de acolo.* Acest punct trebuia să mai aștepte. Apoi, Duffy m-a sărutat pe obraz. Mi-a lăsat zahăr de gogoașă pe față.

M-am ridicat din nou și m-am închis în baie pentru a verifica e-mailul. Ușa dormitorului meu nu mai era încuiată. Am presupus că Richard Beck nu ar îndrăzni să intre peste mine. Sau mama lui. Dar tatăl său ar putea. Mă deținea. Fusesem promovat, dar încă eram pe teren minat. M-am așezat pe podea și am scos pantoful. Am rotit tocul și am pornit aparatul. *Ai primit un mail!* Era un mesaj de la Duffy: c*ontainerele lui Beck descărcate și transportate la depozit. Nu au fost inspectate de autoritățile vamale. Cinci în total. Cel mai mare transport din ultimul timp.*

I-am scris: *Mențineți supravegherea?*

Nouăzeci de secunde mai târziu, ea a răspuns: *Da.*

I-am trimis: *Am fost promovat.*

Ea a trimis: *Fructifică situația.*

I-am trimis: *Mi-a plăcut ieri.*

Ea a trimis: *Economisește bateria.*

Am zâmbit, am oprit aparatul și l-am pus la loc în tocul pantofului. Aveam nevoie de un duș, dar mai întâi trebuia să iau micul dejun și să găsesc haine curate. Am deblocat baia și m-am dus la bucătărie. Bucătăreasa era la datorie. Îi servea pâine prăjită și ceai fetei irlandeze și îi dicta o listă lungă de cumpărături. Cheile Saab-ului erau pe masă.

Cheile Cadillacului nu mai erau. Am scotocit prin jur şi am mâncat tot ce am putut găsi, apoi m-am dus să-l caut pe Beck. Nu l-am găsit. Nu erau nici Elizabeth sau Richard. M-am dus înapoi la bucătărie.

— Unde sunt toți? am întrebat.

Menajera s-a uitat în sus şi n-a spus nimic. Îşi pusese haina de ploaie, gata să plece la cumpărături.

— Unde e domnul Duke? a întrebat bucătăreasa.

— Bolnav. Îl înlocuiesc eu. Unde e familia Beck?

— Au plecat.

— Încotro?

— Nu ştiu.

M-am uitat afară, la vremea urâtă.

— Cine conducea?

Bucătăreasa se uită în jos, la podea.

— Paulie.

— Când?

— Acum o oră.

— Bine, am spus.

Aveam încă haina pe mine. O pusesem când am plecat de la motel lui Duffy şi n-am scos-o de atunci. M-am dus direct la uşa din spate şi am ieşit în furtună. Ploaia mă biciuia şi avea gust de sare. Era amestecată cu stropi aruncați de mare. Valurile se loveau de pietre, precum bombele. Spuma albă explodă la treizeci de metri în aer. Mi-am ascuns fața în guler şi am fugit spre garaj. În curtea împrejmuită de gard. Acolo era adăpost. Primul garaj era gol. Uşile erau larg deschise. Cadillac nu era acolo. Mecanicul era în al treilea garaj, făcând ceva. Menajera a apărut, fugind prin curte. Am privit-o cum deschide uşile celui de-al patrulea garaj. Se udase. A intrat şi, peste un moment, a scos vechiul Saab afară. Era zguduit de vânt. Ploaia a transformat praful de pe ea într-o peliculă subțire de noroi gri, care a început să curgă peste portiere, ca nişte mici pârâie. S-a îndepărtat, în drum spre piață. Am ascultat valurile. Eram îngrijorat gândindu-mă cât de înalte ar putea să fie. Aşa că, lipit de perete curții, am făcut un ocol în jurul lui, până pe partea dinspre mare. Am ajuns la mica mea adâncitură în stânci. Tulpinile de buruieni în jurul ei erau ude şi murdare de noroi. Adâncitura era plin de apă. Era apă de ploaie. Nu apă de mare. Era în siguranță, deasupra mareei. Valurile nu au ajuns până acolo. Dar apa de ploaie a fost tot ce am găsit. În afară de apă, era complet goală. Niciun pachet. Nicio cârpă, nici Glock-ul. Încărcătoarele de rezervă dispăruseră, cheile lui Doll dispăruseră, şurubelnița dispăruse, dalta dispăruse.

VA URMA

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediţiei Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 -	Fatu Hiva	- Hunt for Paradise
1947 -	Kon-Tiki	- The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - ’56 -	Rapa Nui	- Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - ’70 -	Ra	- The Ra Expeditions
1978 -	Tigris	- The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL XI

ŞASE MII DE KILOMETRI ÎNTR-O BARCĂ DE PAPIRUS

O teamă ciudată. Nesiguranță. M-am trezit tulburat. M-am agățat de suportul pe care stăteam. Ruliu. Apă învolburată înălțată în valuri, năpustită. Noapte. Visam oare? Nu se sfârşise călătoria pe „Ra”? Să fi fost doar un coşmar acea parte de pupă scufundată şi catargul tăiat. Sau acum trăiam coşmare visând că nu părăsisem şubreda noastră epavă? O clipă am fost nesigur încercând să desprind visul de realitate. Călătoria pe „Ra” se terminase. Îmi jurasem că nu voi mai încerca niciodată un asemenea lucru. Dar iată-mă aici. Aceeaşi cabină de bambus în jurul meu. Aceeaşi deschizătură joasă şi largă în vânt, aceeaşi lume nemărginită cu valuri sălbatice, brăzdate-n alb şi negru, se ridica spre cerul nopții. În față, aceeaşi mare velă egipteană neschimbată, întinsă pe catargul bipod, pe care îl tăiasem, iar la pupa zvelta coadă a bărcii de papirus ridicându-se deasupra noastră într-o curbă elegantă, deşi o văzusem cu ochii noştri cum se scufunda nepăsătoare în valurile înspumate. Eram mort de oboseală şi mă dureau brațele. M-am ridicat când Norman intră, târându-se, în cabină, mare cât toate zilele, şi întoarse lanterna mai întâi spre mine, apoi spre un cap zbârlit cu barbă roşie, ce ieşea din sacul de dormit chiar lângă mine.

„Thor şi Carlo, schimbați cartul, e rândul vostru”.

Mi-am luat lanterna şi am luminat în jurul meu. Eram toți ceilalți, înghesuiți ca şi-nainte, chiar mai înghesuiți, pentru că atunci când Norman a încercat să-şi facă un locşor pentru dormit în celălalt colț, toți s-au întors deodată : Carlo, Santiago, Iuri, Georges. Şi înghesuit printre ei, un cap ciudat cu trăsături asiatice, acoperit de un păr drept şi negru ca pana corbului. Era Kei. Kei Ohara din Japonia. Dar cum ajunsese el la bordul lui „Ra”? Fireşte! M-am lăsat pe spate şi mi-am tras pantalonii. Era prea jos acoperişul de nuiele ca să pot sta în picioare; abia puteam să ne ridicăm. Era mai scund decât cel de pe „Ra I”. Bineânțeles. Totul era acum clar.

Ne aflam pe „Ra II”, Am luat totul de la început. Plecasem iarăşi din Africa. Nu trecusem încă de capul Yubi. Nu mai era Abdullah cel care aştepta să fie schimbat pe puntea de comandă, afară, în întuneric. Era un alt african pe care încă nu-l cunoşteam bine, cu pielea neagră, cu sânge pur berber pe nume Madanit Ait Ouhanni.

„Grăbeşte-te Carlo, ai dormit pe jumătate din salteaua mea iar acum şezi pe mâneca cămăşii mele”.

Era straşnic de frig pe puntea de comandă, dar linişte. Madanit şi-a dat jos gluga sa berberă şi mi-a arătat până unde puteam să întorc rama-cârmă pentru ca vântul ce bătea dinspre larg să nu mascheze uriaşa velă. Carlo îşi luase asupra sa observarea luminilor de pe uscat şi de pe nave. Am simțit primejdia din ambele părți

acum când am trecut din nou pe lângă țărmurile stâncoase, amenințătoare, ale Saharei şi traficul constant pe rutele de navigație din jurul Africii.

Dar mai trecusem pe aici înainte. Aceasta nu însemna altceva decât o repetiție riscantă. Trecusem nevătămați de capul Yubi şi iată-ne mergând din nou în vântul ce bătea spre țărm amenințând să năruie tot ce realizasem până acum. De ce n-am luat-o, cel puțin acum de la sud de capul Yubi? De ce o a doua „Ra"? De ce am început un nou jurnal voluminos al expediției de la pagina întâi? Puteam să-mi răspund?

„Trebuie să reuşim de data asta, murmură Carlo de pe acoperişul cabinei. Trebuie să reuşim să facem şi ultimele mile până în Barbados".

Oare el şi ceilalți au fost aceia care m-au determinat să pun totul din nou în mişcare? Pentru că ne-au lipsit câteva mile ca să-i convingem pe sceptici? Sau era curiozitatea nestăpânită? Dorința de a afla dacă puteam traversa oceanul într-o barcă de papirus mai bine construită, acum când aveam experiența practică a unei încercări stângace de a construi şi a naviga pe o barcă al cărei model îl luasem de pe picturi aflate în morminte vechi de mii de ani? Probabil şi una şi alta. Se întâmplaseră atâtea lucruri în numai zece luni, câte trecuseră de la debarcarea de pe „Ra I" şi lansarea lui „Ra II". Am mai văzut o mulțime de bărci de papirus. Ele au supraviețuit chiar acolo unde au rămas urme adânci ale civilizației antice în drumul ei din Marea Mediterană spre Oceanul Atlantic.

În laguna întinsă a mlaştinilor Oristano, de pe țărmul de sud-vest al Sardiniei, Carlo Mauri şi cu mine ne-am urcat cu pescarii pe tradiționalele lor bărci de papirus, numite *fossoni*, şi am vânat peşti cu tridentul, în timp ce impresionantele şi vechile turnuri din Nuraghi se profilau pe dealurile joase dimprejurul nostru. Atmosferă a unor veacuri apuse! Arheologii atribuie cele mai vechi dintre aceste mărețe ruine în stâncă inspirației din interiorul bazinului mediteranean cu aproape 3.000 de ani î.e.n. Acelaşi gen de construcții au continuat să se ridice în Sardinia încă mult după aceasta. Pescarii ne-au condus la cele mai bine păstrate dintre aceste uriaşe gorgane cilindrice, de piatră, ai căror pereți megalitici, acoperiți cu muşchi, rămăseseră intacți de-a lungul mileniilor, după atâtea războaie şi cutremure de pământ. Abia am bâjbâit drumul prin mica deschizătură în enormul bolovan de piatră şi când ne-am aprins lanternele mi s-a părut că recunosc locul. Mai văzusem deja acest întreg sistem de *caracol*, un complex de tunele înguste dar înalte, fiecare ducând, în cerc, în celălalt, în timp ce pereții mari de stâncă ce se aplecau să se întâlnească într-un arc fals deasupra capetelor noastre, păreau gata să ne strivească. Aici, ca şi mai-nainte, am mers printr-o trecere joasă care traversa aceste coridoare în formă de cerc şi ducea la un tunel îngust ce ieşea mai departe; acolo te puteai cățăra pe o scară în spirală clare străpungea compactul bloc de piatră ducând la un punct de observație pe acoperiş.

Ce straniu! Ce compoziție extraordinară! Are exact acelaşi plan ca cel folosit de triburile maya când şi-au construit observatorul astronomic, faimosul *caracol*, de la Chichen Itza, din peninsula Yucatán, înainte de venirea spaniolilor. Aceasta era piramida care se afla lângă turnul mayas ce conținea picturile cu navigatorii blonzi luptându-se cu negrii de pe plajă. Mai era oare vreo nedumerire? Meşterii necunoscuți ai arhitecților mayaşi, vechii olmeci, au construit şi turnuri de observație, de ceremonie, ca şi turnurile din Sardinia?

Din punctul de observație de pe acoperişul acestui gorgan de ceremonie puteam vedea exact ce trebuia să fie văzut cu mii de ani în urmă de ochii arhitecților săi din Sardinia : valurile ce se sparg în depărtare trimițând cascade albe în laguna în care stau

VP MAGAZIN

sprijinite şiruri întregi de bărci de trestie cu vârful ascuțit ca să se usuce la soarele Mediteranei.

Mediterana : leagănul străvechilor cutezanțe ale omului pe mare, tărâmul de pe care a început navigația la larg cu Strâmtoarea lui Hercule ca o poartă veşnic deschisă spre lumea de dincolo de ea. Această cale pe apă a ajutat la răspândirea culturii. Ştim că ea a pornit pe mare din colțul unde Asia Mică se întâlneşte cu Egiptul, până în Insula Creta. Din Creta în Grecia. Din Grecia în Italia. Din locurile de baştină ale navigatorilor fenicieni până la Lixus şi alte colonii din Maroc, dincolo de Gibraltar, cu secole înaintea erei noastre.

Bărcile de papirus au fost primele mijloace de călătorie pe apă ale omului în acest colț de Mediterană în care s-a născut cultura. Bărci din trestie concepute asemenea celor pictate în antica Ninive au supraviețuit printre pescarii greci din insula Corfu până la generațiile actuale. Numele lor local este încă *papayrella*, deşi planta şi denumirea de papirus sunt necunoscute în moderna insulă Corfu. Le-am găsit încă folosite şi printre pescarii italieni din Sardinia. Le-am văzut de pe acoperişurile turnurilor construite de arhitecți necunoscuți în a căror amintire veniseră de undeva din această mare istorică, leagăn al culturii, brăzdată însă din zorile timpului de navigatori necunoscuți. Civilizații pierdute. Corăbii pierdute.

Egiptul, Mesopotamia, Corfu, Sardinia, Maroc. Da, chiar şi Marocul. Faptul de a fi găsit vechi bărci de trestie sardiniene folosite încă, de felul celor ce existaseră odată în Maroc, a început să mă obsedeze din nou. Ele nu există; toate bărcile noastre sunt făcute din lemn şi material plastic — a fost răspunsul categoric pe care l-am primit la un mesaj telefonic pe care îl trimisesem administratorului regiunii Lucus, unde fuseseră menționate bărci de trestie nu cu mult înainte de începerea primului război mondial. Reântorcându-mă în Maroc, pentru a construi noua noastră barcă de papirus, pe „Ra II", am regretat că am acceptat acest „nu" ca un răspuns definitiv. Bunul nostru prieten, paşa din Safi, mi-a împrumutat maşina lui şi un interpret şi, mergând pe drumuri bune, am ajuns la portul de la Oceanul Atlantic, Larache, lângă gurile fluviului Lucus. În acest oraş modern, nimeni nu auzise de bărci de trestie, în afară de una uriaşă ce fusese trasă pe şosea, pe nişte roți, cu un an înainte. Nu am mai pierdut timpul şi ne-am îndreptat spre cheiul pescarilor, unde nişte marinari bătrâni îşi reparau năvoadele.

Bărci de trestie? Adică *madia*. Desigur!

Cu un bătrân berber drept ghid eram de curând pe urmele lor. Două zile am încercat să găsim un drum de maşină printr-o rarişte de arbori de plută de după care se ascundea undeva lângă mare un sătuc jolot. Am reuşit să găsim drumul mergând pe jos. Locuințe din epoca de piatră erau ascunse privirilor Africii moderne din apropiere, din lipsa căilor de acces asfaltate şi a terenurilor de aterizare. Colibe pitoreşti cu pereți de nuiele, lipite cu lut şi acoperite cu trestie folosită şi de constructorii de bărci. Cornişele de trestie stufoasă, cu cuiburi mari de berze, abia se zăreau de după labirintul unui impenetrabil gard viu din cactuşi uriaşi. Capre, câini, copii, orătănii şi bătrâni. Familii întregi au părul blond şi ochii albaştri. Alții sunt complet negri.

Migrația arabă în Maroc nu a lăsat urme aici. Aceasta este o dovadă izbitoare a amestecului suferit de populația băştinaşă a Marocului. Ar fi trebuit să fie considerată ca „neidentificată". Totuşi din comoditate, negri şi blonzi sunt puşi laolaltă în aceeaşi oală şi etichetați „berberi". Un negru uriaş alungă câinii şi ne conduse printre gardurile de cactuşi ce ascundeau vederii de pe mare, de pe fluviu sau din rarişteа cu copaci noduroşi de plută, micul regat bătut de soare.

VP MAGAZIN

Madia? Desigur! Toți bătrânii, bărbați cu bărbi cărunte şi cotoroanțe fără dinți, ştiau de *shafat* şi de *madia*, cele două feluri de bărci de trestie ce fuseseră folosite în estuarul fluviului Lucus până nu de mult. Doi bătrâni s-au grăbit să ne facă câte un model din fiecare : un *shafat* cu pupa dreaptă, tăiată, pentru transportul încărcăturilor peste râu şi o *madia* cu pupa şi prova arcuite în sus, ca în Egiptul antic. O *madia* putea fi folosită şi în larg, pe valuri, putea fi făcută cât de mare doreai, deoarece *khab*, trestia subțire pe care o foloseau, putea să plutească timp de mai multe luni. Bătrânii au construit un model cât un pat cu prova arcuită şi cu pupa tăiată şi cinci persoane au sărit pe ea vâslind, ca să ne dovedească capacitatea ei de încărcare, de necrezut.

Ca şi Sardinia, aici, la gura fluviului Lucus, ruine colosale de construcții megalitice priveau peste ape către locul unde au supraviețuit bărcile de trestie : grandioasele ruine din Lixus. De fapt, în căutările mele, după bărcile de papirus, n-am dat niciodată de Lixus. Oraşul-ruină este tot atât de necunoscut colegilor mei arheologi ca şi locuitorilor de rând din Maroc. Un expert în civilizația egipteană sau sumeriană, ca să nu menționez de un specialist în civilizația Mexicului antic, ştie puține lucruri despre țărmul african al Atlanticului şi nimic despre aşezările de pe fluviul Lucus. Doar câțiva arheologi, specializați în civilizația marocană au avut timp şi mijloace să sape câteva mici tranşee pentru cercetări şi să descopere pietrele uriaşe ale celor mai vechi pereți îngropați odinioară, parte integrantă din grandiosul Lixus. Eu însumi am dat de aceste ruine numai pentru că se află lângă drumul modern din Larache, pornind de la rariştea de arbori de plută, unde căutam satul cu constructori de bărci de papirus. Sunt doar câteva mile de la ruinele maiestuoase până în modestul sat supraviețuitor. Diferența de măreție, de proporții şi de nivel cultural deschidea perspective mai largi în legătură cu construirea unor asemenea ambarcații în această zonă. Doar la vărsarea fluviului Lucus, chiar în locul unde şerpuieşte dincolo de deal, acolo unde se ridică colosalele ruine, s-au mai folosit în secolul nostru bărci din trestie. Depozite mari datând din timpul romanilor se ridică din nămolul de la poalele dealului, mărturie a vremurilor când Lixus era cel mai important port de la Atlantic pentru navigatorii din bazinul mediteranean.

Bărcile de trestie m-au atras în Lixus şi pot spune că puține lucruri m-au surprins mai mult. În fața noastră Oceanul Atlantic, în spate întregul uscat african ce se întindea până în Egipt, cu Fenicia şi Mesopotamia pe undeva pe aproape. Au venit acolo, din cel mai îndepărtat punct al Mediteranei, trecând prin Gibraltar în sud, pe lângă țărmul vestic al Africii, cu copii şi femei, cu astronomi şi arhitecți, cu olari şi țesători, acei călători din îndepărtata Asie Mică ce locuiau aici din timpuri imemoriale, atunci când romanii au trecut de Gibraltar. Acesta e un pământ cu adevărat istoric. Aici, pe coasta Atlanticului, se întinde acest oraş atât de vechi, încât romanii l-au numit Oraşul Etern, legându-l de giganticul Hereule, fiu al supremelor zeități Hera (sau Hra) şi Zeus, şi erou al celei mai vechi mitologii greceşti şi romane.

Pereții cei vechi, acum acoperiți, complet sau parțial, de un detritus compact rezultat din construcțiile fenicienilor, romanilor, berberilor şi arabilor sunt destul de impresionanți ca să stimuleze imaginația oricui. Blocuri gigantice au fost scoase şi transportate până în vârful acestui deal într-un număr enorm, tăiate în diferite forme şi unghiuri îmbinate perfect atât pe verticală cât şi pe orizontală ca într-un rebus de figuri, chiar dacă tăieturile în unghi drept ale câtorva blocuri făceau ca suprafața lor exterioară să nu fie plană şi cu mai multe fațete. Această tehnică specială, necunoscută şi aproape imposibil de imitat, apare ca un fel de semnătură în piatră, în locurile unde odinioară fuseseră folosite bărci de trestie, din Insula Paştelui până în Peru şi Mexic şi de acolo înapoi la marile civilizații din Africa şi bazinul mediteranean. Olmecii şi preincaşii au

VP MAGAZIN

dus această tehnică până la perfecțiune, aşa cum au făcut de altfel şi egiptenii şi fenicienii, dar vikingii sau indienii din prerie ar fi fost tot aşa de uimiți ca unii savanți moderni, dacă li s-ar fi arătat coasta unui munte şi li s-ar fi cerut să scoată din ea blocuri de piatră cu care să construiască un perete după acesta principii, chiar dacă li s-ar fi dat unelte de oțel şi un model de reprodus.

În timp ce rătăceam printre blocurile de piatră azvârlite şi pe jumătate îngropate ale eternului Oraş al Soarelui şi mă familiarizam cu această tehnică specială sofisticată, am avut sentimentul că America şi zona estică a Mării Mediterane se apropie una de alta. Lixus părea că le uneşte şi că reduce distanța la jumătate. Această îndepărtată civilizație est-mediteraneană şi-a întins ramurile cu multe secole înaintea erei noastre. Aici, colonişti şi negustori înarmați cu de toate şi bine pregătiți au navigat în sus şi-n jos, la o distanță de siguranță de stâncile amenințătoare ale Africii şi dincolo de primejdiosul cap Yubi, tocmai în vremea când olmecii cu bărbi au apărut pe celălalt țărm al Atlanticului şi au început să curețe poiene prin pădurile virgine. Atunci când arta zidăriei în piatră a trecut Gibraltarul, necunoscuții olmeci au început să transmită meşteşugul zidăriei în piatră şi civilizația lor, familiilor indiene care hoinăriseră în stare primitivă multe mii de ani. Aici, la gura fluviului, clasica barcă de trestie a supraviețuit, deşi pe țărm erau la îndemâna oricui tot soiul de lemne de construcție. A supraviețuit aici în acelaşi curent oceanic venind înspre țărm, acelaşi care ne ținea în gheare acum pentru a doua oară într-un an.

*

Am împins puternic cârma grea ca să ne mărim şansa de a putea ocoli stâncile din jurul capului Yubi. Câte nave s-or fi luptat, ca şi noi, în îndepărtatele zile ale oraşului Lixus, ca să ocolească primejdioasele stânci acolo unde Africa se îndreaptă spre sud, spre cea mai îndepărtată colonie feniciană, mai la sud de Capul Bajador?

„De data asta ramele-cârmă vor rezista”, i-am spus zâmbind lui Carlo, şi am mângâiat brațul greoi cu care manevram la bordul babord. Cealaltă, de la tribord, era legată cu o parâmă groasă. Brațele subțiri ale ramelor-cârmă de pe „Ra I” se rupseseră la prima întâlnire cu valurile oceanului, reducând întreaga călătorie a bărcii de papirus la un proces de mers în derivă.

Însăşi coca de papirus era infinit mai puternică de data aceasta. Trestia de papirus fusese adunată din nou de la izvoarele Nilului pentru că puțina care creştea în Maroc, unde am construit barca „Ra II”, nu satisfăcea cerințele noastre. Nici Abdullah, nici eu n-am putut ajunge la Bol ca să-i aducem pe Mussa şi pe Omar; erau din nou frământări în deşert. De altfel, tehnica din zona centrală a Africii nu se dovedise prea bună în lunga noastră călătorie pe mare. După două luni am pierdut trestie dintr-un bord deoarece pupa legată s-a afundat treptat şi a permis valurilor să folosească coşul-cabină din bambus ca pe un ferăstrău, până când legăturile de socar s-au desfăcut ca o împletitură. M-am hotărât să încerc cu constructori de bărci care mai construiau încă nave robuste în stilul mediteranean antic, cu pupa ridicându-se în sus ca etravă. Aşa îşi construiesc bărcile indienii sud-americani din Bolivia şi Peru. Şi ei au urmat ilustrațiile din vechiul Ninive şi din Egiptul antic cu un alt amănunt remarcabil : parâmele lor de legare se strângeau ca un cerc neântrerupt, de pe punte direct în jurul fundului bărcii de papirus, astfel încât, privită dintr-un bord, barca consta dintr-un singur mănunchi compact, în timp ce bărcile de pe lacul Tchad, pe lângă faptul că le lipsea o parte din pupa, erau formate din mai multe suluri mici de papirus legate între ele unul lângă altul, şi unul peste altul, cu legături scurte de parâme.

VP MAGAZIN

Destul de ciudat este faptul că indienii din America de Sud folosesc o metodă mult mai apropiată de tehnica constructorilor de bărci din Mediterana antică decât aceea care se foloseşte în Ciad. Explicația ar fi că triburile buduma de pe lacul Tchad n-au avut nici o legătură cu civilizațiile antichității. Dar indienii quechua şi aymara de pe lacul Titicaca au avut. Strămoşii indienilor aymara au fost aceia care au contribuit la construirea piramidei Akapana şi la celelalte construcții megalitice din Tiahuanaco, cândva cel mai important centru cultural al Americii de Sud, care, în vremea preincaşilor, se întindea pe țărmurile lacului Titicaca. Tot ei au fost aceia care au transportat blocurile uriaşe pentru construcții dincolo de lac şi le-au spus spaniolilor că oameni albi cu bărbi au apărut printre strămoşii lor, ca să conducă lucrările în piatră, şi că au venit în bărci de trestie de acest fel. Indienii aymara n-au învățat niciodată să lucreze piatra, dar au reuşit să copieze până la perfecțiune bărcile de trestie pentru pescuitul pe lac, folosite până în zilele noastre.

Tot echipajul lui „Ra I" a fost de acord să se alăture noii experiențe. Santiago şi-a părăsit din nou postul de la Universitatea din New Mexico, de data aceasta ca să caute constructori de bărci din trestie pe lacul Titicaca. În Addis-Ababa legătura mea, Mario Buschi, a fost rugat discret să-şi trimită ajutoarele sale etiopiene pe lacul Tana ca să culeagă alte douăsprezece tone de papirus. Papirusul din Etiopia şi constructorii din Bolivia au fost duşi apoi, pe ascuns, în Maroc, unde construirea bărcii a decurs în taină pentru a fi lăsat în pace să scriu despre „Ra I", lucru absolut necesar pentru a putea satisface cheltuielile şi deci continua această experiență. Douăsprezece tone de papirus etiopian care au fost transportate cu o navă în jurul Africii, sub denumirea de „bambus", au fost descărcate în portul Safi şi au dispărut apoi. La aeroportul din Casablanca au aterizat patru indieni aymara împreună cu interpretul lor bolivian şi cu Santiago, dispărând apoi şi ei. O velă din Egipt, o cabină de bambus făcută în Italia, lemn pentru catarg şi vâsle, parâme — totul a sosit neobservat în Maroc, din toate părțile şi au dispărut fără urmă. Nimeni, în afară de paşa şi de cercul restrâns de colaboratori, nu ştia că în Maroc se construieşte o a doua „Ra".

La 6 mai, o parte a zidului înalt din jurul parcului pentru copii din oraşul Safi s-a prăbuşit şi dintre flori şi palmieri a început să urle un buldozer puternic urmat de o mică şi fragilă barcă din tulpini de flori, ce părea a fi crescut din verdeață.

Se născuse „Ra II".

Trecu încet prin zidăria sfărâmată ca o pasăre mare de hârtie ce iese din ou. Cu demnitate maiestuoasă înainta încet, pe roți, pe aleile înguste, de-a lungul cărora stăteau înghesuiți ca să privească, arabi şi berberi cu mantii cu glugă şi văluri. Poliția făcea ordine şi copii desculți dansau de-a lungul procesiunii. Grădinarii şi electricienii emoționați stăteau cocoțați în copaci, pe stâlpi şi în vârful unei scări roşii, telescopice dând la o parte crengile şi firele electrice ca să ferească de lovitură sau să nu ia foc vârfurile de papirus uscat ale provei şi pupei bărcii aurii. Autoritățile au respirat uşurate când ciudata construcție a trecut dincolo de calea ferată şi s-a oprit între şiruri de bărci de pescuit proaspăt vopsite ce aşteptau să fie lansate pentru sezonul de primăvară al pescuitului de sardele.

„Te botez «Ra II»", a spus Aicha, soția paşei Taieb Amara, şi pentru a doua oară în mai puțin de un an a aruncat lapte de capră pe barca de papirus uscat înainte de a o lansa la apă.

„Ura, trăiască!" striga marea de oameni ce se înghesuiau pe chei aplaudând, în timp ce ambarcația ciudată se balansa pe suprafața apei ca o bărcuță de hârtie. Echipajul remorcherului stătea doar şi privea fără să se mişte. Noi cei ce urmam să folosim

VP MAGAZIN

micuțul obiect simțeam o uşurare, deoarece totul era făcut cu mâna şi cu ochii, şi apoi era atâta lume care credea că se scufundă ,sau se va înclina. Uraaa!

Dar ce se întâmplă? Opriți! Ajutor! Ai-ai, ai, ai. Un strigăt de desperare din mulțime. Panică pe remorcher. O rafală puternică se stârni pe neaşteptate dinspre munte, răsuci barca de papirus, care zvâcni departe de remorcher cu o viteză amețitoare şi o împinse direct către digul din piatră tare, înalt de peste 3,5 m. Tânguiri şi strigăte de desperare, ordine strigate în franceză şi arabă, fețe îngropate în mâini, fotografi sărind în apa puțin adâncă cu aparatele lor, parte să fotografieze, parte să ne ajute. Copilul proaspăt botezat se îndrepta răsucindu-se şi ridicându-şi coada în plină viteză, drept spre dig. Bang! Coada de papirus elegant curbată a primit lovitura în plin şi s-a aplecat ca o pană. Ți se sfâşia inima. Pupa. Chiar partea care trebuia să fie de data aceasta invulnerabilă. Coca gira şi dansa fără astâmpăr pe crestele valurilor înspre piatra tare a molului. Nimeni n-a putut să oprească barca în palele puternice de vânt.

Experiența părea să se fi terminat înainte de a începe Dar nu. Pupa în formă de harpă s-a comportat ca un arc şi barca sări din peretele molului ca o minge de cauciuc. O dată. De două ori. O barcă de lemn s-ar fi făcut bucăți şi s-ar fi dus la fund.”Ra” era neatinsă. Doar o pată mai închisă la culoare pe câteva din trestiile aurii dinspre exterior. Apoi remorcherul a prins parâma. Nu trebuia, nimic reparat „Ra II” îşi urma veselă parâma de remorcare spre cheiul unde urma să-i fie pus catargul bipod, dansând în dreapta şi-n stânga în palele de vânt. Se mişca asemenea unui zmeu de hârtie ce încearcă să se ridice în văzduh.

M-am cutremurat cu gândul la rama-cârmă aşa cum mă gândisem îngrijorat la lansare. Dar de data aceasta m-am gândit că în cazul în care vom fi aruncați pe recife şi pe stânci în ceața de acolo, aveam şansa de a ne salva înainte ca rotocolul de fân să se ducă la fund. Era atât de compact şi de solid, încât nu s-a plecat nici un centimetru sub presiunea valurilor. „Ra I” ondula ca un şarpe. „Ra II” era tot aşa de tare ce o minge de base-ball. Toți de la bord au fost impresionați de strălucitul model al indienilor. Aceste linii perfecte şi felul incredibil de ingenios în care au rezolvat problemele dificile de construcție erau contradictorii cu stilul şi calitatea celorlalte lucruri pământeşti ale indienilor aymara. Aceasta era o moştenire. Chiar dacă secretul adevărat al tehnicii lor antice pare să nu fi fost observat nici de specialişti, nici de nespecialişti, experiențele şi cercetările noastre au dovedit că metoda de pe lacul Titicaca este singura după care se putea realiza o navă cu forma şi legăturile atât de identice cu detaliile de pe basoreliefurile din anticul bazin mediteranean. Toate celelalte metode de a lega papirusul în formă de semilună duceau inevitabili la îmbibarea cu apă şi la zmucituri mari, cu urmări dezastruoase pentru socarele ce legau snopii. Este uşor să construieşti o plută de trestie, dar nu o barcă de trestie în formă de seceră, capabilă să reziste valurilor oceanului. Sistemul folosit de indieni era atât de simplu şi totuşi atât de ingenios, încât nu ştim un trib sau un individ capabil să-l imite fără profesor şi fără multă practică.

Cei patru indieni taciturni. Demetrio, José, Juan şi Paulino, ca şi interpretul lor bolivian, la fel de calm, Señor Zeballos, director de muzeu în La Paz, au organizat

construirea lui „Ra II” într-un mod magistral ajutați de o mână de oameni din Maroc. Erau atât de tăcuți, încât mereu îmi lăsam manuscrisul la o parte şi priveam afară din cort, ca să văd că construcția dintre palmieri progresa într-adevăr repede, cu gesturi şi mormăituri scurte în limba aymara, spaniolă sau arabă.

Indienii au stivuit mai întâi două suluri uriaşe de tulpini de trestie, apoi acestea au fost împachetate într-o împletitură subțire de papirus, care fusese astfel construită încât toate capetele au fost întoarse înăuntru şi apoi presate. Înainte de a strânge parâmele, aceşti doi cilindri de peste 9 m erau atât de groşi încât nimeni nu se putea sui pe ei fără câteva trepte. În deschizătura dintre aceste două suluri a fost pus un alt sul mult mai subțire, de aceeaşi lungime, de care au fost legate cele mari. Aceasta s-a făcut prin răsucirea unei parâme de câteva sute de metri lungime, într-o spirală continuă care cuprindea şi sulul central şi unul dintre sulurile laterale apoi a doua parâmă, care n-o atingea pe prima, lega într-o spirală complementară sulul subțire de celălalt sul lateral. Astfel, atunci când aceste două parâme independente, în spirală, au fost strânse cu forțele unite ale indienilor, cele două suluri mari au fost trase tot mai aproape de sulul subțire din mijloc, până când acesta a fost presat intrând între ele ca un miez invizibil, cele două suluri mari rămânând la vedere, strânse unul de celălalt de-a lungul planului diametral. Din acestea a rezultat o cocă rezistentă şi compactă din doi cilindri, fără noduri sau parâme încrucişate; tot ceea ce mai rămăsese de făcut era lungirea cocăi după acelaşi principiu, spre a realiza o pră şi o pupă cu vârfurile elegant arcuite în sus. Câte un mănunchi în formă de cârnat a fost legat, în cele din urmă, în fiecare bord al punții spre a-i mări lățimea şi pentru spargerea valurilor. Apoi am armurat zece traverse de lemn ca postament pentru montarea cabinei uşoare din nuiele, pontilelor punții de comandă şi tălpilor de fixare ale catargului bipod. „Ra II” era gata : aproape l2 metri lungime, 4,8 m lățime, l,8 m grosime. Cabina era lungă de 3,9 m, lată de 2,75 m, măsurată pentru opt oameni, câte patru în fiecare bord, întinşi ca nişte mumii egiptene. „Ra II” nu numai că era mai scurtă cu 3 m decât „Ra I”, dar secțiunea sa transversală era mai rotundă şi deci mai suplă. M-am gândit cu părere de rău la tot acel papirus flotant — aproape o treime din el — care a fost lăsat nefolosit pe locul unde fusese construită barca. Nici recompensele, nici discuțiile n-au putut să-i convingă pe prietenii noştri aymara să adauge o singură trestie sau o singură zi de lucru în plus. Aceasta era limita absolută a scopului în care veniseră şi voiau să fie duşi degrabă acasă, la soțiile lor părăsite, de pe lacul Titicaca. I

„Călătorie plăcută şi sânteți bineveniți pe insula Suriqui”, spuse Demetrio drăguț, trăgându-şi şapca făcută din ciorap, în timp ce peretele grădinii se prăbuşise şi capodopera lor dispărea din locul unde fusese construită.

„Pe insula Suriqui”? am întrebat noi uimiți.

„Ei, dacă nu chiar pe mica noastră insulă, în orice caz sânteți bineveniți pe lacul Titicaca”.

Cu siguranță că geografia nu era unul din punctele tari ale indienilor aymara. Ei nu şi-au dat seama că ne construiseră barca pe cealaltă parte a Atlanticului şi coborâseră de la peste 3.800 m înălțime față de nivelul mării unde se afla lacul Titicaca. Dar ei ştiau să construiască bărci din papirus, cu o perfecțiune pe care nici un inginer, nici un constructor de machete, nici un arheolog din vremurile noastre n-ar putea s-o egaleze.

„Solidă ca un trunchi tare de lemn”, spuse Carlo. Toți au respirat uşurați după ce o navă de transport luminată feeric a trecut tunând pe lângă noi fără să ne scufunde. „Solidă ca un trunchi tare de lemn, dar ne vom scufunda”, a adăugat el.

VP MAGAZIN

„Nu se va scufunda mult. De altfel a avut prea mare încărcătură în raport cu cantitatea mică de papirus de sub apă”.

„Norman socoteşte că ar fi trebuit să căptuşim papirusul cu smoală”.

„Nu-i necesar, am răspuns. Numai capetele tăiate absorb apă. De aceea, de data aceasta am înmuiat capetele fiecărei trestii cu smoală”.

De fapt şi eu începusem să mă întreb dacă n-ar fi trebuit să acoperim toată ambarcaţia cu un strat gros de smoală. Atunci nu ne-am fi scufundat nici un centimetru. Probabil că egiptenii antici făcuseră acest lucru pe dinăuntrul împletiturii de papirus, altfel picturile murale ar fi prezentat bărcile negre, nu verzi sau galbene.

Ideea nu venise din senin. Smoala era la îndemâna oricui în acele zile şi era folosită în mod curent în Egiptul antic şi Asia Mică. Oricum, noi am văzut, în cazul lui „Ra I”, că papirusul legat strâns pluteşte şi fără smoală atâta timp cât ţin parâmele.

Parâmele. În cazul lui „Ra I” am folosit parâme mult mai groase, şi Mussa şi Omar le-au legat în sute de ochiuri strânse, independente, care ţineau chiar dacă altele se rupeau. La prima vedere legăturile indienilor păreau absurde. Ei au folosit doar o singură parimă subţire într-o spirală continuă de la cap la cap. Mai mult, au refuzat categoric să folosească parâma mai groasă de un centimetru. Ei ne-au explicat că în felul acesta parâma este supusă unui efort egal şi chiar dacă se rupe, legăturile nu cad pentru că papirusul o ţine. Puteam oare să avem încredere în ei? Dar în cine altcineva să avem încredere? Toţi au fost de acord că aceasta este o nouă experienţă. Am fi putut folosi din nou metoda din Ciad, cu îmbunătăţirile care ştiam că sunt necesare şi astfel nu ne-am fi expus acestei noi nesiguranţe. Capătul de parâmă care lega vârful curbat al pupei de punte, în spatele cabinei, era acum la postul său; în urma experienţei am aşezat încărcătura în bordul de sub vânt; şi totuşi „Ra II” prezenta multe calităţi necunoscute. Nu numai că ne temeam că parâma subţire şi lungă — adică singurul lucru ce ne ţinea — se putea rupe pe o mare agitată, dar în timp ce „Ra I” stătea liniştită pe apă, ca o saltea, „Ra II” avea un asemenea ruliu că nu puteai sta la bord nici jos, nici în picioare fără să te ţii de ceva. În prima zi am încercat în zadar să legăm câteva parâme „ţin-te bine”, de care să ne prindem în borduri dacă am fi căzut în apă. Navigam cu viteză. Deoarece barca nu avea pescaj mare treceam uşor peste crestele valurilor, în marea înspumată din jurul nostru, acoperind în prima zi 95 de mile marine (sau 117 km). Tot ce puteam să facem era să ţinem ridicată vela cea mare. O dată amândouă scotele ne-au fost smulse din mâini, iar altădată vântul le-a rupt în bucăţi, aşa încât vela mare, înaltă de aproape 8 m şi lată de 7,5 m în sus, la vergă şi de 4,3 m la bază, atârna ca un pavilion uriaş bătând,fluturând şi lovind, de credeam că toată ambarcaţiunea se va desmembra. În prima noapte am trecut repede pe lângă insuliţa Mogador, acolo unde fenicienii preparau purpura, atât de aproape încât puteam vedea luminile caselor izolate de pe ţărm. În ziua a doua rafalele ce veneau dinspre Coastele Saharei au fost atât de violente încât a trebuit să coborâm întreaga velă cu riscul de a rupe în bucăţi fragilul vârf arcuit de papirus al provei. În ziua a treia vântul a stat. Căzuse complet aşa că nu mai putea fi vorba de navigaţie şi în cele din urmă derivam neputincioşi din bord în bord. Ţărmul dispăruse în ceaţă şi noi învârteam, trăgeam şi manevram cârmele grele şi scotele velei inactive, spre a evita punerea pe uscat. La fiecare rafală de vânt dinspre larg eram conştienţi că ne aflam doar la câteva ore de pereţii de stâncă. Din fericire adierile slabe de vânt de la coastă, în special noaptea, ne-au îndepărtat încă o dată de ţărm, în siguranţă.

Vântul n-a mai revenit. În ziua a patra a fost calm plat.

VP MAGAZIN

„Ne scufundăm”, spuserăm unul după altul. Era uşor de observat asta în apa liniştită. Întreaga ambarcatie se lăsa în jos scufundându-se cu cel puțin 10 cm în fiecare zi. Era ceva nou pentru noi. Nu se întâmplase aşa ceva pe „Ra I”. Oare lunga spirală de parâmă a indienilor nu a reuşit să strângă suficient papirusul? Sau de data aceasta era un alt soi de papirus?

Santiago a făcut ocolul bărcii cu creion şi hârtie, înregistrând cu răbdare părerea fiecăruia, dacă credea că vom traversa în viață Atlanticul sau nu. Doi au considerat că-l vom traversa, şase că nu. Nu ştiu cine a fost celălalt optimist. Poate că era Norrnan care spunea că dacă trecem cu bine Capul Yubi putem să lăsăm ambarcația să meargă singură, deoarece în America am fi ajuns în orice direcție am fi luat-o. Sau poate a fost Carlo, care suferea de o devoțiune incurabilă pentru „Ra I”, considerând că „Ra II” devenise o barcă prea perfectă pentru navigație.

Ne afundam înspăimântător de repede şi dacă curentul nu ar fi luat barca în grija sa nu ne-am mai fi mişcat din loc. De-abia într-a patra zi veni Georges la mine cu o expresie solemnă, neobişnuită, să-mi spună că Santiago, intendentul, şi Carlo, bucătarul-şef consideră că avem prea multă mânoare şi apă şi că trebuie să scăpăm de tot ce nu ne era absolut necesar pe mare. Luă un burduf din piele de capră şi începu să scoată dopul pregătindu-se să golească conținutul peste bord.

„Dar aici e apă de băut”.

„Mai bine să raționalizăm apa de băut decât să ne scufundăm înainte de a trece de Insulele Canare. Trebuie să reuşim de data aceasta”.

„Hai să aruncăm totul peste bord; ar fi foarte amuzant”, încercă Santiago să glumească, cu o voce neobişnuit de sonoră.

„Trebuie să scăpăm de mâncarea care ia timp de gătit, se auzi vocea aproape veselă a lui Carlo. Şi primusurile sunt rele de data aceasta. Unul s-a ars, iar celălalt nu încălzeşte bine”.

Iuri îşi scoase capul din cabină, arătând foarte îngrijorat, iar în spatele lui l-am văzut pe Madani, tăcut, dar cu ochii neliniştiți, cercetători. Kei stătea implacabil pe puntea de comandă, netrădându-şi sentimentele.

„Ne scufundăm, spuse Iuri încet, şi noi ştim de data trecută că ce se duce sub apă nu mai revine la suprafață. Trebuie să aruncăm imediat peste bord tot ce putem!”.

Norman urmărea tăcut discuția. Atmosfera era încărcată. N-aveam vânt şi capacitatea de plutire era slabă. Dar ce, nu se întâmplase asta şi data trecută? Se poate ca experții de acasă să aibă de data aceasta dreptate şi să nu fi avut data trecută, când ne-au dat două săptămâni de plutire? Au trecut de fapt zece zile plutind de bunăvoie în portul Safi ca să permitem trestiilor să absoarbă apă, aşa încât barca uşoară cu cabina grea pe ea şi cu vela uriaşă şi înaltă să aibă suficientă stabilitate şi să nu se răstoarne. Părăsisem portul de patru zile deci barca era de două săptămâni pe apă. Şi sulurile de papirus erau într-adevăr jumătate afundate în apă.

„Haideți să aruncăm de pe bord cele două bărci mici de papirus de la prova" sugeră Norman. „N-avem nevoie de ele ca bărci de salvare şi de data aceasta dispunem de o plută pneumatică pentru trei persoane ca să putem filma". Abia am avut timp să pun un mesaj într-o sticlă pe cea mai mare dintre cele două bărci, că mâini nerăbdătoare au şi aruncat-o în apă. Cealaltă a dispărut atât de repede peste bord încât nici n-am avut timp să legăm ceva de ea. Adio! Pluteau îndepărtându-se ca nişte baloane, purtate de un vânt uşor către țărm. Nu ne închipuiam că mesajul nostru va fi găsit de o patrulă pe o plajă din Sahara câteva zile mai târziu. Barca noastră, mult afundată, se lăsa purtată de curent paralel cu țărmul.

VP MAGAZIN

Apoi un sac mare de cartofi zbură şi el peste bord. Cartofii cereau timp mult de gătit. Urmară borcane mari de orez. Făină. Porumb. Doi saci cu conținut necunoscut. Un coş de răchită. Mai bine să răbdăm de foame decât să ne scufundăm. Au urmat aproape toate grăunțele destinate găinilor. O grindă mare, scânduri pentru peticit şi reparat. Alte borcane pline. Madani privi la mine neliniştit, cu ochii mari. Kei avea un zâmbet ce nu spunea nimic şi privea în sus spre velă. Un colac mare de parâmă zbură peste bord. O gresie. Un ciocan. Acul greu de fier al lui Georges pentru reparat barca dispăru pentru totdeauna în adâncuri. Cărți şi reviste pluteau în jurul nostru pe apa liniştită. Unora le-am rupt doar coperțile tari. Fiecare gram conta. Am fost de acord. Şi totuşi, în acelaşi timp, am dezaprobat cu hotărâre. Mai aveam mii de mile înaintea noastră. Abia plecasem de la țărm şi în ritmul acesta de înaintare aveam nevoie de mâncare pentru mai multe luni, precum şi de materiale de rezervă. Dar aveau dreptate. Ne scufundam. De ce? Cât timp? încercam să mă conving întâi pe mine şi apoi pe ceilalți că afundarea se va opri îndată ce va fi destul papirus sub apă ca flotabilitatea lui să susțină încărcătura grea pe care am îngrămădit-o în grabă pe bord cu o zi înaintea plecării din 17 mai. Acum era 20 mai. Ne scufundam la fel de repede.

Iuri a pornit hotărât să desfacă panoul mic din scândură pe care îl instalasem pe papirus, în fața catargului. Era o platformă foarte confortabilă. Cu o zi înainte Santiago şi Georges o folosiră ca scenă într-o demonstrație de dansuri şi scheciuri cu care ne-am distrat teribil în timp ce pluteam pe o mare ca oglinda. I-am spus să cruțe una sau două scânduri, spre a putea traversa fără să ne împiedicăm, spațiul gol dintre cele două suluri groase de papirus, când barca va avea din nou ruliu pe valuri mari.

Cineva stătea la adăpostul cabinei şi arunca în mare tot ceaiul nostru egiptean *karkadi*, aproape fără greutate. A aruncat şi cuptorul de pământ cu tot mangalul. Hârtia de şters mâinile. Mirodenii. Totul conta.

Mi s-a pus un nod în gât. Câțiva dintre noi zâmbeau fără veselie. Ceilalți aveau priviri exprimând ruşinea şi suferința. Era mai bine să las prăpădul să-şi urmeze cursul în limite controlabile decât să-i las să fie roşi în intimitatea lor de sentimentul primejdios că nu am făcut tot ceea ce se putea face. Cel mai mare pericol pentru liniştea fiecăruia ar fi fost suferința. Apoi au început să zboare şi găinile peste bord. Doi apucaseră topoare şi cuțite şi erau pe punctul să taie cotețul de găini ca să fie aruncat în mare. Fără un primus bun nu puteam mânca păsări. A venit timpul să opresc furia. Se terminase cu găinile, dar Georges dorea să arunce şi singurul rățoi căruia, spre indignarea maimuței Safi, i s-a dat voie să umble pe punte şi să ciupească de papirusul din pupa aşa cum făcuse şi primul Simbad pe „Ra I". Safi mai adăugase câțiva centimetri la statura ei, dar era tot aceeaşi ticăloasă fără griji ca şi atunci când am avut-o mascotă în prima călătorie. Cotețul de găini gol, de la prova, l-am sfărâmat eu şi l-am transformat în masă pe care să mâncăm, deşi câțiva au vrut să scape şi de el şi de băncile neşlefuite, argumentând că puteam să mâncăm şi cu farfuriile şi cănile în mână. Argumentul a ridicat, bineânțeles, un protest unanim din partea celor doi care socoteau masa ca un moment important în programul zilei.

"În orice caz, morala pe bord se va distruge dacă începem să trăim ca porcii", spune Norman, experimentatul ofițer de marină.

Ne-am liniştit. Atmosfera era mai destinsă de parcă ar fi schimbat-o întorcând un buton; acum era loc să te mişti pe bord

P MAGAZIN

fără să faci alpinism. Dar vântul nu revenise.

Ziua următoare a fost la fel de calmă şi la fel a fost şi cea care i-a urmat. Şi următoarea. Zăceam în acelaşi loc. Nu părea că ne mai afundăm pentru moment, dar nici nu înaintam vizibil.

„Statisticile indică aici, în mai, un calm de 1%, spuse Norman, punând degetul pe harta de navigație. Noi am avut 100% o săptămână întreagă".

Am încercat să folosim ramele lungi şi grele. Fără rezultat. Dar părea că sântem în afară de orice pericol imediat. Am sărit în apă şi ne-am distrat. Soarele ne ardea, în timp ce insulele Canare şi Africa erau ascunse în pâclă de cele două părți ale bărcii. Apă proaspătă, rece. Norman înota trăgând după el şi rățoiul. Safi s-a atârnat cu picioarele dinapoi de barcă, încercând să atingă suprafața apei. Apă ce te îmbia. Dar, pentru dumnezeu, nu vom scăpa niciodată de reziduurile negre de ulei ce plutesc la suprafața apei şi sub ea? Madani a pescuit câteva mostre, în fiecare zi de la plecare. De data aceasta urma să facem o investigație mai sistematică, zi de zi. Ultima dată am remarcat gradul de poluare a apei atunci când era aşa de murdară, încât nu puteam privi prin ea. Dar raportul şi mostrele pe care le-am trimis delegației norvegiene la O.N.U. au suscitat un interes atât de mare, încât înainte de a face o investigație mai atentă, acum se aflau din nou sub nasul nostru! Foloseam marea din zori şi până noaptea, ca pahar pentru spălat pe dinți, ca bazin de scăldat şi cadă de baie. Din fericire, era destul loc şi pentru noi printre bucățile de reziduuri ca să nu ne izbim de ele. Ne-am băgat sub legătura de papirus. Apă curată ca cristalul. Peşti-pilot cu dungi şi *pampanos* pătrați se jucau în umbra lui „Ra II" stând aproape de fundul bărcii. Papirusul era tare şi robust, pântecele, ca de balenă, era mai reuşit decât acela al lui „Ra I". Iată un peşte de mare, mătăhălos, de aproape 1,5 m lungime, gros şi greu. Nu puteam să fim departe de insulele Canare; aceşti peşti nu se aventurează în larg. Peştele veni şi se izbi de masca de scufundare a lui Georges. Un peşte-pilot dungat, de 16 cm lungime, veni alunecând ca un mic zeppelin spre degetele mele. Santiago avea dreptate, peştii înoată doar când sunt la suprafață. Văzuți jos, în elementul lor natural, pare că nu înoată, ci zboară liberi ca păsările. Două creaturi extraordinare, ce aduceau cu nişte ciorapi fără talpă, trecură ondulând pe la nasul meu. Mai încolo, un disc rotund ce aducea cu o meduză. Cu fregatele portugheze în memorie ne-am ținut departe de acest fel de nevertebrate necunoscute.

„Un rechin, un rechin mare!"

Era departe. Aripioara dorsală şi coada brăzdau apa la o distanță straniu de mare, aşa că era într-adevăr mare. Nu-l interesa „Ra". Şi-a continuat netulburat drumul într-un unghi drept față de noi.

Toți am fost bine dispuşi după ce am văzut ce bine arăta „Ra II" sub apă. Pupa arcuită era tot aşa de puternică şi de elegantă ca la început. Nu s-a înclinat în direcția vântului. Nu s-a pierdut nici o trestie. Iuri şi Georges credeau chiar că legăturile de papirus s-au ridicat puțin din apă la prova. Probabil că soarele tropical evapora umezeala absorbită deasupra liniei de plutire în primele zile de plutire pe valuri. Cu o zi înainte gândiseră că nu trebuie să treacă mai mult de doi sau trei oameni dincolo de catarg, ca să nu se scufunde prova. Acum am fost de acord să ne facem câteva locuri de stat şi o sufragerie comodă la prova, din materialele ce-au rămas.

O săptămână întreagă am rămas aproape nemişcați, derivând încet spre sud-est cu mici adieri de vânt dinspre est şi vest ce nici măcar nu puteau ține verga şi vela mai departe de catarg, în timp ce marea aluneca uşor pe sub noi. Marea se mişca. Dar noi n-o puteam vedea, pentru că ea şi barca se mişcau în acelaşi timp. Apoi şi aerul a început

VP MAGAZIN

să se mişte încet. Ne hrăneam speranțele de a avea vânt ca să putem manevra barca. Când făceam baie, sau ne scufundam ca să ne jucăm cu peştii blânzi, aveam întotdeauna o parâmă legată în jurul corpului ca să putem fi remorcați dacă barca s-ar mişca cu vântul variabil. Ar fi fost o nenorocire să pierdem barca.

În ultima zi de calm, Norman, Santiago şi Simbad rățoiul înotau legați cu parâmele lor de siguranță în timp ce m-am scufundat şi eu legat de a mea şi am trecut pe sub barcă, ieşind apoi la suprafața unduită a apei şi întinzându-mă pe spate ca să mă bucur de soare. O zi de vacanță perfectă.

Era ceva neobişnuit să vezi de dedesubt o rață înotând, să nu vezi nimic decât burta grasă, cu două labe ce vâslesc, de-o parte şi de alta. M-am răsucit ca să mă bucur la vederea vasului extraordinar de lângă noi. Arca lui Noe. Paie şi bambus galben. O maimuță pe parâme, un porumbel pe acoperiş şi două picioare goale ce ieşeau din cabină. Ce senzație ciudată. Vela se umfla încet. Vălurele pe lângă cârme; începeam să ne mişcăm. Era ciudat că nu simțeam să fiu tras de parâmă. Ce surprinzător de lungă trebuie să fie. Parâma! Unde e? Nicăieri. A dispărut. Înotam şi mă bronzam în Atlantic în timp ce „Ra II" se îndepărta. M-am simțit cuprins de panică — eram lăsat în urmă. Relaxare. „Ra II" era încă destul de aproape. Eram departe de a fi un campion la înot, ca Georges sau Norman, dar atâta am izbutit să fac cu uşurință. Am reuşit. M-am agățat de parâma subțire, strânsă în jurul papirusului şi m-am suit la bord. Cât de sigur m-am simțit pe aceste trestii robuste. N-am spus nimic, dar am agățat plasa de făcut baie în partea aflată sub vânt, o plasă în formă de sac, pe care am conceput-o ca să putem să intrăm în ea şi să facem baie peste bord în timp ce navigam. Nu ştiam ce efect ar putea avea clăbucii de săpun asupra papirusului dacă făceam duş pe punte; săpunul putea să rămână între trestii pentru că nu aveam duşumea de scânduri care să fie spălată ca o punte obişnuită.

A început să bată vântul. Cu alizeul de nord-est din pupa tribord, şi cu ambele rame-cârmă banda, am început să alergăm pe valuri, fără să vedem țărmul în vreo direcție.

La 26 mai Norman coborî de pe acoperişul cabinei cu sextantul, un creion şi hârtie, răsuflând uşurat. Trebuie să fi trecut de Capul Yubi. Ura! Stâncile țărmului, cei mai primejdioşi duşmani ai lui „Ra II", au rămas în urmă. Acum oceanul se deschidea liber în fața noastră şi de data aceasta „Ra II" l-a înfruntat cu coada pupei arcuită spre cer, fără brațe de rame-cârmă rupte, în schimb groase ca nişte stâlpl de telegraf. Toți cei care le-au văzut înainte de plecare, le-au considerat exagerat de robuste şi au râs. Ei considerau că am fi putut folosi unele mai subțiri şi mai uşoare, pentru că tulpinile de papirus vor fi măcinate în bucăți de-o mie de ori, până când aceşti buşteni masivi să se rupă.

Viața era mai dulce pe puntea de papirus decât am fi putut crede vreodată. De pe țărmurile invizibile aflate de o parte şi de alta a noastră am fost întâmpinați de un stol de păsări cu pene colorate, ce ieşise parcă din cer, fâlfâind obosite. S-au aşezat în

acelaşi timp pe verfafor[1], pe acoperişul cabinei, pe brațul ramei-cârmă, pe vârfurile de papirus ale provei şi pupei. Visul lui Carlo de a trăi într-un cuib plutitor devenise realitate. Erau prieteni de acasă : un porumbel sălbatic, pițigoi, rândunici, cintezoi, vrăbii, un papagal frumos colorat cu uimitoarele sale pene albastre şi verzi şi un porumbel călător cu un inel de aramă pe picior, ce s-a rotit deasupra noastră, vrând să se oprească pe catarg, după care a planat în jos, spre puntea de comandă, aşezându-se sub pavilionul albastru al Națiunilor Unite. Porumbelul păcii, ne-am gindit cu toții. EI şi steagul Q.N.U., sub al cărui pavilion navigam, păreau să fie un tot. „27773- 68A — España", am citit pe inelul de aramă. Am devenit o grădina zoologică plutitoare. Nenumărate specii de peşti ne țineau companie pe dedesubt într-un dute-vino neâncetat, iar la bord, păsări colorate țipător ciripeau pretutindeni, stingându-şi setea din vasele cu apă şi ciugulind grăunțele destinate inițial găinilor. Dar cum pluteam tot mai departe de insulele Canare, lăsând în urmă țărmul, păsările odihnite şi-au luat rămas bun una câte una şi s-au dus. Numai papagalul, rege al culorilor, n-a putut pleca şi s-a stins încet. Se hrănea cu insecte şi noi n-aveam nici măcar o muscă să-i dăm. În schimb, porumbelului inelat au început să-i placă grăunțele din rația lui Simbad rățoiul. S-a îngrăşat şi s-a îmblânzit şi părea că s-a hotărât să vină cu noi în America.

Când vântul a reânceput să bată, ni s-a părut că „Ra II" s-a ridicat puțin din apă. Părea că puternica velă umflată de vânt ridicase prova în aer. Navigam pe un zmeu puțin prea greu ca să fie purtat prin aer. Când „Ra II" reveni la viață datorită brizei proaspete, ea a început să recupereze din timpul pierdut. Ne ducea peste Atlantic cu o viteză de 60, 70 sau 80 mile marine, adică 110, 130 şi chiar 150 km pe zi.

Activitatea zilnică intrase în normal. Eram fericiți. Cântece şi râsete. N-aveam nimic de reparat. Carturi uşoare. Mâncare bună din oale de pământ. Nici o raționalizare. Patru bucătari excelenți. Orice faraon ar fi invidiat condimentatele bucate egiptene ale lui Georges; nici o gheişă n-ar fi putut să-l întreacă la gătit pe Kei. Rețeta picantă a lui Madani de preparare a cărnii sărate cu ceapă şi ulei *à la bérber* şi străduința neobosită a lui Carlo de a ne pregăti ceva, când ceilalți nu se ofereau, totul ne făcea să ne simțim ca şi cum am fi navigat peste valuri într-o cabină de papirus de clasa întâi.

Când umbra serii îşi cobora vălul peste barcă, şapte oameni cu bărbi, bronzați şi veseli, şedeau mâncând în jurul unui coteț de găini, în timp ce al optulea stătea pe puntea de comandă, manevrând rama-cârmă, cu soarele la asfințit drept călăuză. Compasul indica drum vest. Soarele îşi arunca ultimele raze, ca o coadă de păun, asupra mării, în fața auriei noastre lebede de hârtie, care înainta pe urmele nemuritorului „Ra" din trecut şi de azi. Apoi se iviră pe cer, la tribord, Ursa Mare şi Steaua Polară. Prieteni buni. O parte din mica noastră lume. Ştiam asta foarte bine de data trecută.

O briză răcoroasă de noapte. Am luat pe noi pantaloni lungi şi pulovere. Madani, cu caftanul său gros, marocan şi cu gluga țuguiată, părea, când s-a aşezJat pe acoperişul cabinei, un călugăr medieval cu silueta lui profilată pe cerul tropical într-o rugăciune cucernică cu fața prosternată la pământ. Un tovarăş de călătorie neaşteptat de plăcut şi de amabil. Venise în locul lui Abdullah, ca să reprezinte populația de culoare din Africa. Nu era negru ca pana corbului, ca Abdullah, dar făcea parte din tipul cel mai negru de berberi. Abdullah era singurul dintre participanții de pe „Ra I" pe care îl pierdusem, din nefericire în Safi, cu trei zile înainte de plecare. Timp de un an stătuse departe de țara sa.

---

[1] Verfafor — extremitatea vergii, în fiecare bord

VP MAGAZIN

Abdullah era tot mai neliniştit, cu o soție aici şi una acolo, cu obstacole geografice în calea unei vieți normale de familie. Stătea cu fotografia a trei încântători copii africani din Ciad într-o mână şi în cealaltă cu o telegramă care îl anunța că atunci, chiar atunci, ultima sa soție favorită îi născuse o fată în Cairo. Cine avea să rezolve toate aceste încurcături dacă Abdullah pleca din nou pe mare într-o barcă de papirus? La revedere Abdullah, toți îți vom simți lipsa. Abia a ieşit Abdullah pe uşă când Madani Ait Ouhanni păşi zâmbind din spatele unui bufet al hotelului în care locuiam cu toții. A întrebat dacă poate să vină cu noi. Tocmai fusese numit supraveghetor la o mare fabrică de fosfați din Safi, care finanța şi hotelul. A fost luat, de la hotelul său, de şapte oaspeți care urmau să plece pe mare şi aveau nevoie în călătoria lor de un african veritabil în locul lui Abdullah. Îl cunoşteam pe Madani de trei zile. Nimeni nu-l mai văzuse înainte nici pe Kei. Un prieten suedez pleca la Tokyo să negocieze un schimb de programe de televiziune. L-am rugat să ne recomande un operator de film japonez, prietenos şi sănătos. Nu mult după aceea micuțul şi îndesatul Kei Ohara apăru pe neaşteptate pe uşile hotelului din Safi, încărcat cu echipamentul de filmat, plesnind de poftă de viață, de muzică şi de judo. Experiență pe mare? O călătorie cu un vaporaş în golful Tokyo. Apoi a fost trimis să filmeze indieni în bărci de trestie pe lacul Titicaca.

„Dar tu, Madani”? întrebă Norman, puțin nerăbdător.

„Am fost odată la pescuit dincolo de stăvilar, când am sosit la Safi, din Marrakesh, dar mi-a fost rău şi m-am întors pe țărm”.

„Tot necunoscători ai mării şi de data asta”, spuse Norman, privind la mine cu desperare”.

„Cel puțin nu vor încărca barca de papirus aşa cum ar fi încărcat marinarii o barcă de lemn obişnuită, am zis, referindu-mă la catastrofa care avusese loc cu un an înainte. E mai sigur cu aceia ce-şi dau seama că nu ştiu nimic despre navigația pe papirus. Un săritor cu schiurile bine antrenat este rareori destul de flexibil ca să sară bine şi cu paraşuta”.

Cei doi oameni care călătoreau pentru prima dată pe mare s-au chinuit înfiorător în primele două zile de rău de mare, în timp ce supla barcă de papirus rula şi tanga ca o sticlă goală pe valurile furioase. Când în ciuda tuturor statisticilor şi hărților meteorologice, vântul se năpusti în cele din urmă, din nou asupra noastră, reprezentanții Japoniei şi Marocului au început să se adapteze situației. Ca şi pe „Ra I”, am împărțit aceleaşi grele încercări şi aceleaşi bucurii. Cei ce aveau pielea albă s-au bronzat la soare, cei mai închişi la culoare au mai adăugat ceva la avansul pe care-l dețineau, fără ca cineva să se gândească la arbori genealogici, la certificate de botez, sau la paşapoarte. Era puțin loc la prova şi mai puțin la pupa, şi numai o fâşie de 1 m lățime în ambele borduri pe lângă pereții cabinei. Cabina din nuiele împletite consta dintr-o singură cameră, prea joasă ca să stăm în picioare — posibil fiind doar pe acoperiş — şi prea îngustă ca să te încovrigi în pat fără să-ți pui genunchii în stomacul vecinului sau vreun umăr în ochiul lui. Ne ştiam înjurăturile fiecăruia, sforăiturile, obiceiurile la masă şi glumele, chiar dacă scârțâiturile şi gemetele straiurilor catargului şi biciuielile punții de comandă făceau să fie foarte greu să te hotărăşti, prin întuneric, cine produce cele mai ciudate sunete. Madani era muzical şi când dormea. După ce am detectat personal

fluierăturile orientale, invizibilele instrumente de suflat din nasul lui, în timp ce un adevărat atelier cu ferăstraie, burghie şi rândele lucra în gâtul lui Carlo cel practic, am adormit cu conştiința împăcată, ignorând acuzațiile lor cum că aş fi înghițit un leu. Doar Santiago şi Georges îi cereau din când în când lui Iuri pilule de dormit. Totul se desfăşura ca la o reuniune fără sfârşit; fără secrete la orice oră din zi şi în orice împrejurare noi eram toți acolo şi cât se putea de aproape.

Un american şi un sovietic au devenit prieteni buni. Dacă arabii şi evreii ar fi fost duşmani naturali, unul dintre cei de pe navă ar fi dispărut în valuri în urma lui „Ra".

Reprezentam un Turn Babel din opt limbi diferite, engleza, italiana şi franceza fiind cele vorbite zilnic, araba şi spaniola ocazional, rusa, norvegiana şi japoneza numai în somn. Discutam, spuneam glume distractive şi cântam în cor ori de câte ori aveam clipe de răgaz, în special după cină, cu doi-trei dintre noi stând pe scara catargului, iar ceilalți în jurul cotețului de găini, pentru că în interiorul cabinei întotdeauna era unul care voia să doarmă. Discutam politică şi niciodată nu ne-am scos ghearele. Nimeni nu stătea cu pistoalele încărcate. Harpoane de mână, toporaşe, cârlige de pescuit, erau singurele lucruri ce se puteau apropia de ceea ce se numeşte o armă. Le foloseam pentru binele comun, deoarece ne aflam toți în aceeaşi barcă.

Nimeni nu se supăra, nimeni nu era ofensat, nimeni nu ridica vocea. De cele mai multe ori eram de acord. Am discutat religie şi nimeni nu a simțit vreo mânie religioasă. Copt şi catolic, protestant şi mahomedan, budist, ateist, liber cugetător şi un evreu pe jumătate creştin — nu era loc pentru un amestec mai mare în mica noastră arcă, unde maimuța era Noe şi noi jucam rolul animalelor. Nu aveam asemenea certuri pe bord. În schimb, ne-am certat odată pentru o periuță de dinți pierdută şi regăsită, când am auzit strigăte de furie şi ocări în diferite limbi. În sentimentele lor cele mai profunde ființele umane sunt surprinzător de asemănătoare, indiferent de distanțele geografice. O periuță de dinți, ținută aproape de nasul tău, este mai mare decât un tun la mii de mile depărtare. Este uşor să găseşti diferențe între diferiți oameni, dar e şi mai uşor să găseşti cel mai mic multiplu comun al omenirii. Că ajungeam la o înțelegere sau nu, situația era aceeaşi; noi eram îngrămădiți pe bordul arcei noastre de papirus, ca nişte felii tăiate din aceeaşi bucată de pâine. Ne bucuram şi ne întristam de aceleaşi lucruri, ne ajutam unul pe altul pe cât puteam, pentru că de fapt ne ajutam pe noi. Unul conducea barca pentru ca ceilalți să poată dormi, altul gătea, pentru ca ceilalți să poată mânca; un altul cosea vela şi întindea parâmele ca să înaintăm bine. Trebuia să ne menținem în forma cea mai bună ca să fim gata pentru efortul maxim ori de câte ori era nevoie să înfruntăm amenințarea forțelor naturii.

Trecură zile şi nopți. Trecură săptămâni. A trecut o lună.

„Începe să fie foarte plictisitor", se plânse, vesel, Carlo luându-şi undița. Nu-i ca pe «Ra I»; n-avem nimic de reparat, nu s-a rupt nici un lemn, nu sunt parâme de matisit".

Se aşeză la prova cu picioarele atârnând peste bord şi prinse în undiță un peşte mic zburător, ca momeală. O mulțime de astfel de peşti veneau aterizând pe bord. Se aflau şi *pampano* printre peştii-pilot de sub barcă, foarte gustoşi şi lacomi la momeală. Dar pofticioasa doradă sau scrumbia aurie, prada cea mai sigură a celor de pe plută, era departe de a fi vizitatoarea obişnuită în acele zile, iar tonii dădeau doar din cozi sau săreau în aer, la distanță, fără să fie tentați de momeală. Într-o zi, Georges înotă printr-un nesfârşit banc de aşa-zise trabucuri argintii : bonite. Balene mari treceau repede pe lângă noi spre țărmul african; probabil că era aceeaşi familie de data trecută. Un peşte plat, mare cât puntea de comandă, sări deasupra valurilor într-un salt puternic şi căzu ca o clătită cu un zgomot asurzitor. Câțiva delfini plini de viață se rostogoliră pe lângă

VP MAGAZIN

noi, încrucişându-şi drumurile şi sărind de bucurie, iar o murenă grasă, leneşă, lungă cât un om şi groasă cât o coapsă, ondula încet prin valuri. Într-o după amiază o caracatiță uriaşă a apărut de pe parâme, sub barcă şi s-a cățărat braț cu braț bâjbâind, de pe legătura de papirus pe cârmă şi întinzându-şi toate cele zece tentacule deasupra capului, sări înapoi în adâncuri împinsă de puterea jetului.

Mai rămăsese deci viață în ocean, dar erau mai multe reziduuri de petrol decât peşti. În prima lună au fost doar trei zile în care Madani n-a observat bucățile negre ce pluteau pe apă, apoi marea a fost prea agitată pentru o observare atentă.

16 iunie. O lună de la plecare. Marea era atât de murdară, încât era neplăcut să te speli în ea. Bucăți mari şi mici, de la mărimea unui cartof până la o boabă de mazăre sau de orez, acopereau apa. Doar în curentul oceanic dintre Maroc şi insulele Canare am văzut marea mai murdară în această călătorie, dar cel puțin acolo era un calm plat şi era uşor să observi tot ceea ce plutea. La 21 mai mi-am notat în jurnalul de bord :

„Poluarea este înspăimântătoare. Madani pescuieşte bucăți ca gudronul, mari cât prunele, acoperite cu animale marine mici. Crabi mici, viermi şi crustacee cu multe picioare trăiesc pe unele din aceste reziduuri. După-amiază, suprafața netedă a mării a fost acoperită cu cantități uriaşe de bucăți de asfalt negre, ce pluteau în ceva ce părea clăbuci de săpun; din loc în loc, suprafața strălucea în toate culorile, ca şi când ar fi fost acoperită cu petrol".

În aceeaşi zonă înotau şi câteva celenterate semănând cu nişte ciorapi. Când sunt vii, sunt întinse ca baloanele, în formă de cârnat şi colorate în portocaliu şi verde. Mii şi mii de astfel de vietăți pluteau moarte printre reziduurile de petrol, strânse şi dezumflate ca nişte baloane sparte. Timp de două zile am plutit prin această murdărie de petrol şi de celenterate. Această suprafață poluată se deplasa în aceeaşi direcție, spre America, dar mai încet. Mai târziu, în călătorie, când valurile au început să crească, bucăți mari cât un pumn au fost aruncate pe bord şi lăsate acolo când apa de mare s-a scurs printre tulpinile de trestie ca printre dinții unei balene. Totuşi poluarea cu petrol nu era singurul dar făcut mării de omul modern. Întrucât eram tot timpul cu ochii pe mare, rareori trecea o zi fără să vedem bidoane din plastic, cutii de bere, sticle si alte materiale mai perisabile, ca, dopuri, cutii de împachetat, precum şi alte gunoaie ce pluteau pe lângă „Ra".

Parcursesem 1.725 mile marine de la punctul de plecare şi ne mai rămăseseră 1.525, când am nimerit pentru a doua oară într-o mare de petrol. A doua zi, vântul a bătut puternic. În ziua următoare, la 18 iunie, marea a început să se agite, ridicând cele mai mari valuri din câte văzusem în amândouă călătoriile. Vântul care ne-a ajuns era o furtună obişnuită, în rafale furioase ce prevesteau o furtună puternică, iar talazurile se ridicau în urmă, în şiruri paralele, tot mai înalte, direct proporționale cu forța vântului. Probabil că în locul de unde se ridicau dinspre nord-est, avusese loc o furtună foarte puternică. La început a fost captivant, apoi, unul după altul, am simțit o nelinişte apăsătoare, urmată de uimire şi de o uşurare îndoielnică în privința modului ireproşabil în care ne descurcam. În cele din urmă am simțit un imbold de admirație nestăpânită față de măiestria cu care coaja noastră de nucă întâmpina zidurile de apă. Stăteam singur de cart pe puntea de comandă, în spatele cabinei, manevrând rama din babord,

aşa încât să privim valurile direct din pupa, în timp ce brațul cârmei de la tribord era fixat, acționând doar ca o chilă. Totul decurgea necrezut de bine. Crestele înspumate ale valurilor de larg erau diferite de cele ale brizanților formate pe fondurile mici, la coastă. Baza înclinată a valului ne ajungea mai întâi din urmă, intra sub pupa în formă de secere a bărcii şi ne ridica în aer înainte ca creasta să se spargă. De obicei, dacă creasta se spărgea când noi ne aflam sus, ne prăvăleam înainte, cu o viteză nebună, cu palele de vânt, de apă şi de spumă după noi, cu pupa în sus şi cu prova în jos, în valea adâneă albastră-verzuie. Era deci vital să nu fim loviți lateral de către valuri.

„Şase metri; şapte metri şi jumătate"

Oamenii de la bord făceau aprecieri cu privire la înălțimea valurilor, cu un amestec de bucurie şi de groază.

„Nouă metri". Acum crestele valurilor se ridicau mai sus decât vârful catargului.

Nouă metri. Madani se lupta cu răul de mare. Nori grei de furtună şi ploaie pretutindeni. Totul mergea cu precizia unui ceasornic. „Ra II" a trecut de cele două coline paralele de apă cu o eleganță de necrezut. Doar câteva picături de apă pe punte, din când în când, pe care nici n-ar trebui să le pomenesc. N-aveam nici o problemă atâta timp cât puteam ține faimoasa coadă a pupei afară din apă. Din fericire valurile erau regulate, destul de distanțate, în acord cu lungimea şi forma lui „Ra II", aveau şirurile orânduite, unul, două, trei, aliniate unul în spatele celuilalt. Mai bine să nu privim înapoi, ci tot înainte. Din urmă, un perete ca de sticlă părea că vine să ne îngroape, în timp ce fugeam fără putință de scăpare. Tovarăşii mei, ce nu erau de cart, s-au retras în cabină unul după altul. Acolo puteau privi țintă în sus, la acoperişul împletit şi să asculte doar zgomotul asurzitor al mării înfuriate. Dar Carlo, alpinistul, s-a aşezat la prova, locul lui favorit, cu picioarele atârnând de parcă ar fi stat călare.

Din nou am simțit că barca e ridicată în aer, mai sus ca de obicei şi că se năpusteşte înainte şi în jos cu peretele de apă. Apoi aceeaşi creastă s-a ridicat în fața noastră, netedă, cu un guler alb, şi s-a dus.

„Acesta a fost mai înalt decât catargul", strigă Carlo entuziasmat, cu dinții albi strălucind prin barba roşie.

Ceva mai târziu s-a desprins de prova şi a venit, clătinându-se, spre pupa, trăgându-şi centura de salvare, ca să se alăture celorlalți dinăuntru. Apoi ne-a spus că sub el, la prova, se căscase o prăpastie atât de adâncă, încât atunci când „Ra II" s-a aplecat şi a luat-o nebuneşte în jos, părea că ne cufundăm într-un mormânt de apă fără fund. Mai bine să nu priveşti.

Trebuia să se facă schimbarea cartului, dar eu n-am îndrăznit să-mi distrag atenția nici o secundă, pentru ca barca să nu fie întoarsă cu bordul spre valuri. Să tot fi fost ora patru după-masă. Din spate se auzi zgomotul următorului val înspumat, şi mai mare decât celelalte. Mi-am încordat toți muşchii ca nu cumva cârma să fie întoarsă. Am simțit un zid de apă puternic apucând pupa şi ridicând-o sus, sus, sus. Ochii îi țineam țintă pe compas ca să nu pierd drumul. Trebuia să ne menținem pe direcția de propagare a valurilor. Dar de ce nu mai ajungem o dată în vârf înainte ca uriaşul ce fierbe să treacă pe sub noi? Apoi creasta valului a țâşnit prin bordurile bărcii, părând că va trece; prin spuma agitată ne-am înclinat brusc şi ne-am prăvălit înainte şi în jos cu o viteză amețitoare, ca şi cum am fi fost o scândură pe valuri, cu o velă uriaşă. Atunci s-a întâmplat nenorocirea! O pocnitură puternică. Un pocnet aspru de lemn gros ce se rupe. Un şoc prin brațul cârmei şi prin navă şi, iată că „Ra II" a luat-o în diagonală, fără control, cu babordul înainte, în prăpastia de apă.

VP MAGAZIN

Parcă am fi fost loviți de un ciomag. O clipă de nesiguranță până când mi-am făcut curaj şi mi-am întors capul să privesc catastrofa în față. Cârma! Brațul gros al rameicârmă, pe care îl țineam în mâini, se rupsese pe la mijloc şi pana lată atârna de parâma de siguranță bălăbănindu-se. Am apucat să arunc doar o privire, înainte ca masele de apă să se spargă peste noi, năvălind în voie de la travers tribord, acum când pupa înaltă nu mai spărgea valurile şi ne mai ridica în aer.

„Echipajul pe punte! S-a rupt cârma babord. Iuri, lansează ancora de furtună!”

Va urma...

1970
Modeled after the ancient Egyptian reed boat, Thor Heyerdahl's "Ra II" sails from Africa to the West Indies, proving that the ancient boats could travel long distances.

ATAE!
ATAE!
ATAE!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Keith DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

FOILETON

Traducerea în limba română
Uncris

3

Hawaii,
0700 ora locală (Zulu -10)

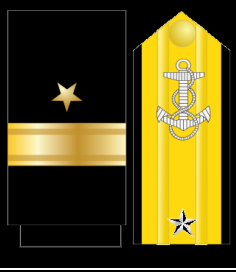

Rear Admiral Tombstone[1] Magruder înconjură cu un braț umerii soției, privind-o cu dragoste.

— Seamănă cu o lună de miere?

Commander[2] Joyce „Tomboy"[3] Flynn Magruder se uita în sus, privindu-l cu o expresie drăgăstoasă.

— Trebuie să semene – am așteptat destul ca să o avem.

— Doi ani. O trase de bluză, și se întoarse cu fața spre ea. Dar, în această călătorie, am de gând să recuperez timpul pierdut.

[1] Este o trimitere la numele orașului texan Tombstone din perioada *wild west*, respectiv la celebrul pistolar/justițiar Wyatt Earp, fost șerif al acestui oraș. Porecla dată pilotului își are sens în duelul de numai 30 secunde de la OK Corral, în urma căruia, lui W. Earp i-a rămas reputația de "*toughest and deadliest gunman of his day*" – *cel mai bun pistolar al vremii*. Luptele aeriene – *dogfight* – sunt scurte, ucigătoare, duse 1 la 1, și cel mai bun învinge, ca în duelurile pistolarilor western.

[2] Commander – Grad în US Navy (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*.

[3] Tomboy – în argou: Băieței; (aici, porecla se referă la temperament, nu la aspectul fizic).

Ea se ghemui la pieptul lui.

— Doi ani. Nu-mi vine să cred.

Se trase puțin înapoi și-l lovi ușor în piept.

— Tu ce-ai spune dacă vreunul dintre ofițerii tăi subordonați ți-ar spune că și-a făcut soția să aștepte atât de mult pentru a o duce în luna de miere?

El oftă și o strânse din nou la piept.

— Aș spune că a fost un prost, dacă mireasa ți-ar fi semănat. Dar, majoritatea femeilor nu-ți seamănă.

— Adică?

— Nu sunt la fel de frumoase.

— Hmmm…

Tombstone a știut instantaneu că nu a dat replica potrivită și a încercat s-o dreagă.

— Și ar mai fi alte câteva chestii care au intervenit, știi bine. Dă vina pe chinezi și ruși, nu pe mine. Ai fost prezentă – știi cu ce ne-am confruntat.

A simțit cum își lipește capul de el, respirația răvășindu-i părul de pe piept.

— Niciodată n-am să le iert niște…

— Și nici nu prea am avut de ales, nu? continuă el. Adică, știi ce implicații are statutul de ofițer. Și din acest punct de vedere tu ești diferită.

— De Pamela, vrei să spui?

— Printre multe altele, da. Pamela este un foarte bun exemplu pentru ceea ce vreau să spun.

— Pamela.

De data asta, ea se îndepărtă, iar Tombstone putu vedea nori negri adunându-se pe fața ei.

— Hai să o spun direct. Suntem în luna de miere, lună amânată cu doi ani – cu șase luni mai mult decât un tur de comandă – suntem în Hawaii, probabil în cea mai romantică stațiune tropicală. Ești de acord cu această realitate?

— Sunt.

— Și-atunci, ținând seama de toate acestea, de ce *dracu* ți-a venit să amintești de afurisita aia?

El o privi uimit de transformarea de pe fața ei. Mai văzuse și altădată temperamentul legendar al roșcatei, dar numai ocazional se îndreptase asupra lui. Ochii ei verzi-strălucitori erau îngustați ca niște fante, iar părul roșcat-auriu semăna cu un halo de fulgere. Sprâncenele erau încruntate, iar gura voluptoasă devenise doar o linie subțire.

— Îmi pare rău. N-am vrut, spuse, nu prea lămurit cu ce anume greșise – la naiba, doar îi făcuse un compliment, nu-i așa? – dar făcu uz de tacticile de supraviețuire conjugală pe care le învățase încă de la început.

Nu conta că iubita lui soție, dragostea vieții sale, era probabil cel mai bun coechipier cu care zburase vreodată în scaunul din spate al unui Tomcat, bărbat sau femeie, și un ofițer de elită în comunitatea aviatorilor. Nu conta faptul că avea experiență de luptă, atât ca membru în *squadron*, cât și la comanda acestuia. Nu conta nici măcar că pe ea o alesese și nu pe Pamela Drake, rupând o logodnă ce durase aproape zece ani și se însurase cu micuța RIO, care acum, practic, îl lovea cu vorbele ei.

Nu, categoric nu era momentul potrivit să aducă aceste argumente în discuție. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă acum, era să se certe cu ea – cea mai rapidă cale de a scurta luna de miere.

Se uită la ceas. Dacă voia să ajungă la timp la cină, *dacă* reușea să liniștească apele acum – era să tacă pur și simplu și să-și ceară iertare. Mai târziu, când ea se va calma, va putea și al să-și dea seama cu ce a greșit.

— Iartă-mă, ai dreptate, spuse, punând în glas toată convingerea pe care aproape trei decenii în uniformă i-o aduseseră. Este luna *noastră* de miere.

— Spre deosebire de a cui altcuiva?

Nu, ratase „fereastra optimă", putea vedea că așa e. Odată ce Tomboy se ambala așa, era teribil de greu s-o liniștești. Niște scuze ar fi fost bune, dar numai dacă acționat suficient de prompt.

— Spre deosebire de faptul că am trăit întreaga viață singur, amărât, fără tine.

O trase lângă el, dar îi simți corpul încordându-se a împotrivire.

— Ți-am spus în ultimele cinci minute cât de admirabil arăți în bikini? Și cât de bine arăți fără el?

Ea își propti ambele palme în pieptul lui, împingându-l. Nu tare, dar destul cât să se facă înțeleasă.

— Nu. Nu mi-ai spus-o. Și n-ai să scapi așa de ușor, Stony. Nici măcar să nu încerci.

Se întoarse și se îndepărtă. El a urmat-o în luxosul apartament pe a cărui chirie au dat destui bani.

— De ce ești supărată pe mine?

— De ce? l-a îngânat ea, stând în continuare cu spatele. Începi să bați câmpii despre Pamela Drake și mă mai întrebi pe mine *de ce*?

— Tu ai adus-o în discuție, spuse Tombstone, resemnat deja la gândul că nu va avea parte de o partidă de amor înainte de masă. Iar după cum se inflama situația… nici după. Spuneam doar…

— Te gândeai la ea, nu? ripostă Tomboy. Nu mă minți, Stony. Nici măcar să nu încerci.

El scoase un oftat. Beleaua era că dânsa avea dreptate. El privise soarele ce se îndrepta spre vestul oceanului, întrebându-se dacă vor putea sau nu să vadă celebra strălfulgerare de lumină verde ce apărea chiar în momentul când acesta dispărea în Pacific, planificând în gând o mică *atenție* pentru *maître d'hôtel* ca să le asigure o masă chiar lângă fereastră de unde să o admire, calculând și cât timp le-ar mai rămâne înainte de cină, în timp ce gândurile-i alunecau printre oarece fantezii sexuale, când… *bang* – Pamela i s-a infiltrat în minte. Fără să zăbovească mai mult de o microsecundă. Și – pe bune – el tocmai se gândea ce norocos era pentru că se afla aici cu Tomboy și nu cu Pamela.

Iar ea l-a auzit. Uneori avea o abilitate de-a dreptul paranormală, de a-i ghici gândurile. Mă rog… dar cel puțin să aibă amabilitatea să i le citească în întregime, nu doar să extragă un nume la întâmplare.

Da' poate că mai era, totuși, o cale de a salva seara. Se uită concentrat la ceas.

— *Hey*, cam e timpul să mâncăm, nu? Ți-e foame? Eu sunt hămesit.

Arboră cel mai seducător zâmbet… și se rugă în gând.

Pentru o clipă, se gândi că nu a reușit. Apoi văzu cum începe să se topească expresia de gheață de pe fața ei. Un zâmbet i se iți la colțul gurii. Răsuflă ușurat.

— Las'o baltă, spuse ea cu un ton de avertisment în voce.

— Ce să las?

— Știi tu.

Acum era în siguranță, și doar datorită unei microexpresii a mușchilor faciali pe care mama sa i-a spus că a moștenit-o de la tata, un zâmbet ghiduș care părea a fi arma lui supremă.

— Dar de asta ce spui? a întrebat-o, apropiindu-se de ea și mângâindu-i trupul cu mâinile. Trebuie să renunț și la așa ceva?

Ea murmură ușor.

— Poate.

— Și la asta?

Îl împinse scurt.

— Doar dacă vrei să ajungi la timp la *micul dejun*.

Că tot veni vorba, lui nu-i era chiar atât de foame.

Când managerul hotelului a aflat cine s-a cazat în hotelul său, a insistat să le ofere cel mai bun apartament. De asemenea își instruise personalul de la restaurant – Tombstone și Tomboy nu au mai trebuit să aștepte niciodată pentru a fi conduși la o masă rezervată.

După cină, Tombstone a comandat o sticlă de șampanie. A așteptat să le fie schimbate paharele, apoi a ridicat cupa.

— Pentru noi. Să ne fie o adevărată lună de miere fiecare moment petrecut împreună.

Ea ciocni ușor paharul cu al său.

— Pentru noi.

Deasupra capului, stelele păliseră pe cerul tot mai luminos. Restaurantul avea toate ferestrele deschise, iar briza de dimineață îi răsfira părul cu blândețe. El îi luă palma între ale sale, spunându-i:

— Nu există nimic pe lume în afara noastră. Nimic.

Ea suspină fericită.

— Noi și stelele.

Arătă cu bărbia spre cerul de afară.

— Seamănă cu oceanul. Chiar foarte bine, fără lumina ambientală.

În acel moment, un punct luminos a traversat întunecimea.

— Oh, uite, exclamă ea. O stea căzătoare – pune-ți o dorință, repede.

Ceva din traiectoria luminii ce traversa cerul îl făcu să tacă. Simți o crampă în stomac.

— Steaua aceea… ceva nu-i în regulă.

— Aiurea, ripostă ea încet. Hai, pune-ți o dorință.

— Îmi doresc să mă înșel, spuse el, spuse el mai mult pentru sine decât ca să-i facă ei plăcere. Dar…

Era deja în picioare, alergând către intrarea restaurantului, spre telefon.

— Ce…? începu ea o întrebare, apoi o expresie de oroare crescândă i s-a așternut pe față.

Într-o clipă a fost și ea în picioare.

Noaptea pașnică a lumii de afară a izbucnit în țăndări de lumină care i-a orbit cu doar câteva secunde înainte ca tunetele și furia unor explozii multiple să ajungă la ei. Unda de șoc a spart toate ferestrele.

Tombstone a înșfăcat-o pe Tomboy și a împins-o la adăpostul holului de la intrarea în restaurant. S-au ghemuit, el acoperind-o cu trupul său. Fragmente de sticlă și moloz i-au acoperit spatele.

— Nu, o auzi pe Tomboy tânguindu-se, apoi o simți zbătându-se sub el în încercarea de a se elibera. Nu, asta nu e posibil!

O lăsă să se ridice, dar o opri pe când încerca să alerge spre ieșire. O trase în fața sa ridicând-o pe vârfuri și a privit-o drept în ochi.

— Situația se agravează chiar acum.

O sărută apăsat.

— Știi ce-nseamnă asta, ca și mine. Trebuie să ajungem la CinCPac. Dacă suntem despărțiți, fă tot posibilul să te întorci pe *Jefferson*. E în largul coastelor, în REFTRA.

Ea confirmă dând din cap. orice urmă de panică și confuzie îi dispăruse de pe față.

— Merg cu tine la CinCPac, și apoi o să vedem cum putem ajunge pe portavion.

Camp[4] Smith
0710 ora locală (Zulu -10)

Pe măsură ce se apropiau de Comandament, al cărui Cartier General era localizat în complexul din tabăra militară Camp Smith, deveni evident faptul că nu vor găsi acolo răspunsuri. Sentinelele păzeau poarta, toți cu degetul pe trăgaci, gata să deschidă focul. Cei doi Magruder au înțeles că doar până aici li se permite să înainteze.

— Știe cineva ce s-a întâmplat? a întrebat Tombstone. Tonul vocii sale, acela al unui ofițer superior din Navy care vrea răspunsuri – și le vrea IMEDIAT – a avut efectul scontat. Deși soldații în continuare nu se arătau doritori să deschidă porțile pentru autoturismul lor închiriat, a observat o ușoară relaxare în maniera lor dură.

— Bombe, *sir*. Soldatul arătă cu mâna în direcția din spatele său, neluându-și nici o clipă ochii de la ocupanții mașinii. Lansate din aer, dacă are importanță.

— Răniți, morți? a întrebat Tombstone.

— Încă nu avem informații complete, *sir*. Nu-i putem găsi pe toți, așa încât *Captain* Smith și-a asumat comanda CinCPac.

Captain Billy Smith. Eh, putea fi și mai rău, reflectă Tombstone. Un marinar de suprafață, membru fondator al clubului de școală veche. Billy Smith nu-și schimbase convingerile formate încă de pe vremea când era student al Academiei Navale, precum că exista doar un singur mod de a face lucrurile, iar acesta era conform manualului. Era un mod de a gândi care cam lăsa de dorit în cazul luptelor aeriene, dar funcționa perfect în celelalte situații. Și, din fericire, Navy avea instrucțiuni care acopereau efectiv orice aspect din manual. Mai ales manualul care se referea la un atac asupra Pearl Harbor.

— *Sir*, ceilalți ofițeri superiori s-au adunat la clubul Ofițerilor, spuse sergentul, cu ochii urmărind ceva aflat dincolo de el. Momentan suntem cam ocupați cu operațiunile de salvare și eforturile de ținere sub control a avariilor – dar trebuie să fie cineva acolo care să organizeze transportul înapoi la postul dumneavoastră de Comandă, *sir…ma'am*[5].

Tombstone aprobă dând din cap. Da, trebuia să existe câte un plan pentru orice în Hawaii, în special pentru ducerea ofițerilor la posturile lor de comandă. Și pentru controlul avariilor.

Totuși, era încurajator să poți spune că-i vor trimite înapoi la posturile lor. Dacă mai aveau ce comanda.

Tomboy avea. Ca și CO al VF-95, îi vor îmbarca micul ei fund în primul COD[6] cu destinația *Jefferson*, odată cu oricare alți aviatori disponibili care, din întâmplare, se aflau în port. Probabil cam două treimi, sau chiar trei sferturi din cei din *squadron*-ul ei. Numai cei din efectivul de serviciu rămăseseră voluntari la bordul

[4] Camp – bivuac, cantonament, tabără; facilitate semi-permanentă a unităților militare prevăzută cu toate instalațiile necesare (baraci, etc).

[5] Armata este – tradițional – a bărbaților. De aici, modul regulamentar de adresare cu termenul *sir*. Dar de când cu egalitatea în drepturi, trebuie utilizată și formula *ma'am = doamnă*.

[6] COD – Carrier onboard delivery – avion care aduce la bordul portavionului personal, provizii, poșta, etc.

portavionului, și se aflau probabil organizați în patru schimburi. Nu era nevoie de mai mulți oameni la bord, nu atunci când navigau în apele pașnice ale Hawaii.

Nu, până când s-a întâmplat ceea ce era de neimaginat.

Tombstone a întors autoturismul înapoi în direcția din care veniseră. În acest moment, Clubul Ofițerilor părea cea mai bună soluție.

— Stony? a spus Tomboy. Basculează-mă la Baza de Operații.

— De ce? A spus că transportul ofițerilor se aranjează la Clubul Ofițerilor.

Fața lui Tomboy avea acea expresie dură pe care el o recunoștea ca fiind „fața ei de comandant".

— N-am să încalc prioritatea vreunui alt pasager. Trebuie să fie piloți și avioane la Baza de Operații. Adică tot ce am nevoie ca să ajung înapoi pe *Jefferson*.

— Ai un pilot chiar aici, spuse Tombstone. Jumătate din problemă e rezolvată.

Tomboy aprobă.

— M-am gândit la asta. Ești cu acreditările *la zi*, nu-i așa?

— Bineînțeles că sunt.

Chiar înainte de a pleca în luna lor de miere, el petrecuse două săptămâni la Norfolk, unde-și mai dăduse jos din *rugină*.

— Sunt membru cu drepturi depline în clubul aviatorilor[7] navali.

— Cred că am să iau totuși un pilot de luptă, dacă pot, spuse Tomboy gânditoare. Indiferent de ce se întâmplă, avem mai mare nevoie de piloți combatanți decât coordonatori de misiuni.

Un fior rece îl trecu pe Tombstone. Ea chiar a spus așa ceva? Ceva din care rezulta că exista cineva care-i era mai de folos în aer decât propriul ei soț? „Începătoarea" de douăzeci-și-ceva de ani cu doar o singură misiune pe mare? Care n-a doborât niciodată un MiG într-o înfruntare unu-la-unu în timpul unei misiuni de luptă deasupra teritoriului ostil?

— Zbor în misiuni, spuse el cu o voce răgușită.

Ea dădu din cap.

— Nu, nu o faci. Navy nu vă plătește pe voi amiralii ca să stați în cockpit. Voi sunteți pe nivelul de decizie, cei care aveți grijă ca piloții să nu fie uciși. Nu sunteți cei ce zburați în misiuni.

Ea îl privi, brusc conștientă de felul cum sunau cele spuse.

— Nu că nu ai fi un pilot excepțional.

— Desigur. Dar nu unul cu care tu ai vrea să zbori.

Cuvintele pe care le-a dorit a fi o glumă au răsunat foarte aspru.

— Nu fi afurisit, spuse ea sec. Știi exact la ce mă refer.

De fapt, la el era problema. Misiunile pentru un pilot de luptă deveneau tot mai rare pe măsură ce acesta înainta în grad, pe scara ierarhică. „Zbura" un birou mult mai des decât un Tomcat. Unchiul său a înțeles acest fapt și a venit cu cea mai bună soluție pentru nepotul său – în ceea ce privește experiența de luptă și cea practică, ca și comandant – aceea de *troubleshooter* (expert în depistarea și rezolvarea unor situații dificile). Nu *mânuitor* de hârtii și probleme administrative, sau al diverselor probleme cu iz politic cu care Navy se confrunta în prezent. Nu, Tombstone era războinicul pe care

[7] Aviatori – piloții din US Navy se autonumesc „aviatori". E un mod de a se diferenția de piloții din celelalte Arme. Mândrie profesională.

unchiul său, CNO[8], îl trimitea în situațiile dificile și în afurisitele de conflicte locale. Genul de probleme în care nimeni nu putea să prevadă cum să realizeze obiectivele planificate fără a se pierde viețile a nenumărați bărbați și femei, precum și avioane, în timpul desfășurării evenimentelor. Un *troubleshooter* care nu numai că își cunoștea inamicii, dar chiar doborâse destui dintre ei în ultimele decade.

— Hai să vedem dacă au vreun avion, spuse, lăsând deoparte – pentru moment – chestiunea referitoare la cine ar trebui să ajungă mai repede pe portavion.

Nu avea nici un rost să sublinieze că el putea face uz de grad și funcție în fața oricui dintre cei aflați în Baza de Operațiuni, iar dacă voia un avion, ei trebuiau să facă pe dracu'n patru și să-i facă rost de unul. Și nimeni – nici măcar frumoasa lui soție-tigrișor – nu-l putea împiedica.

Baza de Operațiuni
0715 ora locală (Zulu -10)

Un COD tocmai ajunsese în fața Bazei de Operațiuni pregătindu-se pentru decolare. O coloană de pasageri cu echipamentul de salvare pe ei se îndreptau deja către zona de îmbarcare.

— Nu are încărcătura completă, observă Tomboy. Dacă ne grăbim, ne putem urca și noi.

A deschis portiera și a sărit afară chiar înainte ca Tombstone să oprească mașina.

— Am să trec numele noastre pe listă.

Și a dispărut înainte ca Tombstone să-și desfacă măcar centura de siguranță.

Pe când el intra în Baza de Operații, Tomboy avea deja pregătite legitimațiile de identitate ale amândurora și trecuse numele pe lista de îmbarcare. I-a dat casca și vesta de salvare, apoi a arătat către COD.

— Două minute. Hai să ne echipăm.

Și-au pus vestele de salvare și au alergat către avionul de transport turbo-propulsat. Avionul era doar pe jumătate încărcat. Un subofițer, membru al echipajului, i-a dirijat către niște fotolii aflate în mijlocul fuselajului, apoi a revenit la rampa de îmbarcare din spate pentru eventualii întârziați. S-a întors însă repede, și-a pus căștile cu microfon, iar Tombstone i-a văzut cum se mișcă buzele în timp ce vorbea cu cei din cabina de pilotaj din față. Rampa posterioară ce servea drept scară de îmbarcare s-a ridicat și s-a închis. În compartimentul de pasageri s-a făcut întuneric punctat de lumina slabă a celor câteva lumini de veghe aflate la distanță una de alta.

Tombstone a privit către Tomboy și a observat că și-a închis ochii pentru câteva clipe. Ea era un RIO, omul din scaunul din spate, obișnuită să aibă pe altcineva care să piloteze, deși – credea el – probabil că înțelegea cât de mult îi displăcea lui să fie doar un pasager în orice avion. Și fusese pasager de prea multe ori în ultimul an, decise el. Gata, era destul.

— Atențiune, vă rog. Magruder? strigă un subofițer marinar pe intervalul dintre scaune. Magruder?

— Care dintre noi? a întrebat Tombstone.

— Oh, sunteți doi, *sir*, spuse marinarul. Credeam că e doar o greșeală.

— Suntem doi, confirmă Tombstone.

[8] CNO – Chief of Naval Operations – un amiral cu patru stele (cod NATO OF-9); este ofițerul de marină cu cel mai înalt rang desemnat în cadrul Department of Navy. Este subordonat direct lui Secretary of the Navy și răspunde de comanda, utilizarea resurselor și eficacitatea forțelor operative ale US Navy, precum și de activitățile (ordonate de Secretary of the Navy) desfășurate de unitățile Navy pe uscat.

— Și sunteți amândoi la post pe *Jefferson*? întrebă marinarul.

— Ea este, spuse Tombstone arătând spre Tomboy.

— Și dumneavoastră, *sir*? Pentru că – *sir*, îmi pare rău, dar dacă postul dumneavoastră nu este pe navă, trebuie să luăm pe altcineva în loc. Ordin, numai cei esențiali pentru misiune. *Sir*.

În mod evident, marinarul nu se simțea în largul său trebuind să se impună în fața unui amiral, dar… respecta niște ordine.

Numai cei esențiali pentru misiune. Tombstone s-a ridicat și a coborât cu pas rigid din avion. Imediat ce a ieșit de pe pista de zbor și-a scos telefonul din buzunar. Vor vedea ei imediat cine este esențial pentru misiune în această Navy.

4

CNO
Washington, D.C.
1216 ora locală (Zulu -5)

CNO *Admiral* Thomas Magruder tocmai terminase o partidă dură de *racquetball*[9] când au ajuns la Washington D.C. primele vești. Aghiotantul său, *Lieutenant Commander* Henry Williams, l-a căutat la dușuri.

— *Admiral*! Chinezii tocmai au atacat la Pearl Harbor!

Williams ținea în mâini câteva prosoape, și se asigurase că hainele șefului erau pregătite în timp ce-l informa pe CNO.

— Trei vase camuflate ca nave comerciale erau, de fapt, nave de război. După câte știm până acum, au lansat un atac cu rachete asupra portului, urmat de un val de *jump jets*.

Williams auzi cum toate dușurile din sala de baie s-au oprit. Aproape fiecare persoană din încăpere trebuia să afle, iar el nu a ezitat să continue informarea care, fără îndoială, privea și pe alți ofițeri.

— Îl am pe *Rear Admiral Magruder* pe mobil, sir, continuă Williams. Și *National Command Authority* pe linia doi.

Admiral Magruder și-a scos capul de sub duș, apoi a înșfăcat telefonul mobil.

— Stony?

— Prezent, *sir*.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat bătrânul Magruder.

— Din câte pot spune acum, un atac cu rachete asupra Pearl Harbor. A fost văzut ceva ce ar semăna cu un portavion chinez aflat în largul coastelor în urmă cu o oră.

— Aghiotantul meu spune ceva despre niște vase civile – asta ai văzut?

— Nu pot să confirm, nici să neg, *sir*, îi răspunse nepotul. Tomboy și cu mine luam cina și am observat lansări de rachete de pe avioane, dar nu le-am putut determina punctul de origine.

CNO ținea telefonul strâns între umăr și ureche în timp ce încerca să se îmbrace cât de repede putea. Toți ofițerii din jurul său făceau același *dans*.

— Cine-i cu tine acolo?

[9] Racquetball – sport asemănător tenisului de câmp, dar practicat în sală.

— Tomboy a prins un zbor înapoi pe *Jefferson*, îi spuse nepotul. Eu sunt la Clubul Ofițerilor – se pare că mulți dintre noi sunt *eșuați* aici, dintr-un motiv sau altul. Air Force se ocupă cu aranjamentul transporturilor.

Bătrânul Magruder putu auzi în telefon anunțurile unei stații de amplificare, dar fără să distingă detaliile.

CNO a respirat adânc, în timp ce se chinuia să-și pună uniforma pe el cât mai repede.

— OK, Stony. Uite ce vreau să faci. Mai târziu am să-ți transmit ordinele oficiale, dar acum trebuie să preluăm noi, imediat, inițiativa jocului. *Jefferson* este în zonă, dar are nevoie de ceva ajutor. Verifică pe-acolo, vezi cine mai e în aceeași situație ca tine. Alege-i pe cei mai buni și formează o echipă de comandă. Ia-i de la toate serviciile militare – asigură-te să ai niște foarte buni experți în logistică atât din Marines[10], cât și din Air Force. Pe undeva, în zonă, am o navă de sprijin pe care pot să ți-o aloc, dar ai nevoie de oameni competenți care să o integreze în planul de luptă. Și oameni – ai nevoie de oameni. Adună-ți experți care să-i poată mobiliza pe Marines sub comanda ta.

— *Aye-aye, sir*. Am înțeles.

— Stony, transmiți la biroul meu tot ce ai nevoie. Dumnezeule, un atac asupra teritoriului american – nu trebuie să-ți subliniez cât de îngrozitoare este situația. Nu eram pregătiți pentru așa ceva – niciodată nu am fost. Orice alt mijloc de susținere se află în larg, la o depărtare de cel puțin trei săptămâni cu viteză maximă. Iar dacă ei obțin superioritatea aeriană, nu mai avem posibilitatea de a trimite ajutoare prin CRAF[11]. Pentru moment, îl ai doar pe *Jefferson* și tot ceea ce mai poți găsi acolo.

Lieutenant Commander Williams îl bătu pe umăr pe CNO.

— *Sir*? Primesc rapoarte de la Informații precum că chinezii au capturat principalele posturi de comunicații din Hawaii. Ca și pe comandanții Flotelor a Treia și a Șaptea, împreună cu *staff*[12]-urile lor. Evident, se aflau toți acolo pentru o conferință planificată.

Bătrânul Magruder a închis ochii și a oftat adânc. Adrenalina i s-a revărsat prin vene și a știut că de exact asta avea nevoie.

— Avem ceva forțe speciale în zonă? a întrebat.

Lieutenant Commander Williams a dat aprobator din cap.

— SEAL *Team*-7, Plutonul-2. Conform CIA, sunt desfășurați în munții din Hawaii pentru un exercițiu internațional. Au restabilit legătura cu ei și le-au ordonat să recucerească centrul de comunicații, în primul rând. După aceea, ei bine…

Aghiotantul tăcu, conștient că ceea ce urma „după aceea" era cu mult deasupra competenței sale.

— OK, OK, cel puțin, tot avem ceva, murmură Magruder sr. Murdoch, nu-i așa? Sigur că el este. Stony, mai ești pe-acolo?

— Da, *Admiral*.

---

[10] US Marine Corps – pușcașii marini/infanteria marină – Armă a Forțelor Armate ale SUA aflate în componența US Navy, dar oarecum independentă de aceasta. Asigură sprijin/desant marin, folosind mobilitatea dată de US Navy pentru desfășurarea rapidă de forțe armate.

[11] CRAF – Civil Reserve Air Fleet – Liniile aeriene civile din SUA asigură transportul de pasageri/trupe, încărcături militare, atât în timp de pace cât și război.

[12] Staff – grup de ofițeri care asistă/ajută un înalt ofițer de comandă/administrație.

— Linia asta nu e securizată, spuse bătrânul Magruder cu grijă. Deci, nu-ți pot da toate detaliile. Și după cum stă treaba, nici nu vom avea comunicații sigure până când nu te întorci pe *Jefferson* – înțelegi?

— Înțeleg.

— Cât despre echipa pe care ai să ți-o aduni – mare atenție la forțele speciale și la cei de la Informații, în special la cei ce lucrează cu agenții civile. Cred că știi la cine mă refer să-i folosești. Când ajungi pe *Jefferson*, stabilește contactul cu ei. Pricepi? întrebă CNO.

— Am înțeles, *sir*.

— Foarte bine.

CNO a ezitat un moment ca și cum enormitatea situației l-ar fi copleșit. Între timp se îmbrăcase și a ieșit din sala de dușuri. Williams a adunat rapid echipamentul sportiv al amiralului, l-a pus într-o geantă, iar acum mergea în urma lui.

În timp ce CNO se îndrepta spre biroul său, cu Tombstone aflat încă la celălalt capăt al „firului", coridoarele explodau de acțiune. În mod obișnuit, oamenii pășeau vioi pe coridoare, afișând un aer de importanță ce era prezent în toate activitățile desfășurate în Pentagon. Totuși, acum toți alergau. Angajații civili, experți care constituiau memoria colectivă a Pentagonului, se mișcau pe lângă ziduri, în timp ce personalul militar, ofițerii și subofițerii, alergau cu maximă viteză. Nimeni nu pierdea timpul așteptând liftul – ușile batante ale nenumăratelor scări ce făceau legătura între inelele marii clădiri se mișcau precum palele ventilatoarelor.

— Stony, fii atent ce faci acolo, OK? Dar, orice ai avea nevoie, vei avea. Dacă ai probleme în a pune pe roate asemenea echipă, telefonează-mi. Am să te ajut imediat ce va fi posibil. Acum, fă tot ce trebuie pentru stabilizarea situației și scoate la înaintare forțele speciale.

— Da, *Admiral*. Acest pluton SEAL – cum pot vorbi cu ei?

— SATCOM[13]. Lab Rat[14] mai este la bordul lui *Jefferson*?

— Sunt sigur că este, *Admiral*.

— El va ști cum să facă. Contactează-mă din nou, imediat ce vei avea oamenii pe care ți-i dorești și măsurile necesare ca să ajungi pe *Jefferson*.

Magruder sr. încheie convorbirea când ajunse la ușa biroului său. Se opri un moment afară și respiră adânc, liniștit, pentru ultima dată în următoarele – multe – zile. Apoi o deschise și, urmat de *Lieutenant Commander* Williams, păși în *furtună*.

Clubul Ofițerilor
Hawaii
0720 ora locală (Zulu -10)

Tombstone închise și el telefonul, după care privi prin încăpere cu o nouă perspectivă. Nu mai vedea o grămadă de bărbați și femei străini care se înghesuiau în mica sală. Acum, erau potențiali camarazi de echipaj, ofițeri care au fost deja recrutați în *staff*-ul său personal. Chiar dacă ei nu o știau încă.

Dar cum să-i selecteze? Cum să afle care are minte, *sânge în instalație*, și experiența tehnică necesară?

[13] SATCOM – Satellite Communications – unul dintre primele sisteme de comunicații cu ajutorul sateliților geostaționari.
[14] Lab Rat – porecla unui ofițer de Informații de la bordul lui USS *Thomas Jefferson*.

Nivelul de zgomot din sală creștea. Un *master sergeant*[15] din *Air Force* care a apărut în cadrul ușii a fost asaltat de ceilalți.

Tombstone s-a îndreptat încet către bar și apoi către un colț unde era suspendat într-o consolă un clopot de navă. În mod tradițional era folosit pentru a atrage atenția că în bar a intrat cineva care vrea să treacă neobservat, dar pentru „vina" aceasta va trebui să plătească un rând de băutură pentru toți cei prezenți. Acum, va fi folosit pentru scopul său inițial – pentru a atrage atenția întregului echipaj.

Tombstone a înșfăcat funia împletită ce era legată de limba clopotului și a început să bată rapid. Sunetul ascuțit, puternic, a penetrat prin zgomotul produs de mulțime. După ce a văzut că le-a captat atenția, Tombstone a revenit lângă bar. Cu mâinile în șolduri, li s-a adresat:

— Atenție la mine! Sunt *Rear Admiral* Matthew Magruder. Tocmai am vorbit la telefon cu CNO în D.C.[16]

Se adresă lui *master sergeant* din Air Force.

— Presupun că tu încerci să selectezi prioritățile pentru transport?

Air Force *master sergeant* înaintă prin mulțime murmurând scuze celor care trebuiau să-i facă loc și ajunse în fața lui Tombstone.

— Așa este, *Admiral*.

— Bine. Stai aici – am să am nevoie de tine. Ceilalți, ascultați-mă. În acest moment, singurele forțe militare din zonă sunt Navy. Avem indicii că toate comunicațiile securizate către și dinspre Pearl Harbor au fost compromise. CNO – iar eu mă aștept să avem sprijinul *Joint Chiefs*[17] cât de curând – mi-a ordonat să formez un grup de comandă compus din oamenii aflați aici, iar apoi să-i iau la bordul lui *Jefferson*. Prima chestiune – cine este ofițerul cel mai mare în grad aici?

Un murmur a trecut prin mulțime, când un bărbat înalt, masiv, îmbrăcat în bermude și o cămașă hawaiană în culori vii a pășit în față. Arsuri proaspete de soare se vedeau pe nas și vârful urechilor. Sub părul tuns scurt, scalpul era roșu aprins.

— Cred că eu sunt.

— *Sir*. Pot să aflu numele dumneavoastră?

— *Major General*[18] Bill Haynes, spuse cel cu două stele. Infanterie.

— *Sir*, pot să vă rog să veniți aici, lângă mine? a întrebat Tombstone, arătând spre bar.

Generalul din Army își făcu loc printre ceilalți, mult mai ușor decât putuse *master sergeant*. Veni lângă Tombstone și spuse:

— Se pare că dumneata ești la comandă acum, *Admiral*. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Tombstone aprobă, mulțumit că nu va avea loc nici un fel de confruntare stupidă cu ofițerul care îi era superior în grad. În câteva cuvinte l-a pus în temă cu conversația telefonică pe care a avut-o cu unchiul său.

— Pare a fi deja un plan de luptă, spuse Haynes. Ce-ar fi să preiau eu sarcina organizării forțelor terestre, inclusiv a contigentului de debarcare amfibiu? Dumneata ai putea face ceea ce trebuie pentru operațiunile aeriene și maritime?

---

[15] master sergeant – grad militar în US Air Force (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[16] Washington D.C. (District of Columbia) – capitala Statelor Unite ale Americii.

[17] Joint Chiefs of Staff – un comitet din cadrul US Department of Defense format din ofițeri de rang înalt care asigură consultanță pe probleme militare pentru: Secretary of Defense, Homeland Security Council, National Security Council, Președintele SUA.

[18] Major General – Grad militar în US Army (cod NATO OF-7); general cu două stele; echivalent *general-maior*.

Atunci Tombstone a întrebat cu voce tare:

— Este cineva cu experiență în domeniul forțelor speciale, a operațiunilor amfibii, sau de la Informații? Am nevoie de ajutorul vostru.

În următoarele treizeci de minute, cei doi au acționat metodic în vederea constituirii unui *staff* de comandă. Amândoi s-au consultat frecvent, iar Tombstone și-a dat seama că generalul Haynes este un om rezonabil, direct și foarte competent. Au verificat majoritatea personalului prezent, dar generalul Haynes a insistat pe necesitatea unui număr mai mare de oameni pentru sprijin, decât socotea Tombstone că ar fi nevoie. În sfârșit, și-au făcut echipa. Tombstone le-a mulțumit celorlalți, dându-le liber, și i-a luat pe cei zece ofițeri selecționați într-o mică sală de conferințe aflată la parterul Clubului Ofițerilor.

— O introducere mai întâi, spuse Tombstone. Și înainte de orice întrebări, subliniez faptul că portavionul are deja un *staff* de bătălie la bord. Noi vom fi nivelul imediat superior lor, coordonând atât operațiunile forțelor speciale aflate pe uscat, cât și pregătirea pentru eventuala sosire a trupelor terestre care vor recuceri insula. Eu vă cunosc pe toți – acum e rândul să vă cunoașteți între voi.

Generalul Haynes își drese glasul, apoi se adresă grupului.

— *Major General* Bill Haynes, US Army. Mă aflam aici pentru un instructaj cu CINCPACFLT[19] în vederea preluării îndatoririlor de Comandant adjunct în Coreea. Cea mai mare parte a carierei am avut-o în infanterie, totuși sunt bine familiarizat cu operațiunile de artilerie și blindate. Am absolvit Naval War College[20] – înclină politicos capul spre Tombstone – de aceea am decis să nu-i stau în drum amiralului.

— Mulțumesc, *General*, murmură Tombstone. Următorul? – arătă spre un *colonel*[21] de Marines.

— *Colonel* Darryl Armstrong, ajutorul comandantului I Corps[22]. Două tururi de detașare la operațiunile speciale, inclusiv o cooperare cu Rangers[23], fapt pentru care presupun că m-ați selecționat, *Admiral*.

Tombstone îl studie un moment, sigur că a făcut alegerea corectă.

— Ești pregătit pentru așa ceva?

Colonelul aprobă dând din cap. Era un om puternic mai înalt decât Tombstone. Probabil 1,95 m și peste suta de kg. Mușchii i se reliefau sub pielea bronzată și degaja un aer care-i atrăsese imediat atenția lui Tombstone. Părul îi era tuns extrem de scurt, dar se puteau vedea zonele grizonate de la tâmple. Ochii albaștri păreau a vedea tot ce se întâmplă în încăpere, deși parcă nu privea direct la nimic.

Colonelul aprobă.

— Sunt onorat să fac parte din echipă, *Admiral*.

— *Lieutenant Commander* Hannah Green, spuse următorul ofițer.

Era înaltă, o blondă suplă cu trup atletic. Părul scurt încadra o față de o frumusețe clasică, cu ochi albaștri, ceva mai întunecați decât ai lui Armstrong. Uimitoare, se gândi Tombstone, apoi se admonestă singur pentru acest gând.

---

[19] CINCPACFLT – Commander-In-Chief, us PACific FLeeT – Comandamentul Flotei din Pacific.

[20] Naval War College – (NWC or NAVWARCOL) – colegiu superior - "Home of Thought" - al US Navy. Pregătește și educă lideri, trasează viitorul în Navy.

[21] Colonel – cod NATO OF-5; în US Marines Corps (deși face parte din US Navy, este un fel de „republică separată” de aceasta) gradele militare sunt aceleași ca în US Army, nu ca în Navy.

[22] Corps – mare unitate militară formată din două sau mai multe divizii.

[23] Rangers – trupe de elită din cadrul US Army.

— Specializarea mea principală este sprijinul operațiunilor amfibii de debarcare, continuă Green, plimbându-și privirea de la un ofițer la altul, pe măsură ce vorbea.

Fiecare i-a întâlnit privirea, și a văzut ceva ce și Tombstone detectase. Oricare ar fi fost problemele din Navy ridicate de diferența între sexe, nu vor fi probleme cu acest ofițer.

— Și în plus, ca și colonelul, am petrecut ceva timp la comanda forțelor speciale. De fapt, cred că ne-am întâlnit acolo acum opt ani, concluzionă ea.

Armstrong aprobă.

— Sunt surprins că-ți amintești.

— Memorie fotografică, spuse și încheie brusc.

— Carlton Early, se prezentă următorul ofițer. În contrast cu antevorbitorii săi, avea o expresie voioasă, aproape idilică pe fața sa. Navigator pe KC-135[24]. Nici un fel de experiență cu forțele speciale sau cu Informațiile – se înțelege de la sine, deși fac parte din Air Force – dar știu aproape totul despre realimentarea avioanelor în aer.

Aruncă o privire întrebătoare spre Tombstone.

— Presupun că aveți în vedere realimentări la mare distanță pentru a sprijini operațiunile din zonă.

— Așa cred și eu, *Major*[25]. Combustibilul pentru aviație va fi primul fără de care vom rămâne. Imediat, vreau să folosești fiecare secundă pentru a vorbi cu oricine care te poate pune în legătură cu Castle AFB[26]. Nu cred că va exista vreo problemă de coordonare – cel puțin, nu după ce *Joint Chiefs of Staff* va da undă verde – dar va fi mai ușor dacă ei vor discuta cu cineva care vorbește aceeași „limbă".

Early confirmă dând din cap.

— Aveți dreptate, Admiral. Mai sunt vreo două locuri pe care le vom putea folosi pentru celelalte unități de sprijin când vor sosi. Dar, deocamdată, voi aranja ca un Texaco[27] să se afle permanent în aer. Dați-mi cei mai buni oameni pentru treaba asta, iar după aceea trebuie să ne asigurăm că se face cum cerem noi.

Pentru o clipă, o umbră trecu peste fața lui Early.

Tombstone nu a insistat, dar și-a propus să ceară alte explicații mai târziu.

— *Captain*[28] Ed Henry, se prezentă un bărbat echipat cu un șort în culori foarte țipătoare. Pentru o clipă, Tombstone s-a mirat de ce majoritatea ofițerilor superiori preferă să poarte asemenea haine ostentative.

— *Coast Guard*[29]. „Șofer de navă". Am fost repartizat aici.

Pe scurt, și ceilalți membri s-au prezentat singuri. Reprezentau toate specializările, de la comunicațiile prin satelit, până la un *lieutenant* SEAL aflat în vacanță în Hawai când totul s-a transformat în haos. El a fost ofițerul SEAL care i-a confirmat lui Tombstone concluziile despre plutonul SEAL aflat acum în munți.

— Trebuie să fie vorba de Plutonul 2 din SEAL Team 7, spuse *lieutenant*. Îl cunosc pe șefu' lor – Murdoch.

— Este de încredere?

---

[24] Boeing KC-135 Stratotanker – cisterna aeriană pentru realimentare în zbor..

[25] Major – Grad militar în US Air Force (OF-3); echivalent *maior*.

[26] Castle AFB – fostă bază a Comandamentului Forțelor Aeriene Strategice ale USA aflată la nord-vest de Atwater, nord-vest de Merced și cam la 200 km est-sud-est de san Francisco, California.

[27] Texaco – în argoul piloților: avion de realimentare.

[28] Captain – Grad militar în US Coast Guard (cod NATO-OF5); echivalent *colonel*.

[29] U.S. Coast Guard (USCG) – Unul dintre cele șapte servicii militarizate din SUA și una dintre cele cinci servicii ale Forțelor Armate Americane. Are ca atribuții: supravegherea respectării legislației maritime, apărarea coastelor, căutare și salvare.

Lieutenant lăsă să-i scape un scurt hohot de râs.

— Cred că asta ar trebui să fie amplificată de zece ori, *Admiral*. Asta-i realitatea… doar dacă nu sunteți genul de ofițer care insistă ca lucrurile să fie făcute ca la manual.

Prin tonul vocii, cel mai mic în grad ofițer dintre cei aflați în sală și-a făcut cunoscută cu claritate opinia sa despre acest tip de ofițer.

Stilul direct al ofițerului inferior l-a amuzat pe Tombstone. Să fii atât de tânăr, atât de îndrăzneț – a fost și el la fel la aceeași vârstă?

— Ne spui câte ceva despre acest pluton special, îl întrebă Tombstone, ca să fim toți pe aceeași lungime de undă?

— Bucuros, *sir*. SEAL Team 7 are baza la Norfolk și este subordonată Grupului 2. Plutonul 2 este…

Ezită, privind în jurul sălii, apoi către Tombstone pentru confirmare.

— Toți cei aflați aici sunt autorizați să primească informații clasificate „Strict Secret", spuse Tombstone. Din ordinul meu, începând de acum. O să-l scriem și pe hârtie mai târziu.

Lieutenant SEAL a dat aprobator din cap.

— Plutonul 2 lucrează direct cu CIA, spuse el sec. Fac treburi care… ei bine… de alea despre care nu trebuie să știe toată lumea. Misiuni sensibile, de precizie, în cea mai mare parte. În multe țări din jurul lumii. Pierd mulți oameni, *sir*. Cam câte doi la fiecare misiune. Așa am auzit.

— Ce fel de aparatură pentru comunicații au cu ei? a întrebat Hannah.

— Prin satelit. Și credeți-mă, ei știu să-și folosească echipamentul. Plutonul 2 este dotat cu ultima tehnologie înainte chiar ca noi să fi auzit despre ea, și știu să o folosească sau s-o distrugă, dacă e nevoie. Pot să pariez că imediat ce au aflat ce se întâmplă, au intrat în contact cu CIA. Iar până acum, probabil că au și vorbit cu *Jefferson*… dacă nu au ordin să păstreze tăcerea.

— De ce ar avea ordin de tăcere radio? a întrebat Tombstone, mai sec decât ar fi vrut. Aceasta este o operațiune comună.

— Nu știu, *sir*. Spun doar că ar fi posibil.

Ultimul membru care a vorbit a fost *master sergeant* din Air Force care a primit misiunea de a coordona transportul ofițerilor din Club. Tombstone l-a desemnat imediat ca membru ad-hoc al noului grup de bătălie. Iar pe măsură ce deveneau clare proporțiile operațiunii, Tombstone nu l-ar fi lăsat sub nici un motiv pe *master sergeant* să fie separat de acest *staff*.

— Fred Carter, se prezentă acesta. Logistică – am petrecut ceva timp și pe KC-135, *sir* – și cerințele de transport pentru VIP. Mai ales aceasta, în prezent, spuse încet.

Din puținul spus de *master sergeant*, lui Tombstone i s-a părut că acest fapt a fost mai de folos carierei sale, decât lăsa să se vadă.

— Îmi imaginez că poți să stăpânești gloata de acolo de unul singur, *Master Sergeant*, spuse Tombstone.

Acesta confirmă.

*Dar aș aprecia ajutorul dumneavoastră, *sir*. Numărul de galoane sunt întotdeauna de folos. Am instrucțiuni de la superiorii mei, dar cred că ordinele dumneavoastră sunt prioritare.

— Și-acum, că am rezolvat partea organizatorică – cum ajungem pe *Jefferson*? interveni *General* Haynes. Am văzut că un C-2 a decolat adineauri. Mai este vreunul pe pistă?

— Nu cred, spuse încet Tombstone. Din câte am văzut, chinezii se mișcă rapid pentru stabilirea superiorității aeriene. Își mențin CAP[30] chiar deasupra orașului. Comandantul grupului de bătălie de

[30] CAP – Combat air patrol – formație de avioane ce asigură protecție aeriană în zona unui obiectiv, a unei forțe militare, interceptarea și distrugerea avioanelor ostile înainte ca acestea să ajungă la obiectiv.

acolo este un bun prieten de-al meu. Nu dorește ACM[31] deasupra solului. Și chiar dacă ar vrea, pot să pariez că are ordine să nu o facă.

— Păi doar n-o să-i lăsăm să cucerească Hawaii, spuse cineva. Iar stabilirea superiorității aeriene este primul pas în câștigarea oricărei bătălii, nu-i așa?

— Da, dar pentru a menține controlul spațiului aerian, ei trebuie să obțină controlul bazelor aeriene. În acest caz, al celor terestre ca și cum ar fi cele de pe propriile nave. Distruge-le navele și bombardează rău pistele de decolare din bazele terestre și nu mai ai nici o șansă de superioritate aeriană. De altfel, pot să pariez că majoritatea aviației și muniției lor se află la bordul navelor. Au de gând să facă naveta dus-întors pentru reînarmare, chiar dacă vor trebui să folosească combustibilul depozitat în bazele noastre.

— Dar deocamdată, cel puțin în viitorul apropiat, cerul este al lor. Deci, am impresia că acel C-2 a fost ultimul avion american decolat sau aterizat de pe insulă… cel puțin pentru o vreme.

— Deci ne bazăm pe nave, spuse ofițerul de la Coast Guard. Asta ar trebui să fie ușor de făcut.

— Da, spuse Tombstone, cu excepția faptului că cea mai mare parte a flotei noastre care se afla în port fie a fost avariată, fie a ieșit în larg.

— Nu mă refeream la navele militare, *Admiral*. Este o zonă mare în radă, chiar la sud de baza Navy – iahturi particulare confiscate pentru implicarea în traficul de droguri. Chinezii nu vor fi în stare să supravegheze imediat fiecare palmă de pământ. Sunt sigur că nu vom avea probleme să intrăm și să ieșim în acolo.

Racolarea ofițerului din Coast Guard a fost o chestiune gândită. Pentru cele mai multe aspecte ale situației prezente, el nu avea necesarul de experiență pe care-l căuta Tombstone. Da, ca instituție, Coast Guard probabil că a fost folosită ca să facă multe cu mai puține mijloace decât orice alt serviciu din inventarul US. Ei se confruntau cu puținătatea mijloacelor din dotare, cu personalului redus, și cu insuficiența a aproape oricăror necesități. Dar Tombstone a fost convins că ofițerul Coast Guard va avea ocazia să facă unele sugestii excelente. De altfel, fusese ofițer pe nave de război de suprafață și a servit pe nave mari ale Coast Guard. Pentru că insula avea facilități majore ale Coast Guard, ca și personal familiarizat cu apele din zonă, a fost o alegere logică.

— Poți să ne duci acolo? a întrebat Tombstone.

Ofițerul a zâmbit ușor.

— Nici o problemă.

— Atunci… foarte bine, *Coastie*[32], concluzionă Tombstone. Ești la comandă pentru deplasarea la nave. Să ne punem în mișcare înainte ca ei să blocheze baza complet.

O oră mai târziu, unsprezece ofițeri se strecurau pe dig verificând yachturile confiscate, în căutarea unuia potrivit pentru scopul lor. Ofițerul Coast Guard a avut cuvântul final.

— Acesta, spuse, arătând spre un luxos yacht de croazieră vopsit în albastru. Radar produs de Furuno și se pare că are și un căutător de pești. Sonar, adăugă el, văzând expresia deconcertată de pe fețele celorlalți.

— Și pentru ce avem nevoie de sonar dacă tot nu avem torpile, spuse un ofițer.

Captain Henry a dat din cap.

— Aproape orice poate fi folosit ca o armă, dacă îți pui mintea la contribuție. De altfel, eu nu spun că acolo sunt prezente submarine, sau dacă sunt, că le vom descoperi. Dar e bine să fim pregătiți pentru

[31] ACM – Air combat manoeuvring (air combat maneuvering) – arta de a manevra un avion de luptă cu scopul de a-l aduce într-o poziție optimă de atac asupra avionului advers, respectiv de a evita atacul acestuia.

[32] Coastie – diminutiv amical pentru cei din Coast Guard.

orice variantă, nu credeți? *Dumneata* ai pune la cale o operațiune de asemenea anvergură fără sprijin ce submarine?

Tombstone cu cât îl asculta mai mul pe ofițerul Coast Guard, cu atât îi plăcea mai mult stilul acestuia.

— Deci, ce sugerezi, *Captain*?

Ofițerul mai făcu câțiva pași către un alt yacht din apropiere. În contrast cu cel selectat mai înainte, acesta era uzat și ruginit, urmare a anilor de muncă grea pe mare.

— Acesta, spuse. Are numele *The Lucky Star*. Credeți că ar putea fi de bun augur? Arătă spre puntea de la pupa pe care erau grămezi de năvoade și cabluri. Pot să aduc vreo doi marinari ca echipaj, care să ne ajute să mutăm echipamentul.

— Vrei să ataci un submarin despre care nici nu știm măcar dacă există, cu un năvod?

— Un submarin poate scufunda o navă de pescuit, dacă-mi amintesc corect rapoartele de informare.

Cu toții aflaseră știri despre un submarin nuclear american aflat în misiune secretă care a intrat direct în năvodul unui trauler.

— Numai dacă năvodul mai este atașat la nava de pescuit, spuse încet ofițerul. Îl privi pe Tombstone ca și cum ar fi verificat dacă acesta a prins ideea, nu ca să-i ceară aprobarea.

Tombstone aprobă.

— Un submarin cu un năvod prins în elice nu mai este o amenințare serioasă, nu? Și chiar dacă rămâne agățat doar, va provoca destul zgomot încât să poată fi atacat și cu armamentul de pe avioane. Despre asta e vorba?

Cel de la Coast Guard aprobă.

— În plus, dacă vă uitați cu atenție pe puntea pupa, veți vedea că poate găzdui și un mic elicopter. Din acele pe care le folosesc vasele de pescuit. Și cred că aș putea să „bâzâi" unul.

— Dar cine-l va pilota? Și cu întreținerea cum facem? a întrebat ofițerul din Air Force.

— Cred că eu sunt în stare să manevrez un helo, spuse încet Tombstone, perfect conștient că au trecut destui ani de când nu mai zburase cu aripi rotative. Dar, ținând cont de situația concretă, cine s-ar mai formaliza de lipsa lui de antrenament? Mai mult, în ultimul timp a zburat destul de mult cu un Pitts Special[33], așa încât se simțea suficient de încrezător că poate manevra un aparat de zbor civil. Cât despre întreținere… ei bine, poate găsim la Coast Guard vreun marinar priceput la mecanica elicopterelor.

— Mă descurc eu cu treburile de felul acesta, *Admiral*.

Master sergeant din Air Force păși în față.

— Înainte de a avansa în grad cât să nu mai învârtesc de chei, am lucrat la elicoptere.

Ceva din vocea lui *master sergeant* l-a făcut pe Tombstone să fie sigur că tehnicianul Air Force a fost mai mult decât un simplu mecanic.

Pentru prima dată în ultimele ore, Tombstone simți o rază de speranță. În timpul zilei trecuse prin toată gama de emoții, de la excitarea începutului de lună de miere cu Tomboy, până la agonia de a vedea cum Pearl Harbor este bombardat. Acum, ascultându-i pe cei din echipa sa, cum vin cu soluții la probleme pe care nici măcar nu le anticipase, începu să creadă că succesul este posibil.

[33] Pitts Special – mic avion mono/biloc, biplan, vedetă a concursurilor de acrobație aeriană.

5

International World Airlines Flight 738
Șaizeci de mile de țărmul Hawaii
0740 ora locală (Zulu -10)

Căpitanul[34] Henry Mitchell IWA privi indicatorul de combustibil. Nici o speranță. În vremurile bune de demult, ar fi avut destul combustibil pentru ca să poate să se poată abate complet de la traseu, în afara zonei. Dar măsurile de reduceri bugetare, cât și chițibușarii de birocrați au impus un nou protocol. După ce s-au examinat condițiile meteo dintre San Diego și Hawaii, și după ce s-a asigurat o marjă de siguranță, avionul a fost alimentat doar cu o cantitate limitată de combustibil.

Liam Nevins, copilotul lui Mitchael, îl privi și spuse:

— N-avem de ales, nu-i așa?

— Nu, n-avem. Căpitanul Mitchell se resemnă cu concluzia la care ajunseseră amândoi independent de computerul de bord. Ne vom abate șaizeci de mile nord de Oahu, apoi ne vom apropia dinspre vest. E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Aterizarea pe o altă insulă nu era o alternativă care să le surâdă. Dar, cu siguranță, nu intra în discuție varianta de a se reîntoarce la San Diego, pentru că deja nu mai aveau suficient combustibil. Drept urmare, după discuția cu centrul de control San Diego, Mitchell a luat hotărârea. Va încerca să ocolească zona în care evoluau avioanele de luptă, atât cât îi va permite lipsa de combustibil, apoi va ateriza oriunde va găsi condiția „vânt din față". Pe parcursul ultimei ore, dintre posibilele locuri de aterizare au rămas în discuție doar două.

În plus, în timp ce discuta cu controlorii de zbor, a mai apărut o problemă. Indicatoarele de presiune ale sistemului hidraulic au început să tremure, iar computerul a semnalat o posibilă defecțiune la sistemul de frânare. Desigur, existau soluții de backup, dar dacă nu putea fi absolut sigur de buna funcționare a frânelor, atunci practic nici nu putea fi vorba de aterizarea pe alt aeroport cu pistă mai scurtă. Referitor la situația militară, el era responsabil pentru acești pasageri, deci avea nevoie de echipament de siguranță, mașini de pompieri cu spuma anti-incendiu și de echipa de mecanici disponibilă imediat.

Totuși, cum ar fi putut fi toate astea posibile? Căpitanul Mitchell a crescut în anii Războiului Rece când încă mai erau generații de soldați veterani care își aduceau aminte de Pearl Harbor. Ce naiba, chiar și în prezent, mai erau oameni care fuseseră prezenți la primul atac. Dacă i-ai fi întrebat, ți-ar fi răspuns că niciodată trupe străine nu vor pune piciorul pe teritoriul american. Era ceva – chiar și după atacul de la Pearl Harbor – pur și simplu de neconceput.

Totuși, pe plan mondial au fost indicații că vechiul concept al atotputernicei SUA, general respectată și practic invulnerabilă, era depășit. Începuse cu atacul asupra Ambasadei US din Iran. Apoi a degenerat pe măsură ce America și-a extins puterea militară într-o serie de mici conflicte locale care, oricum, cu aveau un impact major asupra situației mondiale. Pentru fiecare conflict etnic stopat de SUA și NATO, un altul era deja „pe țeavă". S-a făcut foarte multă publicitate activității din Kosovo în timp ce opinia publică mondială a ignorat decenii de purificare etnică în Africa. Acum, cu energia și mijloacele irosite pe cauze neimportante, Statele Unite nu mai puteau pretinde respectul restului lumii.

— Oare de ce o fac? a întrebat, aruncând o privire către mai tânărul său copilot. De ce?

Nevins dădu din cap.

---

[34] Căpitan – în acest caz este vorba de funcția de comandant al unui avion civil, nu de un grad militar.

— Eu unul nu văd să aibă nici un motiv valabil, spuse el. Și nu m-ar mira deloc să găsesc ordinul de prezentare la unitate când mă voi întoarce pe continent.

În timp ce Mitchell era pilot pensionat din Air Force, Nevins încă mai avea de servit câțiva ani în rezervă. Ori de câte ori îndatoririle de pilot civil îi permiteau, zbura în misiuni de realimentare cu un KC-135 pentru California National Guard.

Garda Națională era finanțată în întregime de guvernul federal, totuși, formal, era sub comanda guvernatorului statului California. Dar, dacă era necesar, guvernatorul era obligat să treacă trupele sub comandă federală și să le transfere Departamentului Apărării. Pe durata oricărui conflict, avioanele de realimentare erau primele mobilizate, așa cum se întâmplase și în Kosovo.

— Nu-mi place, spuse Mitchell sec, dând glas îngrijorării care-i stăpânea pe amândoi. Avionul ăsta n-ar avea de ce să se afle în apropierea vreunei zone de luptă. Avem 320 de suflete la bord – iar ei nici măcar nu știu ce se întâmplă.

La aflare primului indiciu despre atacul armat, Mitchell a întrerupt transmisia directă a știrilor radio în compartimentul pasagerilor.

— Îi ducem într-o zonă periculoasă, iar ei nici măcar nu știu.

Nevins zâmbi strâmb.

— Păi doar n-o să organizăm un referendum, nu? De altfel, nu contează ce vor ei – sau ce vrem *noi* – combustibilul rămâne principala constrângere. Nu avem de ales, căpitane, amândoi știm asta.

— Nu-mi mai aduce aminte. Deci, doar de dragul discuției, ce vom face dacă ne trezim într-o zonă cu activitate ostilă? Sau dacă dăm peste o CAP chineză?

Vocea lui Mitchell luase un evident ton militar. Era vocea unui ofițer superior care se adresa unui ofițer junior, verificându-l, și nu al unuia care nu știa ce are de făcut.

— Mai întâi, manevre evazive, a răspuns prompt Nevins. Întrăm în picaj, altitudine mică, zbor la rasul valurilor. Să sperăm că acțiunea valurilor va distrage orice rachetă. În cel mai rău caz, măcar pasagerii vor avea o șansă de supraviețuire. De la altitudine mică, putem face o amerizare e destul de sigură.

Și-au petrecut următoarele zece minute discutând, în încercarea de a prevedea neprevăzutul, planificând modul de reacție în cazul în care s-ar confrunta cu ceea ce au început să numească delicat „orice fel de probleme”. La final, după ce amândoi au fost siguri că au analizat la modul exhaustiv scurta listă de posibilități, au devenit tăcuți.

— Stai cu ochii pe radar, spuse Mitchell, știind, de fapt, că tot timpul cât au vorbit, Nevins nu-și dezlipise privirea de pe monitor.

— *Roger*, sir.

Mitchell ținea mâinile ușor pe coarnele manșei, în timp ce privirea i se rotea când la aparatura tabloului de bord, când prin parbriz, la spațiul aerian din afara avionului. Vechile deprinderi reveneau rapid, și putea simți fluxul de adrenalină revărsându-i-se prin trup. Poate că acesta nu era un avion de luptă, dar el rămânea un pilot de vânătoare. Dacă se putea face ceva pentru siguranța pasagerilor, el o va face.

MiG 33[35]
0745 ora locală (Zulu -10)

Chan trecu în zbor orizontal la altitudinea de 10.000 m. MiG-33 era extrem de manevrabil sub mâna sa, și nu mai avea nevoie de puternicele motoare pentru a-și asigura portanța. Se afla în mediul său natural, căruia îi aparținea. Nu înfierbântându-se, sub puntea fierbinte a unei nave comerciale, echipată pentru luptă, nici pe tarmac[36] sub soarele torid. MiG-ul aparținea spațiului aerian, departe de suprafața pământului.

Totuși, Chan ar fi vrut să se gândească la avion mai mult ca la un fluture, dacă nu ar fi fost atât de mortal. Rachete aer-aer se vedeau sub aripi, fiecare cu o rază de acțiune de aproape șaizeci de mile (96 km). Erau de tip trage-și-uită, prevăzute cu minicomputere la bord și cap căutător radar care o menținea *pe țintă* chiar dacă avionul lansator a pierdut contactul radar cu aceasta. Odată lansată, racheta se va îndrepta către contactul desemnat, sau, dacă acesta a fost pierdut, către ultima poziție cunoscută. Va executa o căutare-șablon, căutându-ți ținta, până când va găsi una apropiată, sau își va consuma în întregime combustibilul.

Ordinele pentru misiunea lui Chan erau relativ simple – să prevină intrarea oricărui avion în spațiul aerian din jurul insulei Oahu. Dar cât spațiu concret era supus interdicției și cum ar trebui să trateze un avion-intrus nu se preciza cu claritate, dar Chan era capabil să înțeleagă ordinele superiorilor săi. Când comandantul a spus „nici un avion-intrus", exact asta însemna.

Degetele au pipăit maneta de gaze simțind cum puterea brută transmisă prin fuselaj i se răspândește prin tot trupul. Era, de departe, cel mai plăcut avion pe care-l zburase, iar fuselajul era cel mai bun dintre cele de la bordul navei. Se asigurase de acest lucru, urmărindu-i cu atenție pe tehnicienii de la întreținere, asigurându-se că nici o pată de coroziune sau vaselină nu afectează perfecta formă aerodinamică. Desigur, faptul stârnise unele resentimente, critici din partea celorlalți piloți, dar el s-a asigurat că *pasărea* sa va primi toată atenția, prioritar, chiar în detrimentul celorlalți.

Un mic *blip* pâlpâi la marginea HUD. Simultan, un sunet din cască l-a avertizat că radarul său a detectat un nou contact. Lângă simbolul tactic de pe HUD era afișat și codul IFF[37]. Cursă de pasageri, conform datelor.

Sau nu? Statele Unite nu făceau nici un secret din faptul că, în caz de necesitate, puteau folosi aeronave civile pentru transportul trupelor în zonele cu probleme. Un avion de o asemenea mărime putea duce aproape o brigadă[38].

Dar era puțin probabil, nu-i așa? Făcu un calcul mintal rapid. Abia dacă fusese suficient timp – *dacă* Statele Unite au fost avertizate din timp, atunci ar fi putut ambarca trupe la San Diego și trimite către Insulele Hawaii.

Puțin probabil. Toate aspectele de securitate operațională au fost monitorizate îndeaproape. Nu a existat nici un avertisment, nici unul. Contactul era cu adevărat ceea ce părea a fi, un avion de linie cu pasageri ce făcea legătura aeriană între continent și cel mai îndepărtat stat al uniunii.

---

[35] MiG-33 – ***Ficțiune***! MiG-33 a fost produs de sovietici ca un fel de replică a americanului F-16 Falcon. Licența a fost vândută chinezilor: Chengdu FC-1 枭龙 Xiāo Lóng, dar nu a fost VSTOL. Chinezii au încercat dezvoltarea unui tip cu decolare verticală J-18, dar nu a devenit operațional nici în prezent.

[36] Tarmac – suprafața pistei de decolare.

[37] IFF – Identification Friend or Foe – sistem electronic de interogare/identificare a avioanelor (prieten sau dușman).

[38] Brigadă – *Exagerare absolută din partea autorului!* Brigada este o unitate militară de mari dimensiuni, compusă de obicei din trei-șase batalioane plus elementele de sprijin. Brigada standard-NATO este formată din 3.200 – 5.500 militari.

Da' ce era cu localizarea lui? Contactul era mult spre nord față de culoarele de zbor internaționale și la o viteză și altitudine mai mici decât era permis avioanelor ce se îndreptau spre vest, conform instructajului pe care-l primise înainte de decolare.

Nu, nu, susținea o parte a minții sale. *Știi ce se întâmplă aici.*

Mare parte a vieții, Chan a fost el însuși pilot civil, și știa cu ce dilemă se confrunta căpitanul zborului IWA. Pasagerii, combustibilul insuficient – probabil nu avea nici o altă alternativă decât să continue zborul spre Insulele Hawaii, îndepărtându-se de traiectul original pe unul mai îndepărtat și, probabil, mai sigur. Da, asta era ceea ce Chan însuși ar fi făcut, dacă s-ar fi inversat rolurile.

Dar ceea ce era evident, nu era neapărat totdeauna și adevărat, nu-i așa? Da, cu un avertisment primit din timp, avionul ar fi putut foarte bine fi convertit pentru scopuri militare. Nu că asta ar fi contat, până la urmă. Chad avea ordine, iar acestea erau foarte explicite. Statele Unite fuseseră avertizate, dar acum ignorau avertismentul.

Chiar atunci transponderul de pe avionul contact a început să emită codul 7777 – semnalul internațional IFF pentru pericol aerian. În același timp ESM[39]-ul său a depistat semnalul slab al radarului de pe avion. Deci și avionul de linie l-a depistat pe el, iar acum lansa semnalul de pericol.

Sau încearcă să mă păcălească. Pretinzând a fi într-o misiune inocentă, pașnică, chiar dacă pilotul transporta trupe la Hilo[40] pentru un scurt hop over[41] ca parte a unui contraatac.

Deși Chan înțelegea ordinele superiorilor săi, o parte din el respingea ceea ce știa că va trebui să facă. Știa prea bine ce efect vor avea rachetele sale asupra avionului cu pasageri, oricât de solid construit ar fi fost. Va spulbera metalul și componentele electronice delicate precum vântul ar împrăștia firele de praf. Racheta va găsi o sursă de căldură, unul dintre motoare. Palele turbinei vor străpunge motorul înainte de a exploda. Șrapnelele rachetei și ale turbinei vor străpunge fuselajul. Cel mai probabil, avionul se va rupe în două de-a lungul liniei exploziei inițiale, mai întâi partea de deasupra, apoi și cea inferioară. Își va arunca în afară conținutul uman, iar cel puțin o parte dintre ei vor fi încă în viață. Mulți își vor pierde cunoștința în câteva secunde, cei care deja erau grav răniți sau pe moarte datorită exploziei. Concentrația de oxigen la acea altitudine era prea mică pentru a susține viața. Ei ar fi căzut rostogolindu-se prin aer cu viteză ca niște păpuși dezarticulate către suprafața oceanului, complet inconștienți la ceea ce îi aștepta jos, sub ei. Între timp, o scânteie produsă de metalul ce se rupe va aprinde norul de combustibil ce se va revărsa din rezervoare, într-o imensă minge de foc.

Dar, adevărata oroare va fi 3.000 metri mai jos. Pe măsură ce vor ajunge în atmosfera mai densă, orice pasager sau membru al echipajului aflați încă în viață, își vor recăpăta cunoștința. Vor avea câteva secunde, poate chiar un minut întreg, în care vor vedea pământul apropiindu-se vertiginos, crescând și crescând. Culorile neclare vor deveni munți, copaci, construcții. Perspectiva asupra insulei se va micșora tot mai mult, pe măsura căderii, până când orizontul va cuprinde doar câțiva kilometri pătrați de pământ. Atunci vor putea vedea cu claritate detaliile acestuia. Dar vor avea doar câteva secunde pentru a „admira" priveliștea, înainte de a se zdrobi de pământul dur, neiertător.

Nu, mai bine să mori ca un pilot de vânătoare, odată cu avionul tău într-o fracțiune de secundă, înainte de a-ți da seama măcar ce se întâmplă.

Chan și-a îndepărtat gândurile și a apăsat pe trăgaci. Era periculos să se lase distras, chiar și în cazul unei ținte ușoare cum era aceasta. Pentru că, deși cerul înconjurător era gol, puteau apare oricând

---

[39] ESM – Electronic Signal Monitoring – aparatură pentru monitorizarea emisiilor de unde electromagnetice (comunicații radio, radar, etc)

[40] Hilo International Airport este situat în partea de est a insulei Hawaii.

[41] Hop over – argou (in World War I) – părăsirea adăpostului individual pentru o scurtă incursiune între linii (*no-man's-land*).

avioanele americane decolate de pe portavion. Zburând cu o viteză mai mare de Mach 1, adică binișor peste șase sute de mile pe oră, un avion american se putea angaja în luptă oricând. Oricând.

Termină treaba acum. Fă-o! A simțit un val de simpatie pentru adversarul său american, apoi a apăsat butonul de lansare.

Racheta s-a detașat de sub aripă, zburând în linie dreaptă pentru o clipă apoi a virat larg către dreapta. În cască auzea tonul ce-i spunea că racheta știa unde trebuie să se ducă, că își activase propriul radar de căutare, și că era gata să atace prada. Chan evită tentația de a-și concentra privirea pe flăcările de la motorul rachetei, continuând să scaneze cu privirea tabloul de bord și cerul din jurul său.

Echipamentul de avertizare ESM a captat primul semnal că sunt „probleme", iar *beep*-ul strident și insistent i-a confirmat imediat cele mai rele temeri. Privi parametrii semnalului afișat pe ecran, și se convinse că sistemul a detectat un AWG-9, radar de urmărire și încadrare a țintelor, instalat pe F-14.

Dar cât de departe era? Rezistă tentației de a privi cerul din jurul său, menținându-și ochii pe *head-up display*. Computerul de bord putea detecta și interpreta țintele mult mai de departe decât putea el.

După două secunde, l-a văzut. Apăruse pe display gata marcat cu un număr de urmărire și simbolul de avion ostil. Chan se îndepărtă de avionul de linie. Racheta era acum independentă, o armă de tip *trage-și-uită* care nu mai necesita ghidare după lansare.

Piloții americani zburau de obicei în formație *loose deuce*, unul la altitudine mai mare, celălalt mai jos și mai înainte. Tipul acesta de formație de zbor se dovedise eficientă în nenumărate confruntări, pentru că permitea celui aflat în poziția înaltă să aibă o vedere-radar mai largă asupra zonei de luptă și să-l acopere pe cel aflat mai jos, dacă era necesar.

În lupta aeriană, altitudinea însemna siguranță. Dacă situația o cerea, altitudinea putea fi rapid transformată în viteză, iar uneori asta era ceea ce făcea diferența dintre viață și moarte.

Deci, unde era al doilea Tomcat? Își întoarse MiG-ul direct către american, sperând să mărească cât de cât raza de acțiune a radarului. Ar trebui să fie undeva pe aceeași direcție.

Acolo. Încă un *blip*, încă un avertisment de la ESM. Pulsul deveni și mai puternic, când Tomcat a comutat radarul de pe căutare, pe modul urmărire-încadrare țintă.

Unde era restul *squadron*-ului său? Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în acest moment era să se angajeze în luptă singur cu cele două Tomcat. Deși MiG-33 era mai ușor și mai manevrabil decât Tomcat, și mai bun decât Hornet în ceea ce privește caracteristicile de performanță, Tomcat era un inamic formidabil.

Acum îi putea vedea, două *flash*-uri albastre-argintii pe fondul cerului. Își luă o clipă ochii de la ele pentru a privi în jos, și se îngrozi văzând la ce distanță enormă se afla în largul oceanului. Cum de a putut fi atât de lipsit de prevedere? Fuseseră informați că precauțiunile de siguranță au prioritate, și cu siguranță că raza de acțiune a rachetelor sale nu au necesitat o apropiere atât de mare de avionul de pasageri.

Ce-a făcut? Sinucidere profesională, sau doar o profundă nevoie de a vedea de aproape avionul pe care se pregătea să-l distrugă?

Un ton nou se auzi în cockpit și, simultan, un simbol-rachetă a pâlpâit pe head-up display. AMRAAM[42] – noua înlocuitoare cu rază

lungă de acțiune, pentru Phoenix[43]. O armă tip *trage-și-uită*, cu electronică secretă și mult îmbunătățită.

I s-a părut că poate vedea oamenii din cabina de comandă a avionului de linie. Un oval palid s-a întors să-l privească, iar Chan chiar și-a imaginat cum se deschide gura pilotului ca pentru a protesta. Comparativ cu fuselajul masiv al avionului, racheta părea minusculă, nimic altceva decât o așchie metalică inofensivă aparent pentru complicata mașinărie pe care o urmărea.

Dar Chan știa prea bine. Și – era sigur – și pilotul avionului de linie.

Pentru o fracțiune de secundă, racheta a fost o mică sclipire albă pe fondul argintiu al fuselajului avionului. Apoi l-a penetrat și totul s-a terminat.

CARRY ON!

[42] AMRAAM – AIM-120 Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile, - rachetă aer-aer cu rază medie de acțiune (dincolo de limita contactului vizual direct), în orice condiții meteo, zi-noapte. Are ghidare activă, fiind de tip trage-și-uită. Lansarea se anunță prin codul: Fox Three!

[43] AIM-54 Phoenix – rachetă aer-aer cu rază lungă de acțiune, ghidare activă, special concepută pentru avionul F-14 Tomcat (duce 6 rachete de acest tip).

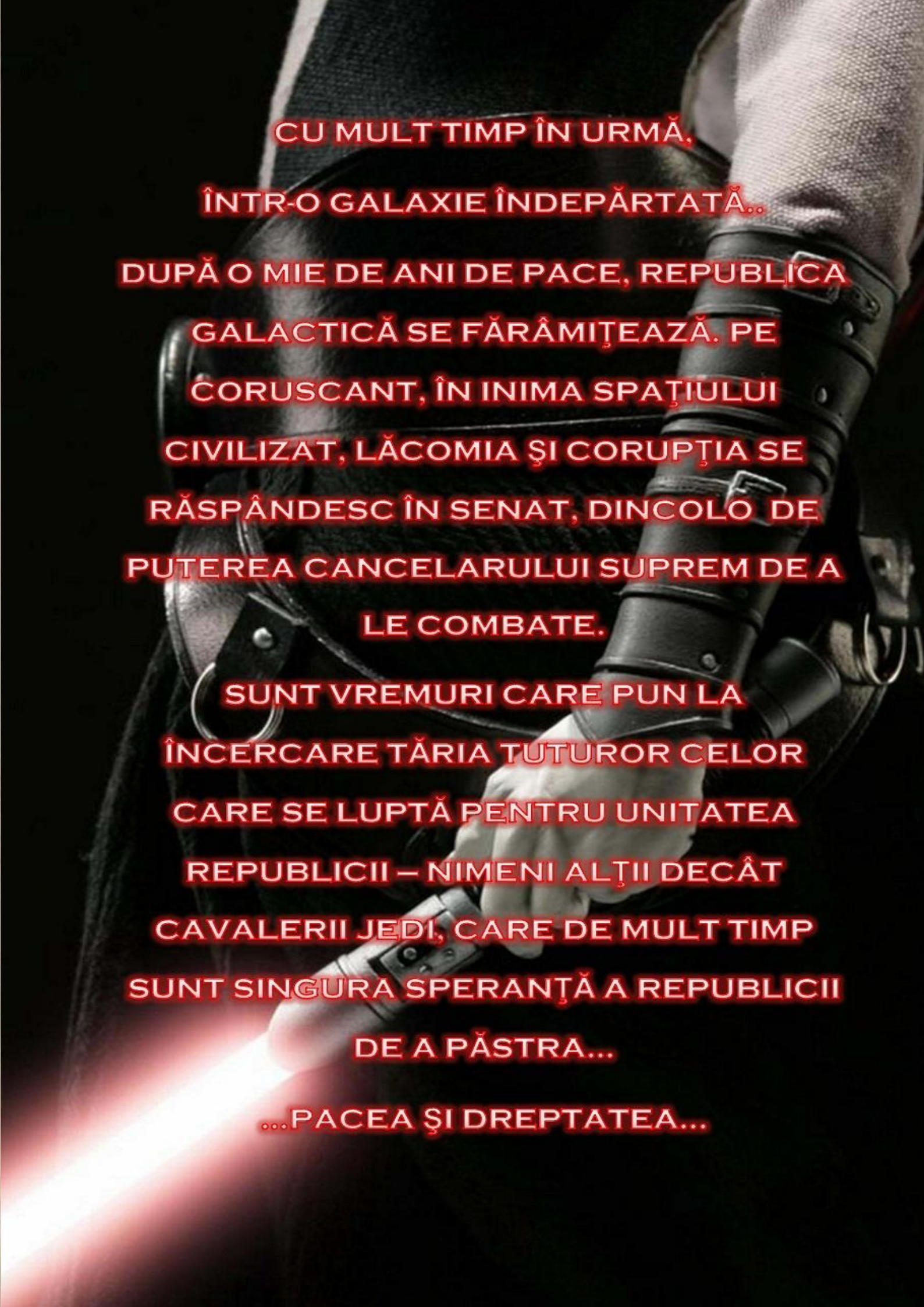
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducere şi adaptare din limba spaniolă: Adi de Tracia
VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

CAPITOLUL 14

Zeci de mineri au fost răniți sau uciși în timpul atacului, aşa că infirmeria era plină. Cu toate acestea, puțini dintre răniți au fost Arcona. Aşa cum spusese Clat'Ha, toți Arcona, cu Si Treemba în frunte, s-au blocat în camerele lor la cel mai mic semn de pericol. Cea mai mare parte a răniților a aparținut echipajului navei sau au fost mineri Togorieni.

Rănile lui Qui-Gon erau destul de grave, dar Jedi a aşteptat până când toți ceilalți au fost îngrijiți apoi a cerut ca robotul medic să vină în camera sa. Clat'Ha a refuzat să plece de lângă el, indiferentă la sugestiile maestrului Jedi de a se odihni.

— Nu voi pleca până când nu sunteți bine, a spus ea, calm.

Obi-Wan a aterizat cu nava la doar câțiva metri de o plajă stâncoasă. Noaptea a căzuse, ca o ceață, asupra insulei. Când au fost siguri că atmosfera e propice respirației, o duzină de navete au ieşit pentru a repara spărturile existente în corpul navei, şi altele pentru a inspecta împrejurimile. Dragonii Argintii erau peste tot, zburând pe cerul întunecat, aparent dormind cu aripile întinse. Mulți dintre ei umpleau stâncile insulei. Nu erai în siguranță dacă rămâneai mult pe afară, deci, căpitanul a ordonat să nu mai iasă nimeni după ce se luminează de ziuă, şi bestiile se vor trezi. Inginerul navei a informat că vor fi necesare două nopți pentru a repara complet avariile navei.

Obi-Wan a venit în camera lui Qui-Gon exact atunci când robotul medical terminase de aplicat o bandă de dezinfectant peste răni. Apoi, a început să le cicatrizeze. Toporul vibrator al căpitanului pirat atinsese partea din spate a umerilor lui Qui-Gon ajungând până la coaste. Obi-Wan se simțea rău doar uitându-te la rană, dar Qui-Gon a rămas liniştit, lăsând androidul să îşi vadă de treabă.

— Sunteți norocos că ați rămas în viață, spuse robotul medical lui Qui-Gon. Cu timpul rănile se vor vindeca. Sunteți sigur că nu doriți nimic pentru a atenua durerea?

— Nu, nu îmi trebuie, răspunse Qui-Gon cu voce caldă. Apoi se adresă lui Clat'Ha. Te duci acum la odihnă?

Ea clătină încet din cap.

— Ne vedem mai târziu.

Clat'Ha plecă însoțită de robotul medical. Uşa se închise fără zgomot în spatele ei.

Qui-Gon se aşeză într-un scaun. Obi-Wan aşteptă ca maestrul Jedi să observe că este acolo.

Maestrul Jedi îl privi atent pe Obi-Wan pentru câteva momente.

— Obi-Wan, atunci când ai accelerat nava, la ce te gândeai?

— La ce? răspunse ezitant Obi-Wan. În realitate nu m-am gândit la nimic. Îmi era frică de piraţi şi ştiam că trebuie să fug de ei cât mai rapid.

Era prea obosit ca să îşi facă griji dacă acesta nu ar fi fost un răspuns adecvat. Cel mai bine era să spună pur şi simplu adevărul. Nu îl interesa dacă Qui-Gon aproba deciziile sale. Prea de multe ori încercase să îi facă pe plac.

— Deci nu cred că ai gândit că vei ucide sute de piraţi decuplând nava de tuburile de abordaj a navelor lor? întrebă Qui-Gon cu un ton neutru.

— Nu am avut timp să mă gândesc la ceea ce făceau ei spuse, Obi-Wan, *forța* m-a călăuzit.

— Ţi-a fost frică? Erai furios?

— Şi una şi alta, admise Obi-Wan. Eu am lansat rachetele împotriva piraților. Am ucis, dar nu am făcut-o din ură. Am făcut-o pentru a salva vieți.

Qui-Gon clătină uşor din cap cu un gest afirmativ.

— Văd.

Răspunsul dat era cel pe care Qui-Gon dorise să îl audă. Acesta arăta că Obi-Wan era pe drumul cel bun.

Cu toate acestea, Qui-Gon se simțea nemulțumit şi privi în interiorul inimii sale. Dorise vreun moment ca băiatul să nu treacă testul ăsta? Ar fi fost grav pentru un Jedi.

Nu putea să spună altceva. Adevărul era că Obi-Wan nu l-a dezamăgit. El a acceptat cu curaj sarcina de pilotare a navei. A avut sute de vieți în mâinile lui şi nu a avut nici o ezitare. Îşi câştigase pe deplin dreptul de a fi ucenicul lui.

Atunci, de ce îi era dificil să aibă încredere în el?

Pentru că am avut încredere în altul. Mi-am pus toată încrederea în Xanatos şi s-a dovedit a fi un dezastru.

Sentimentul de pierdere a fost atât de mare că, chiar şi acum, Qui-Gon suferea de asta ca de o rană deschisă. Ar fi preferat mai degrabă o duzină de răni făcute de lama vibratoare a căpitanului pirat, decât să simtă această pierdere şi această durere.

Obi-Wan, confuz, aştepta în faţa lui Qui-Gon. Era atât de obosit că aproape se clătina pe picioare. Era un răspuns bun sau greşit? Nu avea de unde să ştie. Tot ce percepea era lupta interioară a lui Qui-Gon pe care nu o înțelegea. Luptaseră împreună pentru a salva nava, şi ar fi fost suficient pentru a crea o legătură între ei; dar Obi-Wan simțea că erau mai îndepărtați ca oricând.

Ar trebui să zică ceva? Poate dacă l-ar fi întrebat pe Qui-Gon la ce se gândea, ar răspunde. Dar înainte ca Obi-Wan să spună ceva, se auziră câteva lovituri violente în uşă. Tânărul ucenic se duse să o deschidă.

Si Treemba intră înăuntru. Arcona gâfâia ca şi cum ar fi fost aproape cu sufletul la gura.

— Ce se întâmplă? întrebă Qui-Gon.

Maestrul Jedi se ridică şi încetişor îşi întinse braţul ca să vadă cum reacționează.

— Vă rugăm să veniți cât mai repede, spuse Si Treemba gâfâind. Hutt-ul Jemba a furat dactilele noastre!

Va urma.....

Tim Powers

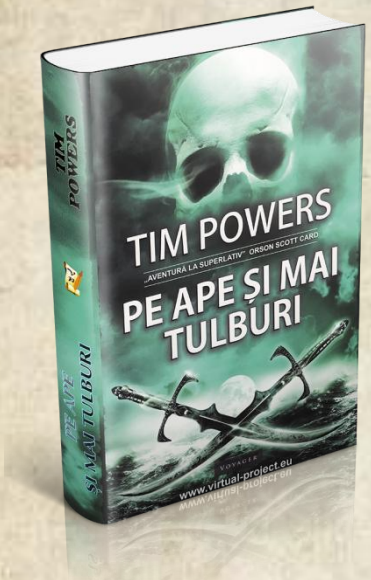

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul șapte

Cu toate că în plasa de protecție de deasupra se legănau vergi rupte, puntea vasului de luptă era intimidant de curată şi de ordonată, cu fungile încolăcite în colaci perfect rotunzi în loc să zacă pur şi simplu acolo unde căzuseră, cum se întâmpla de obicei pe *Jenny,* aşa că Shandy se străduia să-şi țină capul înclinat spre spate ca să nu-i picure sângele pe lemnul de stejar de culoarea palidă a nisipului. Nasul încă îi sângera viguros de la lovitura de tun trasă de vasul Marinei, şi, fiindcă începea să-l doară toată jumătatea stângă a capului, decise că țeava tunului pivotant în spatele căruia se aflase fusese probabil lovită şi culata îl pocnise peste țeastă.

Alături de ceilalți zece membri ai echipajului slupului relativ teferi, stătea acum în centrul punții superioare, lângă axul cu spițe a cabestanului, încercând să nu audă urletele şi gemetele piraților grav răniți, rămaşi pe puntea lui *Jenny,* cu trupurile răşchirate.

Marinarii de lângă balustradă, cu pistoalele îndreptate către captivi, purtau, cu toții, haine strâmte, gri, pantaloni bufanți cu dungi şi şepci de piele, şi, în comparație cu veşmintele lor simple, utilitare, podoabele ostentative, de prost gust, ale piraților arătau ridicol. Aruncând priviri nervoase către soldații din Marină, Shandy observă că în expresiile de pe fețele lor se mai desluşea ceva, pe lângă dispreț şi furie, şi nu se simți liniştit când înțelese în sfârşit ce era: fascinația morbidă trezită de nişte bărbați care, deşi pe moment respirau în voie, aveau să se aleagă în curând cu răsuflarea tăiată pe vecie de lațul unui şreang.

Deşi *Carmichael* nu mai era decât un turn din segmente albe ce se îndrepta către sud, pierind în depărtare, căpitanul vasului de război lăsase la apă una dintre bărcile de salvare, iar acum, stând în punctul său avantajos de observație de pe puntea pupa, se uită prin ochean şi râse.

— Pe Dumnezeu, Handricks a avut dreptate – unul dintre ei chiar a căzut peste bord, şi-am pus mâna pe el. Se întoarse să se uite în jos, către prizonieri, cu un zâmbet aspru. S-ar părea, le strigă el, că unul dintre ai voştri pur şi simplu n-a putut suporta să vă abandoneze.

După un moment de uimire, Shandy hotărî că ar fi fost cu putință să fie Beth, care riscase să se piardă în valuri încercând să scape de pirați şi de tatăl ei nebun. Spera că aşa stăteau lucrurile, fiindcă atunci ar fi putut amândoi să pună în sfârşit capăt acelui interludiu sălbatic, iar în ceea ce-i privea pe ei doi, Davies, Barbă Neagră, Hurwood şi Friend n-ar fi avut decât să se ducă în Florida sau la dracu'.

Asta îi aduse aminte că era timpul să nu se mai holbeze în jur, trecându-şi prosteşte limba prin golul unde se aflase până de curând una dintre măselele lui, şi să-i spună căpitanului

din Marina Militară cine era şi acum ajunsese la bordul slupului.

Respiră adânc, îşi sili privirea să se focalizeze, apoi, întinzându-şi braţele într-un gest împăciuitor, se îndepărtă cu un pas de piraţii tăcuţi, îngrămădiţi unii într-alţii – şi fu pe punctul să fie ucis cu promptitudine, fiindcă unul dintre paznici îşi descarcă pistolul trăgând în el.

Auzi zgomotul împuşcăturii, simţi şocul din aer când îi şuieră glonţul pe lângă ureche şi căzu în genunchi, cu mâinile încă ridicate.

— Iisuse! ţipă. Nu trageţi, nu fac nimic!

Atenţia căpitanului fusese atrasă în mod eficient, aşa că zbieră furios la Shandy.

— Lua-te-ar naiba, treci înapoi, între ai tăi!

— Nu sunt ai mei, domniile căpitan, strigă el, ridicându-se cu prudenţă în picioare şi străduindu-se să pară calm. Mă numesc... John Chandagnac şi eram un pasager care-şi plătise călătoria la bordul *Guralivului Carmichael* înainte să fie capturat de Philip Davies şi de oamenii lui. În timpul acelei... întâlniri, l-am rănit pe Davies, aşa că, în loc să mi se îngăduie să plec cu barca, alături de echipaj, am fost silit, sub ameninţarea cu moartea, să intru în rândurile celor care mă făcuseră prizonier. În afară de mine, a fost silită să rămână şi Elizabeth Hurwood, tot pasageră, şi bănuiesc că ea e persoana care-a sărit adineauri de pe *Carmichael.*

Uitându-se peste umăr, la recenţii lui camarazi, Shandy le văzu nu numai disprețul, ci şi ura autentică, aşa că se grăbi să adauge:

— Îmi dau seama că veţi avea nevoie de timp ca să-mi verificaţi povestea, dar vă cer să mă închideţi separat, nu împreună cu aceşti oameni... pur şi simplu ca să existe garanţia că voi supravieţui ca să depun mărturie la procesul lui Philip Davies.

Căpitanul se apropiase de balustrada punţii pupa şi se uita în jos, la el, cu ochi îngustaţi.

— Davies? Îi trecu în revistă pe prizonierii din jurul cabestanului, apoi aruncă o privire către catargul lui *Jenny,* vizibil pe deasupra teugei. E cu voi? E rănit?

— Nu, îi spuse Shandy. E pe *Carmichael.*

Dădu din cap către corabia care se îndepărta.

— Ah, zise căpitanul, cu un aer meditativ. Atunci procesul nu va avea loc prea curând. Clipi şi se uită din nou la Shandy. Un pasager de pe *Carmichael,* reţinut cu forţa, asta spui că eşti? O să fii încântat – sau poate nu – să afli că-ţi putem verifica imediat povestea. Am plecat din Kingston abia vinerea trecută, iar corabia *Carmichael* a fost capturată, după câte-mi aduc aminte, cu vreo lună în urmă, aşa că ar trebui să fie inclusă în rapoartele noastre curente de navigare. Se întoarse către un aspirant din apropiere.

— Adu-mi registrul cu rapoarte, se poate, domnule Nourse?

— Am înţeles, domnule căpitan.

Tânărul ofiţer se grăbi să se îndrepte spre scara care cobora către cabine şi dispăru sub punte.

— Pentru un om ţinut cu sila, ai mânuit tunul ăla cu foarte multă îndemânare, spuse Skank, din spatele lui Shandy. Renegatule, fiu de cățea!

Lui Shandy îi năvăli sângele în obraji când îşi aduse aminte de ziua în care îl salvase Skank de un atac vrăjitoresc – real sau imaginar –, sărind la Jim Bonny, şi îşi dori să-l fi putut înfrunta acum, rugându-l să-şi amintească în ce împrejurări fusese recrutat, cu trei săptămâni şi jumătate în urmă... dar, o clipă mai târziu, se mulţumi să-l întrebe, cu voce scăzută, pe cel mai apropiat marinar înarmat:

— Pot să mai înaintez cu un pas?

— Da, răspunse marinarul. Încet.

Shandy o făcu, ascultându-i pe piraţii din spatele lui, care se contraziceau, arţăgoşi, unii susţinând că era un trădător laş, iar alţii că nu era decât un spirit practic. Se uită peste partea dinspre tribord a dunetei, văzu barca vasului de război întorcându-se şi îşi miji ochii, ferindu-şi-i de razele de soare reflectate de vâslele ude şi încercând să-şi dea seama dacă la pupă era într-adevăr ghemuită Beth Hurwood.

Căpitanul îşi înalţă din nou ocheanul şi inspectă barca.

— Acolo nu e nimeni pe nume Elizabeth, spuse, cu voce seacă.

Să fiu al naibii, se gândi Shandy, *atunci e tot cu ei. De ce dracu nu s-a gândit să sară peste bord? Ei, nu mai e treaba mea – trebuie să fie salvată de oameni cum e individul ăsta, sau de un alt căpitan de corabie. Eu plec în Haiti. Şi poate că Friend şi tatăl ei n-au de gând să-i facă nici un rău.*

Naivitatea unui asemenea gând îi aduse pe buze un zâmbet trist; şi apoi îşi îngădui să-şi amintească, fără grabă şi rând pe rând, poveştile pe care le auzise despre Barbă Neagră – momentul când decisese că echipajul lui ar fi avut de câştigat petrecând o vreme într-un „iad numai al nostru", aşa că pusese pe toată lumea să coboare sub punte, unde aprinsese cu veselie pucioasa din mai multe vase şi îi ameninţase pe toţi cu pistolul împiedicându-i să părăsească locul înainte de a-şi pierde cunoştinţa jumătate de echipaj, fiind în pericol de sufocare, şi chiar după aceea el ieşise ultimul la aer curat... Deşi la vremea respectivă întâmplarea trecuse drept unul dintre capriciile lui pline de cruzime, mai târziu fusese remarcată natura ei rituală, iar un *bocor* indiscret la beţie dăduse de înţeles că fusese o reînviere necesară a statutului de *hunsi kanzo* deţinut de Barbă Neagră, dar că nu se bucurase de un succes deplin, fiindcă provocase moartea unui membru al echipajului; Shandy îşi aminti şi de zvonurile despre înţelegerile lui Barbă Neagră cu un *loa* într-adevăr de temut cunoscut drept Baronul Samedi, al cărui domeniu era cimitirul şi al cărui *drogue* secret era un foc mocnit, motiv pentru care îşi împletea piratul fitiluri în păr şi în barba enormă înainte de a începe o aventură riscantă; auzise despre modul aparent nebunesc dar explicabil din punct de vedere al vrăjitoriei în care se purta cu orice femeie care avea ghinionul să cunune cu el... Şi se gândi la curajul inutil de care dădea dovadă Beth şi la firea ei veselă, pe care nu-şi îngăduise să şi-o dezvăluie decât pentru o jumătate de oră, cu trei săptămâni şi jumătate în urmă, pe puntea pupa a vasului *Carmichael.*

Aspirantul Nourse reapăru de sub punte cu un registru sau cu un jurnal de bord legat şi urcă scara, către locul unde se afla căpitanul.

— Mulţumesc, zise acesta, luând tomul şi îndesându-şi ocheanul sub braţ.

Răsfoi paginile timp de vreo două minute, apoi se uită în jos, la Shandy, cu ceva mai puţină asprime pe faţa colţuroasă.

— Este într-adevăr pomenit un oarecare John Chandagnac, forţat să li se alăture piraţilor. Întoarse încă o foaie. Când şi unde te-ai îmbarcat pe *Carmichael*?

— În dimineaţa zilei de 3 iunie, la docul companiei Batsford din Bristol.

— Şi... să vedem... corabia v-a dus prin Canalul St. George?

— Prin *Mershon.* A virat spre nord, pe lângă Capul Mizen, mergând către Galway şi către insula Aran.

Căpitanul lăsă pentru o clipă registrul în jos şi se uită la Shandy, reevaluându-l.

— Da, şi supravieţuitorii de pe *Carmichael* pomenesc de atacul lui Chandagnac asupra lui Davies... s-ar părea c-a fost un gest foarte curajos...

— Ha, făcu batjocoritor Skank. L-a luat prin surprindere. Davies nici măcar nu era atent.

— Mulţumesc, tinere, i se adresă căpitanul lui Skank, cu un zâmbet de gheaţă. Mi-ai confirmat cu eficienţă adevărul afirmaţiilor acestui om. Domnule Chandagnac, poţi să te-ndepărtezi de tâlhari şi să vii aici, sus.

Shandy oftă, relaxându-se, şi îşi dădu seama că, fără s-o fi conştientizat, fusese încordat săptămâni de-a rândul, trăind printre oameni pentru care violenţa sălbatică era firească. Traversă spaţiul care-l despărţea de scară şi urcă pe puntea de deasupra. Ofiţerii prezenţi îi făcură loc, holbându-se curioşi la el.

— Poftim, spuse căpitanul, întinzându-i ocheanul. Vezi dacă-l poţi identifica pe înotătorul nostru.

Shandy aruncă o privire către barca de salvare, care se legăna tot mai aproape pe apa albastră, şi nici măcar n-avu nevoie să se uite prin ochean.

— E Davies, spuse, cu voce joasă.

Căpitanul se întoarse din nou spre tânărul aspirant.

— Ţine-i pe oamenii ăia acolo unde sunt, domnule Nourse, îi ceru, arătând către grupul

descurajat de lângă cabestan, dar dă ordin să-mi fie adus Davies în cabina mare. Domnule Chandagnac, vreau să fii şi dumneata de față, ca să confirmi declarațiile lui Davies.

Oh, Doamne, se gândi Shandy.

— Bine, domnule căpitan.

Acesta o luă către scară, apoi se opri.

— Domnule Chandagnac, până la aducerea prizonierului la bord mai sunt câteva minute. Intendentul vasului îți poate da nişte haine din stocul de rezervă, dacă vrei să scapi de... costumul ăsta.

— Mulțumesc, domnule căpitan, aş fi încântat.

Stând printre ofițerii cu uniforme albastre sobre, cu nasturi de alamă şi epoleți, Chandagnac începuse să se simtă ca un bufon în pantalonii lui bufanți roşii şi cu centura din aur – deşi o asemenea costumație nu fusese nicidecum nelalocul ei pe insula Noua Providență.

Auzi chicotitul dezgustat al lui Skank, venind din spatele lui şi de dedesubt.

Ceva mai târziu, simțindu-se mai civilizat într-o cămaşă albastră cu pătrățele şi în pantaloni bufanți de pânză groasă, purtând ciorapi gri de lână şi o pereche de pantofi, Shandy stătea în capătul mesei lungi din cabina mare şi se uita afară prin fereastra de la pupa – era prea mare ca s-o numească luminator sau hublou – al cărui geam plumbuit fusese proptit ca să stea deschis, lăsând briza să pătrundă în încăpere. Se întrebă, pentru prima oară, ce avea să facă *după* ce-şi dădea unchiul în judecată. Urma să se-ntoarcă în Anglia şi să-şi găsească un alt post de contabil? Clătină în cap cu îndoială. Anglia i se părea un loc înghețat şi îndepărtat.

Pe urmă ştiu ce avea de făcut, şi gândul la asta domoli crampele dureroase ale sentimentului de vinovăție care îl chinuia de când îl identificase pe înotător drept Davies: avea să se străduiască din greu ca să-şi vadă unchiul arestat, condamnat şi întemnițat cât mai curând cu putință, iar apoi avea să folosească banii – cu siguranță o sumă considerabilă – care urmau să-i revină ca s-o salveze pe Beth Hurwood. Trebuia să poată închiria o corabie, cu un căpitan caraibean plin de temperament şi cu un echipaj dur, însetat de câştig...

Auzi tropăit de cizme dincolo de peretele despărțitor, apoi uşa se deschise şi doi ofițeri îl introduseră pe Philip Davies în cabină. Mâinile căpitanului piraților erau legate la spate, avea partea stângă a cămăşii udă de apă de mare plină de pete sclipitoare de sânge de la umăr până în talie, iar fața lui, pe jumătate ascunsă de părul ud şi încâlcit, era mai palidă şi mai suptă decât de obicei – dar zâmbi foindu-se pe scaun, iar când îl văzu pe Shandy îi făcu cu ochiul.

— Ți-ai regăsit locul în vitrină, eh?

— Întocmai, răspunse Shandy, cu voce egală.

— Fără ştirbituri? Vopseaua e încă strălucitoare?

El nu răspunse. Cei doi ofițeri se aşezară lângă Davies, de-o parte şi de alta.

Uşa se deschise din nou şi intră căpitanul, însoțit de aspirantul Nourse. Cel de-al doilea avea un toc, o călimară şi hârtie şi se aşeză alături de Shandy, în timp ce căpitanul se instală, greoi, vizavi de Davies. Toți bărbații din Marină purtau câte o sabie şi câte un pistol, acestea făcând evident parte din uniformă.

— Domnule Nourse, începu căpitanul, consemnează că în ziua de joi, 26 iunie 1718, l-am scos din mare pe căpitanul de pirați Philip Davies, căzut peste bordul corabiei furate numite *Guralivul Carmichael* după ce-a fost împuşcat în spate de unul dintre aliații săi.

— Doar în umăr, remarcă Davies, adresându-i-se lui Shandy. Cred c-a fost băiatul ăla gras, Friend.

— De ce să te fi împuşcat Friend? întrebă surprins Shandy.

— *Jenny,* răspunse Davies, cu vocea începând să i se aspreasă din cauza unei anumite doze de încordare, însoțea corabia noastră doar ca să... atragă focul asupra sa, să le dea de lucru oricăror indivizi ostili, astfel încât *Carmichael* să-şi poată continua drumul nestânjenit. Hodge ştia asta. Dar eu m-am gândit că, dacă ne întorceam şi îi loveam din nou pe nemernicii

ăştia din Marină, am fi putut scăpa cu *toții.* Friend s-a înfuriat ca naiba chiar şi când am intervenit prima oară, ca să-i ofer lui *Jenny* câteva minute în plus pentru fugă, şi cred că dezaproba... cu tărie... ideea de a ne-ntoarce iarăşi. E *adevărat* că am nesocotit ordinele... şi, tocmai când am început să dau comanda, împuşcătura m-a aruncat peste grijelele de la babord. Începu să râdă, dar se strâmbă de durere şi se văzu nevoit să se mulțumească doar cu un rânjet spasmodic. Şi îl țineam pe Însoțitorul Veghetor în mână! Presupun că... altminteri glonțul mi-ar fi despicat şira spinării.

Fața ridată de durere îi strălucea de sudoare.

Shandy clătină nefericit din cap.

— Asta e onoarea hoților, spuse căpitanul. Philip Davies, o să fii dus la Kingston ca să fii judecat pentru un număr considerabil de infracțiuni, dintre care cea mai recentă este, probabil, uciderea lui Arthur Chaworth, adevăratul căpitan al *Guralivului Carmichael.* Îşi drese glasul. Vrei să faci vreo declarație?

Davies se aplecă în față şi îl privi cu un rânjet de craniu.

— Wilson, nu-i aşa? spuse el, cu voce răguşită. *Sam* Wilson, este? Te recunosc. Acum ce mai e? O *declarație?* Ca la tribunal? Se uită la căpitan îngustându-şi ochii, cu un aer meditativ. Nu, Sam, mulțumesc. Dar spune-mi... Păru să-şi adune toate forțele, apoi vorbi repede: Ceea ce mi-a povestit cândva Panda Beecher despre tine e cumva adevărat?

Căpitanul Wilson închise gura, strângând din buzele albite, aruncă o privire grăbită către ceilalți ofițeri din încăpere, apoi, aproape dintr-o singură mişcare, se ridică în picioare, îşi scoase pistolul, îl armă şi îl ridică. Shandy, care sărise în picioare în aceeaşi clipă, se întinse peste masă şi-l pocni peste pistol, scoțându-i-l de pe linia de ochire chiar în clipa când apăsa pe trăgaci.

Pocnetul sonor umplu urechile chinuite ale lui Shandy de țiuituri, dar îl auzi şi pe căpitan zbierând:

— Lua-te-ar naiba, Chandagnac, te-aş putea aresta pentru asta! Nourse, dă-mi pistolul tău!

Shandy aruncă o privire spre Davies, care părea încordat, dar nu lipsit de bună dispoziție, apoi către Nourse. Tânărul aspirant clătina îngrozit din cap.

— Domnule căpitan, dacă-l *împuşcați* pur şi simplu, e *crimă,* protestă el, cu voce ascuțită. Trebuie să fie judecat! Dacă...

Căpitanul Wilson înjură cu furie, în timp ce Nourse şi Shandy țipau la el să înceteze, se aplecă peste masă, smulse pistolul din centura unui dintre paznicii lui Davies, apoi se trase cu un pas, ca să nu mai poată fi atins de nimeni şi ridică arma...

Davies îi zâmbea batjocoritor...

...Şi, năucit de spaimă în timp ce o făcea, Shandy întinse mâna în jos, înşfăcă pistolul lui Nourse şi trase în căpitan.

Cele două explozii se auziră aproape în acelaşi timp, dar, în timp ce glonțul căpitanului îl ratăpe Davies şi făcu o gaură în brațul ofițerului din dreapta lui, al lui Shandy trecu exact prin gâtul căpitanului Wilson şi îi trimise trupul din care țâşnea sângele către perete opus, de care se izbi, căzând cu zgomot pe punte.

Țiuitul din urechile lui Shandy părea să fie în afara lui, sunetul unui al doilea şuierat prelungit. Îşi întoarse capul cu greutate în aerul îngroşat de încordare şi văzu uimirea autentică de pe fețele celor patru bărbați din încăpere. Dar Davies era, de departe, cel mai uluit.

— Sări-ar Iisus, băiete, strigă el, cu veselia înlocuită de consternare, ştii ce-ai făcut?

— Ți-am salvat viața – aşa cred, gâfâi Shandy. Nu părea în stare să respire adânc. Cum ieşim de-aici?

Ofițerul împuşcat în braț îşi împinsese scaunul în spate şi încerca să-şi scoată pistolul cu mâna teafără. Shandy făcu un pas înainte şi, aproape cu gândul în altă parte, îl lovi exact deasupra urechii cu arma cu care-l împuşcase pe căpitan; apoi o lăsă să cadă şi, pe când bărbatul se prăbuşea într-o parte, alunecând pe jumătate de pe scaun, îi luă pistolul încărcat de la centură, iar cu mâna cealaltă îi smulse şi sabia. Îndreptându-şi spatele în vreme ce

ofițerul se rostogolea de pe scaun, tropăind pe punte după ce o izbi cu o bufnitură înfundată, se repezi la uşă şi o încuie împingându-i zăvorul cu degetele libere ale mâinii cu sabia.

— Voi doi, le spuse lui Nourse şi ofițerului rămas fără pistolul luat de căpitanul Wilson, lăsați-vă săbiile pe masă şi treceți lângă peretele dinspre pupa. Davies, ridică-te şi-ntoarce-te cu spatele.

Davies o făcu, cu toate că efortul îi îngustă ochii şi-i dezgoli dinții. Cu pistolul îndreptat către cei doi ofițeri, Shandy îşi strecură vârful sabiei într-o buclă a legăturii din jurul încheieturilor lui şi trase. Piratul se clătină pe picioare, dar muchia ascuțită tăie frânghia şi el se eliberă tocmai când începea cineva să bată în uşă.

— E totul în ordine, domnule căpitan? strigă cineva de afară. Cine-a fost împuşcat?

Shandy se uită la Nourse pe deasupra țevii pistolului.

— Spune-le... spune-le că Davies l-a lovit pe căpitan, care şi-a pierdut cunoştința, iar ofițerii voştri l-au ucis pe Davies, îi ceru el, cu voce joasă. Spune-i să-l aducă pe doctorul corabiei.

Nourse repetă mesajul cu voce tare, cu tremurul vocii dându-i o nuanță de sinceritate.

Davies ridică o mână.

— Şi piraților capturați, şopti el. Trebuie mutați – mai în față, pe teugă.

Nourse îi retransmise ordinul, iar bărbatul de-afară declară că înțelesese şi se grăbi să plece.

— Acum, repetă disperat Shandy, cum *ieşim* de-aici?

Se uită pe fereastră, către mare, tentat să sară pur şi simplu şi să înoate. Sărmana şi bătrâna *Jenny* părea descurajant de departe.

Lui Davies începuseră să-i revină culorile în obrajii şi rânjea iarăşi.

— De ce-ai chemat doctorul?

Shandy ridică din umeri.

— Crezi că altfel ar fi sunat plauzibil?

— Poate că da. Davies îşi trecu mâna teafără prin părul cărunt şi ud. Ei! Dacă obiceiurile din Marină nu s-au schimbat cumva de pe vremea mea, magazia cu praf de puşcă ar trebui să fie cu două sau trei punți mai jos de noi. Se întoarse spre Nourse. Am dreptate?

— N-am de gând să răspund la asemenea întrebări, spuse acesta, tremurând.

Davies luă o sabie de pe masă, se apropie de el şi îl împunse uşor cu vârful în stomac.

— Mă duci acolo sau folosesc asta. Sunt Davies, îi reaminti piratul.

Era evident că Nourse auzise poveşti despre el, pentru că înțepeneala muşchilor îi dispăru şi murmură:

— Bine... dacă-mi dați cuvântul că n-o să-mi faceți nici un rău – nici mie, nici corabiei.

Davies se holbă la el.

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse, cu voce scăzută. Apoi se întoarse spre Shandy. Dincolo de uşa aia e cabina căpitanului. Ia pături şi-nfăşoară-l pe bătrânul Wilson în ele, alături de sabia pe care-o ții în mână, de celelalte două şi de toate pistoalele încărcate pe care le găseşti. Pe urmă tu şi flăcăul ăsta, dădu el din cap către ofițerul care nu-şi pierduse cunoştința, o să cărați pachetul către provă, acolo unde se află băieții de pe *Jenny.* Spuneți că e cadavrul meu. A-nțeles toată lumea? Bun. Acum, când sare în aer magazia cu praf de puşcă – şi ar trebui să *sară,* ştiu vreo două versete de invocare a unor spirite puternice ale focului, şi n-o să fie lipsă de sânge care să distragă atenția – când explodează o să ies prin tambuchiul de la prova, cu arme, cu voia Însoțitorului Veghetor, şi-o să desfaceți păturile căpitanului ca s-avem nişte pistoale în plus, şi-o să ne luptăm ca s-ajungem la slup şi să ne desprindem. Iar dacă n-apar imediat după explozie, nu pierdeți vremea aşteptându-mă.

Nourse se uita Ia Davies cu gura căscată.

— Mi-ai dat *cuvântul*! spuse, împroşcând salivă.

Davies râse.

— Şi, după cum vezi, a meritat. Ascultă-mă, mă conduci la magazie, sau îți tai urechile şi te pun să le mănânci. Am mai făcut-o cu oameni care mă enervau.

Nourse îşi feri privirea şi Shandy avu din nou impresia că aspirantul îşi aducea aminte de

vreo poveste cumplită despre Davies. Cum e posibil, se întrebă, îngrozit, să fiu de partea acestui monstru?

Două minute mai târziu deciseră că erau gata de plecare – Shandy şi nefericitul ofițer îl aveau pe căpitan, înfăşurat alături de săbii şi de un set de pistoale extravagante de duel, gata să fie cărat astfel încât Shandy să-şi poată ține în acelaşi timp arma ascunsă sub o cută a materialului şi îndreptată către ofițer, iar Davies se chinuise să intre în haina cu mâneci pătate de sânge a paznicului inconştient – şi chiar atunci bătu cineva la uşa cabinei.

Shandy tresări, surprins, fiind cât pe ce să scape pistolul.

— E medicul, şuieră încordat Davies. Traversă cabina, se sprijini de perete, dincolo de balamalele uşii, apoi îi făcu semn lui Nourse cu vârful sabiei. Deschide-i.

Nourse, care tremura chiar mai tare decât Shandy, îşi rostogoli ochii cu un aer nenorocit în timp ce trăgea zăvorul şi deschidea uşa.

— L-am dus pe căpitan în patul lui, se bâlbâi când dădu medicul buzna înăuntru.

Cu abilitatea cu care ar fi executat un dans des repetat, Davies înaintă cu un pas şi-l pocni pe bătrânul medic în cap cu mânerul sabiei, iar Nourse îl prinse când căzu.

— Minunat, spuse satisfăcut Davies. Acum plecăm.

Capitolul opt

După nici un minut, Shandy şi ofițerul care tremura trăgeau de-a lungul punții cadavrul şi săbiile înfăşurate în pături. Pachetul lung se dovedise a fi greu şi incomod de cărat – mai ales fiindcă Shandy trebuia să-şi țină pistolul ascuns îndreptat către ofițer, care prinsese povara lor de partea dinspre picioare – aşa că erau pur şi simplu nevoiți să-l târască ghemuindu-se, cu stângăcie, şi înaintând chinuitor de încet.

Shandy transpira din abundență, şi nu doar fiindcă soarele fierbinte al tropicelor îl bătea drept în cap şi strălucea supărător, reflectat de puntea albă – era conştient de absolut fiecare marinar înarmat, ca de un scorpion agățat de propriile haine, şi încerca să se gândească numai că trebuia să care pachetul greu către teugă, fără să-şi imagineze ce-avea să se-ntâmple în momentul exploziei magaziei cu praf de puşcă, sau când marinarii aveau să priceapă despre ce era vorba şi să deschidă focul împotriva lor, sau când ofițerului cu buze albite de la celălalt capăt al păturii avea să-i treacă prin cap că, iadul odată dezlănțuit, urma să se trezească prins între două focuri.

Trecuseră deja de tambuchiul de la jumătatea corabiei şi, în timp ce înaintau târşindu-şi picioarele, ofițerul nu pierdea nici o clipă din ochi mâna dreaptă, ascunsă, a lui Shandy, care ştia că, dacă arma alunecoasă de sudoare ar fi scăpat din strânsoarea lui spasmodică, partenerul său de cărat cadavre ar fi rupt-o imediat la fugă, dând alarma.

Prizonierii dezarmați de pe teugă îi priveau apropiindu-se. Auziseră că leşul târât spre ei era al lui Philip Davies şi simțeau o bucurie amară fiindcă Shandy fusese pus să-l aducă.

— Numai vino un pic mai aproape, Shandy, otreapă scârboasă! strigă unul dintre ei. Merită să ratez spânzurătoarea ca să-mi înfig deştele-n beregata ta!

— Aşa i-ai mulțumit lui Davies fiindcă te-a lăsat să trăieşti? O să fie trimişi nişte zombi după tine, să nu te-ndoieşti de asta!

O parte dintre soldații din Marină, mai ales cei mai tineri, chicotiră la auzul unei asemenea superstiții.

După scurgerea înceată a încă unui minut îndelungat – exact când şontâcăiau către tambuchiul de la prova – Shandy îşi văzu însoțitorul ostil înțelegând în sfârşit ce urma să se-ntâmple în următoarele două minute.

— N-o să ezit, gâfâi el, dar ofițerul dăduse brusc drumul picioarelor căpitanului şi făcea

cale-ntoarsă în fugă.

— E un truc! strigă. Davies e sub punte, pune un fitil în magazia cu praf de puşcă!

Shandy oftă aproape cu uşurare, fiindcă măcar se terminase cu aşteptarea tăcută, încordată. Se ghemui rapid, dar cu mare atenție, desfăcu pătura dintr-o smucitură, lăsă cadavrul căpitanului Wilson să cadă pe punte cu un zgomot surd, împinse armele la loc cu o lovitură de picior, le înfăşură ca într-un sac… şi se opri o clipă, uitându-se în jur. Un marinar din apropiere înțelesese cum stăteau lucrurile şi tocmai îl lua în bătaia pistolului. Shandy trase fără să țintească – şi îl rată, dar îl făcu să rateze la rândul lui, aşa că glonțul despică balustrada din spate – apoi, rotindu-şi pachetul cu arme în jurul capului, o rupse nebuneşte la fugă în direcția teugii.

Auzea pocnetele împuşcăturilor, auzea gloanțele şuierând pe lângă el, şi îl simți pe unul lovind pachetul pe care-l învârtea. Cu puțin înainte de a ajunge lângă teuga înălțată deasupra punții, îşi azvârli povara în sus, către piratii uluiți, şi se folosi de impulsul căpătat prin răsucire ca să facă un salt în lateral, către scară.

Răsunând ca tot atâtea lovituri de ciocan, două gloanțe izbiră peretele despărțitor în dreptul căruia se aflase. Nimeri scara cu un picior şi o apoi se văzu sus, pe teugă, deschizând brusc cutia cu pistoale de duel.

— Către *Jenny*! gâfâi, smulgând cele două pistoale de pe căptuşeala de catifea şi întorcându-se din nou către mijlocul vasului.

Dar, înainte de a se hotărî în cine să tragă, fu aruncat în genunchi când întreaga corabie se înclină violent înainte, o bubuitură *basso profundo* zgudui aerul până la vârfurile catargelor, iar pupa se săltă cu totul în sus şi către exterior, dizolvându-se într-un nor impunător de praf, fum şi bucăți rotitoare de lemn. Marea în clocot era umbrită, la babord şi la tribord deopotrivă, de neaşteptatul nor învolburat şi ciuruită de sfărâmăturile care cădeau împroşcând apa, iar tunetul prelungit se rostogolea peste valuri.

După ce plesniră mai întâi parâmele, cu un zgomot la fel de sonor ca focurile de pistol, dar greu de distins pe fundalul bubuiturilor neîncetate ale exploziei, începură să se prăbuşească la rândul lor catargele, căzând greoaie prin fumul din aer, şi totul culmină cu zbârnâiturile surpării plaselor de protecție şi cu prăvălirea coastelor, care izbiră puntea trimițând vibrații până în măduva oaselor.

Puntea pe care se ghemuia nu mai era orizontală – era înclinată către pupă şi, chiar în momentul când îşi dădu seama de asta, se înclină şi mai tare. Shandy se răsuci în patru labe, scăpă ambele pistoale şi se târî astfel pe puntea oblică a teugei către balustrada de la babord, unde se agăță de un stâlp de susținere.

Se uită spre pupă, care era în jos. Jumătatea din spate a corabiei ajunsese probabil sub apă, dar, din cauza pânzelor rupte şi mototolite şi a fumului, nu putea fi sigur. După toate aparențele, cadavrul căpitanului Wilson se rostogolise în apă în timp ce-l scăpase din ochi, dar zări unul dintre pistoalele de duel nefolosite pierind în uitare cu un salt acrobatic. Jur-împrejur şuiera aerul ieşit din cocă, dar din cerul negru încă mai continuau să cadă zăngănind bucăți de lemn şi de metal.

Cineva îl scutura de braț şi, când îşi ridică privirea, văzu că era Davies, cu haina lui de ofițer al Marinei transformată în zdrențe, călare pe balustradă şi strigând la el. Nu izbuti să-i înțeleagă cuvintele, dar era clar că îi cerea să-l urmeze, aşa că se cățără pe copastie.

În apa agitată de dedesubt se legăna *Jenny,* scăpată, cu o singură excepție, de toate parâmele care-o ancorau de vasul de război distrus, şi, chiar în clipa aceea, îl văzu pe unul dintre piratii tăind cu o sabie acea ultimă frânghie şi sărind de pe prova înclinată a vasului în apa aflată cu aproape zece metri mai jos.

— Haide! strigă Davies, pocnindu-l scurt cu palma între umeri şi sărind de pe balustradă în urma lui.

Primele minute la bordul lui *Jenny* părură un coşmar confuz – o duzină de bărbați, dintre care o jumătate răniți, străduindu-se să înalțe pânzele, dintre care jumătate sfâşiate de lovitura de tun, într-o încercare disperată de a se urni şi de a se îndepărta înainte de a se

scufunda vasul de război, dând naştere unui vârtej suficient de puternic ca să ducă la fund corăbii mai mari decât slupul.

În cele din urmă, când vasul Marinei Militare se scufundase până la mijloc, prova şiroind de apă se ridicase pe de-a-ntregul din valuri, iar cele două bărci de salvare, ticsite de marinari, ajunseseră, vâslind, la treizeci de metri spre sud, vela mare al lui *Jenny* încetă să mai fluture şi se umflă cu un zgomot surd. Câteva clipe mai târziu, slupul se puse în mişcare prin valuri şi Davies ordonă slăbirea cârmei. Erau la o sută de metri către sud când dispăru prova corabiei de război, scuipând fum pe măsură ce aerul otrăvit de explozie era silit să iasă şi fiind înlocuită de freamătul alb al apei învolburate şi împroşcate.

— Menţineţi cursul... cât facem inventarul, strigă Davies, obosit, rezemându-se de balustrada pupei.

Era palid sub bronzul feţei şi nu părea să aibă destulă putere ca să se-ndepărteze de copastie.

Skank fixă scota de foc înfăşurând-o în jurul unui ţăruş şi se sprijini de balustradă ca să-şi tragă răsuflarea.

— Cum... *naiba...* am scăpat din asta?

Davies râse fără vlagă şi-şi flutură mâna spre Shandy, care stătea la pupa, aplecat peste copastie şi tremurând, mai curând din cauza şocului decât dintr-a hainelor ude.

— Shandy al nostru a câştigat încrederea căpitanului cu toată istorioara lui despre recrutarea cu de-a sila – şi apoi, cu prima ocazie, l-a împuşcat.

În tăcerea plină de uimire care urmă după această declaraţie, Shandy se întoarse cu spatele, uitându-se în urmă, către învălmăşeala de resturi de pe suprafaţa talazurilor îndepărtate, albastre-verzui, vizibilă ori de câte ori se înălţa pupa lui *Jenny* pe câte o creastă de val.

Dându-şi uitării oboseala, Skank se căţără grăbit peste cadavre şi peste greementul stricat, îndreptându-se spre pupă.

— Adevărat? întrebă, cu vocea răguşită de veneraţie. Tot ce i-ai îndrugat despre eu-nu-s-de-al-lor n-a fost decât teatru?

Shandy oftă şi, când ridică din umeri, văzu că încordarea i se strecurase înapoi, în muşchi. *Asta e de-acum viaţa mea,* se gândi. *Oamenii din bărcile alea de salvare ştiu cine sunt. Nici n-aş avea cum să fiu mai compromis.* Se întoarse şi îi zâmbi lui Skank.

— Chiar aşa, spuse. Trebuia să fiu destul de convingător ca să vă păcălesc şi pe voi, altfel nu v-aţi fi purtat cu atâta naturaleţe.

Skank se încrunta, uluit.

— Dar nu puteai să te prefaci astfel... eram chiar lângă tine...

— Ţi-am spus că am jucat teatru ani de zile, nu-i aşa? întrebă Shandy cu o falsă bună dispoziţie. Oricum ai văzut că Davies era legat când l-au adus la bord, nu? Cine crezi că i-a tăiat legăturile, căpitanul? Şi cine v-a aruncat săbiile?

— Să fiu al naibii, murmură Skank, dând din cap. Eşti bun.

Davies se uita la Shandy cu ochi îngustaţi, şi râse încet.

— Da, spuse, eşti un actor bun, Jack. Clipi şi se clătină, mai palid decât înainte, apoi scutură scurt din cap. Bătrânul *bocor* al lui Hodge a supravieţuit?

După o căutare de o clipă, descoperiră trupul eviscerat al *bocor*-ului atârnând în cală, drapat pe marginea punţii.

— Nu, Phil, veni un glas răguşit, dintr-un gâtlej sugrumat.

— Ei, vedeţi unde şi-a ascuns aperitivele de leac şi aduceţi-mi-le sus, la provă. Se întoarse spre Shandy şi adăugă, cu voce mai scăzută: Ficat uscat, cârnaţi negri şi stafide, în cea mai mare parte. *Bocorii* înfulecă întotdeauna asemenea mizilicuri după o vrajă grea, iar eu am făcut azi una dată dracului. Spiritele focului erau pregătite şi flămânde.

— Am văzut. De ce tocmai ficat, cârnaţi şi stafide?

— Nu ştiu. Pretind că le păstrează gingiile roşii, dar ale *bocori*-lor bătrâni sunt oricum albe. Davies respiră adânc, apoi îl bătu pe spate. La provă e rom – am nevoie de-o porţie ca să-l trezesc pe Însoţitorul Veghetor, să se ocupe de rana mea din umăr, şi fac pariu că nici tu n-o

să refuzi o-nghiţitură sau chiar două.

— Aşa e, răspunse Shandy, cu fervoare.

— Hodge a scăpat cu viaţă? îl întrebă Davies pe un bărbat de alături.

— Nu, Phil. S-a ales cu-un glonţ în burtă când ne-aruncam peste bord, şi a sărit, dar nu s-a mai ridicat la suprafaţă.

— Bine, o să-i iau eu locul. Curs spre sud-est, strigă Davies către echipajul descurajat. Toţi cei prea răniţi ca să puteţi munci, cârpiţi pânzele şi înnodaţi cap la cap parâmele. Va trebui să navigăm cu viteză, zi şi noapte, ca s-ajungem la timp la-ntâlnirea din Florida.

— La naiba, Phil, se plânse un pirat bătrân, uscăţiv, suntem făcuţi praf cu toţii. N-o să ne-nvinuiască nimeni dacă ne-ntoarcem pur şi simplu pe Noua Providenţă.

Davies îi adresă un zâmbet crud.

— Când şi-a făcut vreunul dintre noi griji, întrebându-se dacă e învinuit sau nu? *Carmichael* e nava mea, şi-o vreau înapoi; şi cred că Ed Thatch va fi în curând regele Indiilor de vest, aşa că vreau să am un loc sus când se împrăştie fumul. E mare păcat că unii dintre voi sunt destul de bătrâni ca să-şi aducă aminte de zilele linişte ale *buccanerilor,* pentru că vremea lor a trecut de mult – vara s-a dus, suntem în anotimpul imperiului, iar peste câţiva ani probabil că în Caraibe n-o să mai existe nici un loc unde să stai pur şi simplu la soare şi să frigi pe focurile de sub *buccane* carnea vitelor lăsate aici de spanioli. E o lume nouă, ăsta e adevărul, o lume de cucerit, şi noi suntem aceia care ştiu cum să trăiască în ea fără să pretindă că e un district din Anglia, din Franţa sau din Spania. Singurul lucru care ne poate trage înapoi e trândăvia.

— Păi, Phil, spuse celălalt pirat, oarecum nedumerit de acest discurs, la trândăvit ne pricepem cel mai bine.

Davies îi reduse la tăcere cu o fluturare a mâinii.

— Atunci ascultă ordinele – rămâi de partea mea, şi-o să bei şi-o să mănânci pe săturate, sau o să fii mort şi n-o să-ţi mai pese.

Îl trase pe Shandy către prova care se legăna, apoi, odată ce ajunseră acolo, bâjbâi sub un morman de pânze şi, cu un strigăt de încântare, scoase ca prin farmec o sticlă. Îi smulse dopul cu dinţii şi i-o întinse lui Shandy.

Acesta sorbi de câteva ori, cu lăcomie, din băutura încălzită de soare; i se păru că era alcătuită din vapori în aceeaşi măsură în care conţinea lichid şi, când respiră după ce înapoiase sticla, avu impresia că mai lua încă o înghiţitură.

— Acum spune-mi, zise Davies, după ce bău la rândul lui o porţie zdravănă, *de ce* l-ai împuşcat pe Wilson?

Shandy îşi desfăcu mâinile.

— Avea de gând să te-omoare. Şi, aşa cum a spus aspirantul, ar fi fost o crimă.

Davies îl studie cu atenţie.

— Serios? Asta a fost singurul motiv?

Shandy dădu din cap.

— Da, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Şi când ai căpătat hainele noi, când ai spus că erai ţinut cu de-a sila, că nu erai un pirat adevărat… ai fost sincer?

Shandy oftă, neajutorat.

— Da.

Davies clătină uimit din cap şi sorbi din nou din romul cald.

— Ăă, întrebă Shandy, cine e… Peachy Bander?

— Hm?

— Pot să mai trag o duşcă din asta? Mulţumesc. Shandy luă câteva înghiţituri lacome şi înapoie sticla. Percher Bandy? insistă el, puţin cam ameţit. Ştii, cel care ţi-a spus ceva despre căpitanul Wilson, şi a fost adevărat?

— Oh! Davies râse. Panda Beecher! Era – probabil că încă mai este – angrosist, vindea mirodenii şi se-nţelegea întotdeauna cu căpitanii din Marina Militară să-i care marfa în calele lor; e-al naibii de ilegal, dar o grămadă de negustori o fac – îşi pot permite să-i dea

căpitanului destul de mulți bani ca să merite riscul, dar ies totuşi mult mai ieftin decât dacă ar trebui să plătească transportul pe un vas comercial, din cauza taxelor suplimentare pentru asigurare şi a procentului de doisprezece virgulă cinci la sută din valoarea încărcăturii pentru o escortă oficială a Marinei, care să țină piraţii la distanță. Am fost şi eu în Marină vreme de douăzeci şi patru de ani şi ştiu o grămadă de căpitani care-au scos un ban în plus făcând afaceri cu Panda şi cu alții ca el, deşi, dac-ar fi fost prinşi, ar fi primit o sentință urâtă de la Curtea Marțială. Am aflat numele căpitanului de la unul dintre marinarii din barcă şi am pretins că-mi aduc aminte de el. Speranța că Wilson făcuse asemenea afaceri nu era exagerată şi ar fi crezut că ştiam de ele. În plus, în anii nouăzeci, Panda a avut vreo două bordeluri unde veneau mai ales ofițeri din Marină şi am auzit că… stresul serviciilor în Caraibe îi împingea pe o parte dintre cei mai tineri către preferințe bizare – ştii, băieți, şi bice, şi variațiuni orientale – şi exista posibilitatea ca Wilson să se numărat printre ei.

Shandy dădu din cap ca o bufniță.

— Şi, după cum ți-ai formulat întrebarea, se putea crede că te refereai la oricare dintre cele două afaceri.

— Întocmai. Şi s-ar părea că una dintre cele două săgeți şi-a atins ținta, nu? N-o să ştim niciodată care-a fost.

Skank îşi făcu apariția, îi întinse lui Davies o traistă urât mirositoare şi să grăbi să plece spre pupă, ştergându-şi mâinile de balustradă. Căpitanul scoase în afară capătul unui cârnat negru şi muşcă din el fără entuziasm.

— Ştii, continuă el, mestecând, după ce blestemăția aia de tratat de la Utrecht[1] i-a lăsat pe drumuri pe toți proprietarii de corăbii care atacau şi jefuiau vasele inamice şi a transformat asta într-o îndeletnicire ilegală, iar eu am ajuns pirat, mi-am promis că n-o să fiu spânzurat niciodată. *Am văzut* prea multe spânzurări în decursul anilor. De-aia – întinse mâna spre sticlă şi nu mai luă decât o mică înghițitură – m-am simțit recunoscător fiindcă mi-a dat prin cap să pun întrebarea despre Panda… aşa cum e recunoscător un om abandonat pe un recif golaş dacă i se lasă un pistol.

Shandy se încruntă auzind ceva atât de complicat, apoi pricepu şi înălță din sprâncene.

— A fost sinucidere! exclamă, prea beat ca să se poarte cu tact. *Ai vrut* să te-omoare când i-ai spus asta.

— Să zicem că aş fi preferat. Mai degrabă decât s-ajung la proces şi, poate, la spânzurătoare. Da. Clătină încă o dată din cap, evident încă şocat de gestul lui Shandy. Numai fiindcă ar fi fost crimă?

Shandy îşi flutură mâna către ceilalți oameni din ambarcațiune.

— Oricare dintre ei ar fi făcut acelaşi lucru.

— Fiind pe de altă parte sigur că altminteri viața lui era salvată? Davies râse. Niciodată. Nici unul dintre ei. Ți-aduci aminte de Lot?

— Poftim?

— Lot – ăla cu soția preschimbată în statuie de sare.

— Oh, acel Lot. Shandy dădu din cap. Sigur că da.

— Ții minte ce s-a-ntâmplat când a venit Iahve în casa lui?

Shandy se încruntă, concentrându-se.

— Nu.

— Ei, Iahve l-a anunțat că urma să strivească oraşul, fiindcă toți locuitorii erau nişte nemernici. Iar Lot i-a spus, aşteaptă, dacă izbutesc să găsesc zece flăcăi de treabă, o să cruți cetatea? Iahve a pufnit şi a bombănit puțin, dar până la urmă a zis, da, dacă există zece oameni cumsecade n-o să fac locul ăsta fărâme. Iar Lot a adăugat, cu viclenie, bine, şi dacă ar fi numai trei? Iahve s-a ridicat şi a măsurat încăperea cu pasul gândindu-se bine, şi pe apoi a zis, bine, sunt de acord şi cu trei. Dar ce spui de unul singur, a adăugat Lot. În

[1] Ansamblu de mai multe tratate prin care se punea capăt Războiului Succesiunii Spaniole. Au fost semnate în orașul olandez Utrecht, în martie și aprilie 1713, de către mai multe state europene, inclusiv Marea Britanie, Franța, Spania, Savoia și Republica Țărilor de Jos.

momentul ăla, Iahve a fost de-a dreptul derutat, fiindcă, în inima lui, se hotărâse să distrugă cetatea, dar în final a spus, *bine,* chiar şi pentru un singur om la locul lui. Şi pe urmă bineînțeles că Lot n-a putut să găsească nici măcar unul singur, şi Iahve a ars oricum oraşul.

Davies îşi flutură mâna către ceilalți piraţi de pe vas, un gest care reuşi să includă şi corabia *Carmichael,* şi insula Noua Providență, şi, poate, întregul arhipelag al Caraibelor.

— Jack, nu-ți imagina c-o să găseşti vreunul printre ei, nu face niciodată greşeala asta!

Va urma....

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun